

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสถี 4

ตุลาคม – พฤศจิกายน – ธันวาคม 2021

พิมพ์จำนวน 1,160 เล่ม

ความจริงยุคปัจจุบันในเฉลยธรรมบัญญัติ

Present Truth in Deuteronomy

เขียนโดย

คริสฟอร์ด อาร์. โกลสตัน

แปลโดย

เปี่ยมพร หยางกุลวัฒน์

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatham@adventist.or.th

คำนำ

หนังสือพันธสัญญา: เฉลยธรรมบัญญัติ

เรื่องราวมีอยู่ว่า: ในรัชสมัยของกษัตริย์โยสิยาห์แห่งเยรูซาเล็ม (640 – 609 ปีก่อนคริสตกาล) มีคนหนึ่งที่อาจทำงานในพระวิหารพบสำเนาของหนังสือเล่มหนึ่ง และได้อ่านหนังสือเล่มนี้ให้กษัตริย์โยสิยาห์ฟัง “และอยู่มาเมื่อพระราชาราชได้ฟังถ้อยคำของธรรมบัญญัติ พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์” (2 พงศ์กษัตริย์ 22:11) เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น เพราะพระองค์ตระหนักว่าพระองค์และประชากรของพระองค์ไม่ได้ประพฤติตามสิ่งที่บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนั้น

จากนั้นด้วยพื้นฐานของหนังสือจึงเรียกว่า “หนังสือพันธสัญญา” (2 พงศ์กษัตริย์ 23:2) โยสิยาห์จึงเริ่มการปฏิรูปครั้งยิ่งใหญ่ เราอ่านเรื่องการปฏิรูปนั้นได้ใน 2 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 23

หนังสืออะไรที่ส่งผลต่อกษัตริย์และประชากรของพระองค์เป็นอย่างมาก เชื่อกันว่าเป็นหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ ซึ่งเราจะศึกษากันในไตรมาสนี้

หนังสือเล่มที่ห้าและเป็นเล่มสุดท้ายของหนังสือทั้งห้าเล่มของโมเสสคือ เฉลยธรรมบัญญัติ เป็นชื่อมาจากภาษาลาติน ดิวเทอโรโนเมีย (deuteronomium) (หมายความว่า “ธรรมบัญญัติข้อที่สอง”) ซึ่งสรุปได้ดังนี้

เมื่อลูกหลานชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์และเข้าสู่พันธสัญญากับพระเจ้าที่ภูเขาซีนายแล้ว แทนที่จะมุ่งหน้าไปยังแผ่นดินคานาอันโดยตรง กลับต้องพเนจรในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา 40 ปี และเมื่อสิ้นสุดปีที่ 40 ในที่สุดก็ถึงเวลาที่ชาวฮีบรูจะข้ามเข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา โมเสสได้พูดคุยกับพวกเขาในการปราศรัย สำระสำคัญของคำปราศรัยนั้นคือ ณ ขณะทีพวกเขาทุกคนกำลังจะเข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา ในที่สุด อย่าลืมสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อเจ้า และอย่าลืมสิ่งที่พระองค์เรียกร้องจากเจ้า ซึ่งคือ จงรักพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และแสดงความรักนั้นด้วยการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ทุกข้อ และทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับพันธสัญญานั้น

เพื่อเน้นย้ำความสำคัญของพันธสัญญา โมเสสได้ย้ำพระบัญญัติสิบประการกับประชากรอีกครั้ง ซึ่งเป็นรากฐานทางกฎหมายของพันธะแห่งคำสัญญาของพวกเขาที่พระเจ้าได้ตัดขาดกับบรรพบุรุษของพวกเขา และในขณะนี้กำลังกระทำเช่นนั้นอีกครั้งหนึ่งกับพวกเขาที่พรมแดนคานาอัน

ดังนั้นเราจึงถามได้ว่า สิ่งที่ถูกหลานชนชาติอิสราเอลประสบที่พรมแดนของแผ่นดินแห่งพระสัญญา มีความคล้ายคลึงกับสิ่งที่เราประสบ ณ วันที่พรมแดนของแผ่นดินแห่งพระสัญญา (อันดีกว่า) อย่างไร

ดังนั้นหัวข้อของไตรมาสนี้คือ “ความจริงยุคปัจจุบันในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ” และนี่คือสิ่งที่เราจะศึกษา ข่าวดารแห่งความจริงยุคปัจจุบันที่นำมาจากพระวจนะของพระเจ้าไปยังประชากรแห่งพันธสัญญาของพระองค์

ไตรมาสนี้เราจะศึกษาเฉลยธรรมบัญญัติ โดยครอบคลุมหัวข้อต่างๆ เช่น พันธสัญญานิรันดร์ กฎเกณฑ์และพระคุณ ความหมายของการรักพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ และที่สำคัญที่สุด คือการที่หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติเปิดเผยความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรา ซึ่งแสดงให้เห็นจากการสิ้นพระชนม์บนกางเขนของพระเยซู และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

แน่นอนว่าเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา และความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้แยกคริสตจักรของเราในทุกวันนี้ออกจากคริสตจักรในถิ่นทุรกันดาร แต่บางทีสิ่งที่เรามีเหมือนกันอาจมีมากกว่าความแตกต่างกันเสียอีก ตัวอย่างเช่น คำกล่าวต่อไปนี้ก็เป็นถ้อยคำสำหรับเราในปัจจุบันด้วยมิใช่หรือ

“ดูเถิด ข้าพเจ้าได้สั่งสอนกฎเกณฑ์และกฎหมายแก่ท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น จงรักษากฎเหล่านั้นและกระทำตาม เพราะการกระทำเช่นนั้นจะแสดงสติปัญญาและความเข้าใจของท่านทั้งหลายต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านี้แล้ว เขาจะกล่าวว่า แท้จริงประชาชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญา และมีความเข้าใจ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:5, 6)

สังเกตว่า ไม่ใช่ตัวของกฎหมายเองที่เป็น “สติปัญญาและความเข้าใจ” ของเขาทั้งหลายต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย แต่เป็นการเชื่อฟังกฎหมายเหล่านั้น

แน่นอนว่านี่เป็นข่าวสารสำหรับเรา ซึ่งเป็นเพียงหนึ่งในอีกหลายๆ เรื่องที่เรา
จะศึกษาในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ

คลิฟฟอร์ด อาร์. โกลสตัน เป็นบรรณาธิการของคู่มือศึกษาพระคัมภีร์
สำหรับผู้ใหญ่และผู้เขียน บัณฑิตมาฏุตซ์: วิวัฒนาการและการล่อลวงของคริสต์
ศาสนา (*Baptizing the Devil: Evolution and Seduction of Christianity*)

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	บทนำสู่เฉลยธรรมบัญญัติ ..... วันที่ 25 กันยายน – 1 ตุลาคม 2021	6
2	ประวัติศาสตร์ของโมเสส ..... วันที่ 2 – 8 ตุลาคม 2021	16
3	พันธสัญญาพันธบัตร ..... วันที่ 9 – 15 ตุลาคม 2021	26
4	จงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ..... วันที่ 16 – 22 ตุลาคม 2021	36
5	คนต่างด้าวที่ประตูของท่าน ..... วันที่ 23 – 29 ตุลาคม 2021	46
6	มีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่า ..... วันที่ 30 ตุลาคม – 5 พฤศจิกายน 2021	56
7	ธรรมบัญญัติและพระคุณ ..... วันที่ 6 – 12 พฤศจิกายน 2021	66
8	จงเลือกเอาข้างชีวิต ..... วันที่ 13 – 19 พฤศจิกายน 2021	76
9	กลับใจใหม่ ..... วันที่ 20 – 26 พฤศจิกายน 2021	85
10	จงจำไว้และอย่าลืม ..... วันที่ 27 พฤศจิกายน – 3 ธันวาคม 2021	95
11	เฉลยธรรมบัญญัติในงานเขียนภายหลัง ..... วันที่ 4 – 10 ธันวาคม 2021	105
12	เฉลยธรรมบัญญัติในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ ..... วันที่ 11 – 17 ธันวาคม 2021	115
13	การฟื้นคืนชีพของโมเสส ..... วันที่ 18 – 24 ธันวาคม 2021	125

บทที่ 1

บทนำสู่เฉลยธรรมบัญญัติ

Preamble to Deuteronomy

วันที่ 25 กันยายน - 1 ตุลาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อิสยาห์ 14:12-14; เอเสเคียล 28:12-17; ปฐมกาล 3:1-7;

ปฐมกาล 12:1-3; กิจการ 7:20-36; อพยพ 19:4-8

ข้อควรจำ

“ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8)

พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติไม่ได้เกิดจากความว่างเปล่า เช่นเดียวกับทุกสิ่งในชีวิต แต่มีบริบทสำคัญที่ช่วยให้เราเข้าใจความหมายและจุดประสงค์ของพระธรรมเล่มนี้

ประวัติศาสตร์มากมายที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นอธิบายสถานการณ์ต่างๆ ไม่เพียงแต่อธิบายหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ แต่รวมถึงโลกและสภาพแวดล้อมที่สร้างบริบทด้วย เป็นการยากที่จะเข้าใจวัตถุประสงค์และหน้าที่ของที่บัตน้ำฝนนอกบริบทของรถยนต์ เช่นเดียวกันก็เป็นการยากที่จะเข้าใจเฉลยธรรมบัญญัติหากอยู่นอกเหนือบริบทที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะในหัวข้อของเรา (เฉลยธรรมบัญญัติและความจริงในยุคปัจจุบัน)

มีคนอ่านหนังสือของรัสเซียชื่อ *สงครามและสันติภาพ* ที่มีประมาณ 1,500 หน้า เพียงสามวัน แต่เมื่อถามว่าหนังสือเล่มนี้เกี่ยวกับอะไร ผู้อ่านนั้นตอบว่า “เกี่ยวกับรัสเซีย”

เพื่อครอบคลุมบทเรียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์หลายพันปีภายในหนึ่งสัปดาห์ ก่อนจะศึกษาเฉลยธรรมบัญญัติ ก็เป็นการทำแบบเดียวกัน แต่หากเรามุ่งไปที่จุดสำคัญ เราจะเห็นบริบทที่จำเป็นต่อการเข้าใจหนังสือเล่มนี้ซึ่งเต็มไปด้วย “ความจริงในยุคปัจจุบัน”

วันอาทิตย์

รักและเป็นที่รัก

Love, to be loved

1 ยอห์น 4:8 กล่าวว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” ประโยคนี้นั้นดูเรียบง่าย แต่แนวคิดเบื้องหลังนั้นลึกซึ้งมาก จนเราแทบจะไม่สามารถเข้าใจความหมายของประโยคนี้นี้ได้ ประโยคนี้อาจไม่ได้บอกว่า พระเจ้าทรงรัก หรือพระเจ้าทรงเปิดเผยความรัก หรือพระเจ้าทรงสำแดงความรัก แต่กล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก การเป็นความรักเหมือนกับว่าความรักเป็นแก่นแท้ในตัวตนของพระเจ้าเอง มนุษย์ผู้ตกอยู่ในบาปที่มีเนื้อเยื่อและสารเคมีเพียงน้อยนิดในสมองเพื่อที่จะเข้าใจความจริงนี้ เราไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์

แต่แน่นอนว่าเราเข้าใจได้มากพอว่านี่เป็นข่าวดี หากแทนที่คำว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” เป็น “พระเจ้าทรงเป็นความเกลียดชัง” หรือ “พระเจ้าผู้พยายาม” หรือ “พระเจ้าผู้เมินเฉย” การเปิดเผยเกี่ยวกับพระองค์เช่นนี้คงเป็นเรื่องที่ต้องกังวล

ความจริงที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดที่ว่า การปกครองของพระเจ้าและวิธีที่พระองค์ทรงปกครองสิ่งทรงสร้างทั้งปวงสะท้อนถึงความรักนั้น ความรักแผ่ซ่านไปทั่วจักรวาล บางทีอาจจะมากกว่าแรงโน้มถ่วงเสียอีก พระเจ้าทรงรักเราและเราเองก็ต้องรักพระเจ้ากลับเช่นกัน (ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 6:5; มาระโก 12:30)

แม้ว่าความรักจะเป็นการให้แบบไม่หวังผลตอบแทน แต่พระเจ้าก็ไม่สามารถบังคับความรักได้ หากเมื่อใดก็ตามที่พระองค์ทรงบังคับนั้นก็ไม่ใช่อีกต่อไป ดังนั้นเมื่อพระเจ้าทรงสร้างสิ่งมีชีวิตที่ชาญฉลาด และมีเหตุมีผลในสวรรค์และบนโลกให้มีความสามารถในการรัก ความเสี่ยงจึงเกิดขึ้น

เสมอที่พวกเขาอาจไม่รักพระองค์ตอบ ซึ่งก็มีบางกลุ่มเป็นเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่มาของสิ่งที่เรารู้จักในเรื่องของความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่

ทำไมข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้จึงสมเหตุสมผลเฉพาะในบริบทของเสรีภาพ และความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับความรัก (อิสยาห์ 14:12-14; เอเสเคียล 28:12-17; วิวรรณ์ 12:7)

โดยเฉพาะในเอเสเคียล 28:15 ที่แสดงให้เห็นว่า แม็ลูซิเฟอร์ทูตสวรรค์ที่สมบุรณ์แบบถูกสร้างโดยพระเจ้าผู้สมบุรณ์แบบ ก็ยังพบความบาปในตัวเขา ไม่ใช่เพราะว่าเขาถูกสร้างมากับบาปชั่วนั้นตั้งแต่แรกเริ่ม แต่ลูซิเฟอร์ถูกสร้างขึ้นให้มีความสามารถในการรัก มีเสรีภาพทางศีลธรรมอย่างแท้จริง และแม้ว่าเขาจะมีทุกสิ่งที่เขาได้รับ (“เพชรพลอยทุกอย่างเป็นเสื่อของเจ้า”) แต่ทูตสวรรค์ผู้นี้ยังคงต้องการมากขึ้น จากสิ่งหนึ่งนำไปสู่อีกสิ่งหนึ่งจนทำให้เกิด “สงครามในสวรรค์”

ในบางประเทศมีการขายหุ่นยนต์สุนัข ซึ่งมันจะเชื่อฟังคำสั่งของเรา ไม่ว่าจะป็นห้ามขุดพรม หรือกีดเฟอร์นิเจอร์ อย่างไรก็ตาม เราจะมีความสัมพันธ์อย่างมีความหมายกับ “สุนัข” ตัวนี้ได้หรือ คำตอบของเราช่วยเราให้เข้าใจว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงต้องการสิ่งมีชีวิตที่สามารถรักพระองค์กลับได้อย่างแท้จริง

วันจันทร์

การล้มลงและน้ำท่วมโลก

The Fall and the Flood

เด็ก ๆ ที่ไปโรงเรียนแทบทุกคนเคยได้ยินเรื่องราวที่ลูกแอปเปิ้ลตกลงบนหัวของไอแซก นิวตัน เขาเป็นผู้ค้นพบแรงโน้มถ่วง ไม่ว่าลูกแอปเปิ้ลจะตกลงบนหัวของเขาจริง ๆ หรือไม่ก็ตาม แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ประเด็นคือความเข้าใจลึกซึ้งอันยิ่งใหญ่ของนิวตัน (เขาไม่ได้ค้นพบแรงโน้มถ่วงเช่นกัน ใครก็ตามที่หกล้มก็รู้จักแรงโน้มถ่วง) ที่เข้าใจว่า แรงเดียวกันที่ทำให้แอปเปิ้ลตกลงมา (แรงโน้มถ่วง) ก็ทำให้ดวงจันทร์โคจรรอบโลก และโลกโคจรรอบดวงอาทิตย์ เป็นต้น

นี่เป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นเวลาห้าพันปีที่ผู้คนจำนวนมากเชื่อว่า กฎที่ปกครองจักรวาลแตกต่างจากกฎที่ปกครองโลก นิวตันแสดงให้เห็นว่าความเชื่อนี้ผิด

แม้ว่าผลงานของนิวตันอยู่ในส่วนของกฎธรรมชาติ หลักการเดียวกันนี้ก็เป็นจริงในส่วนของกฎศีลธรรม เสรีภาพเดียวกันซึ่งมีอยู่ในความรักที่นำไปสู่การล้มลงของลูซิเฟอร์ก็นำไปสู่การล้มลงของมนุษยชาติเช่นกัน

อ่านปฐมกาล 2:16, 17 และปฐมกาล 3:1-7 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวกับคนที่สมบูรณ์แบบ อยู่ในสภาพแวดล้อมที่สมบูรณ์แบบ ได้รับการทรงสร้างจากพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบ เปิดเผยให้เห็นความจริงในเรื่องของเสรีภาพที่มีอยู่ในความรักอย่างไร

หลังจากการล้มลงในบาป สิ่งต่างๆ ก็เลวร้ายลงเรื่อยๆ จนถึงจุดที่พระเจ้าตรัสถึงมนุษยชาติว่า “คำความคิดในใจของเขาล้วนเป็นเรื่องร้ายเสมอไป” (ปฐมกาล 6:5) และหากความคิดของพวกเขาชั่วร้ายแล้ว แน่หนอนว่าการกระทำของพวกเขาที่ชั่วร้ายเช่นกัน จนกระทั่งสิ่งต่างๆ เลวร้ายถึงขนาดที่พระเจ้าทรงทำลายล้างโลกทั้งใบด้วยน้ำท่วมโลก ในอีกแง่หนึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้มนุษยชาติได้เริ่มต้นใหม่ เหมือนเป็นการสร้างใหม่ครั้งที่สองอย่างไรก็ตาม ดังที่เห็นได้จากเรื่องของหอบาเบล (ปฐมกาล 11:1-9) ดูเหมือนมนุษยชาติยังคงมุ่งมั่นที่จะทำลายพระเจ้า “เมื่อหอบางส่วนสร้างเสร็จแล้ว จึงใช้ส่วนนั้นเป็นที่พำนักของช่างก่อสร้าง หีบอบางส่วนตกแต่งอย่างวิจิตรงดงามอุทิศให้กับรูปเคารพ ผู้คนต่างชื่นชมยินดีในความสำเร็จ และสรรเสริญเทพเจ้าที่เป็นเงินและทองคำ และตั้งตนต่อต้านพระเจ้าผู้ปกครองสวรรค์และโลก” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 119) ดังนั้นนอกจากจะทำให้ภาษาของพวกเขาสูญหายแล้ว พระเจ้ายังทรงทำให้เผ่าพันธุ์ที่ล้มลงในบาปนี้กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน

จงตรวจดูจิตใจของท่านตลอดวันว่า มีความคิดที่ดีหรือร้าย จิตใจของท่านอยู่ในสถานะใดตามบทเรียนนี้

คำว่าอับราม (ภายหลังเรียกว่าอับราฮัม) ปรากฏครั้งแรกในลำดับวงศ์ตระกูลในปฐมกาล บทที่ 11 ซึ่งเกิดขึ้นทันทีหลังจากที่กล่าวถึงการกระจัดกระจายจากหอบาเบล

อ่านปฐมกาล 12:1-3 เกี่ยวกับพระเจ้าทรงเรียกอับราม วันหนึ่งลองมองย้อนกลับไปไปยังช่วงหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูและการประกาศข่าวประเสริฐ เราเข้าใจในสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาจะกระทำผ่านอับรามอย่างไร

หลายศตวรรษต่อมา เมื่ออัครสาวกเปาโลพยายามจัดการกับความนอกกรีตของชาวกาลาเทีย ได้ชี้กลับไปยังการทรงเรียกอับราม โดยแสดงให้เห็นว่าการทรงเรียกนี้เป็นพระประสงค์เบื้องต้นของพระเจ้าที่มีอยู่เสมอ คือการประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลก “ฉะนั้นคนที่เชื่อนั้นแหละเป็นบุตรของอับราฮัม และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรม โดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ‘ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า’ เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ” (กาลาเทีย 3:7-9)

การทรงเรียกอับราฮัมเกิดขึ้นครั้งแรกในปฐมกาล บทที่ 12 ข้อพระคัมภีร์ที่เหลือในปฐมกาลส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวของผู้สืบสายเลือดของเขา เชื่อสายที่ไม่สมบูรณ์รุ่นแล้วรุ่นเล่า ส่งต่อครอบครัวที่ยุ่งเหยิงไปเรื่อยๆ แต่กระนั้น ในที่สุดพระสัญญาจะต้องสำเร็จโดยผ่านทางครอบครัวนี้ ไปจนถึงจุดสำคัญของการทรงเรียกโมเสส

อ่านกิจการ 7:20-36 เกี่ยวกับการพลีชีพของสเทเฟนที่บรรยายให้เห็นภาพในเรื่องของโมเสสและการอพยพ ข้อเหล่านี้สอดคล้องกับพระสัญญาเริ่มต้นของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมอย่างไร

ในโลกที่เต็มไปด้วยการละเลย ความผิดพลาด และการขาดความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับความจริง (สิ่งต่างๆ ไม่ได้เปลี่ยนแปลงมากนักในช่วงสามพันปีที่

ผ่านมามีใช้หรือ) พระเจ้าได้ทรงเรียกประชากรของพระองค์ คือเชื้อสายของ อับราฮัมออกจากอียิปต์ พระองค์ไม่เพียงแต่รักษาความรู้เกี่ยวกับความจริงไว้ คือความรู้เกี่ยวกับพระองค์ พระยาห์เวห์ และแผนการแห่งความรอดโดยผ่านทางพวกเขา แต่เพื่อเผยแพร่ความรู้นั้นไปยังส่วนอื่นๆ ของโลกด้วย

เราในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสมองตัวเองในความสัมพันธ์กับผู้อื่นในโลกนี้อย่างไร นั่นคือ พวกเราและชาวอิสราเอลในยุคนั้นมีความคล้ายคลึงกันอย่างไรบ้าง และที่สำคัญกว่านั้นคือ จากความคล้ายคลึงนี้ เราแต่ละคนมีความรับผิดชอบอะไรบ้าง

พุธ

พันธสัญญาที่ซีนาย

The Covenant at Sinai

การอพยพและทุกสิ่งที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่ทาเลอบนวงกบประตูในอียิปต์ ไปจนถึงเรื่องที่น่าตื่นเต้นที่ทะเลแดง ช่างเป็นประสบการณ์ที่น่าทึ่ง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเรื่องเหล่านี้ได้สร้างความประทับใจแก่ผู้มีชีวิตอยู่ในช่วงนั้น ดังที่พระเจ้าตรัสว่า “พวกเจ้าได้เห็นกิจการซึ่งเรากระทำกับชาวอียิปต์แล้ว และที่เราเทิดชูเจ้าขึ้น ดูกิ่งด้วยปีกนกอินทรี เพื่อนำเจ้ามาถึงเรา” (อพยพ 19:4)

เหตุใดพระเจ้าทรงช่วยชีวิตอย่างน่าทึ่ง เป็นการนำชนชาติหนึ่งออกจากอีกชนชาติหนึ่ง หรือตามที่โมเสสบอกกับพวกเขาว่า “หรือมีพระเจ้าองค์ใดได้ทรงเพียรพยายามไปนำประชาชาติหนึ่งจากท่ามกลางอีกประชาชาติหนึ่ง ด้วยการลงใจ ด้วยการทําหมายสำคัญ ด้วยการอัศจรรย์ ด้วยการสงคราม ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่ทรงเหยียดออก และด้วยเหตุนี้แล้ว ยิ่ง ตามซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงกระทำ เพื่อท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:34)

อ่านอพยพ 19:4-8 ทำไมพระเจ้าจึงทรงเรียกประชากรออกจากอียิปต์

พระเจ้าทรงเรียกพวกเขา ผู้สืบเชื้อสายพงศ์พันธุ์อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ พระเจ้าได้ทรงสถาปนาพันธสัญญาของพระองค์ผ่านลูกหลานเหล่านี้

แท้จริงแล้วพวกเขาเป็น “กรรมสิทธิ์ของเราที่เราเลือกสรรจากท่ามกลางชนชาติ
ทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา” (อพยพ 19:5) ความสัมพันธ์นี้เป็น
ศูนย์กลางของพันธสัญญา

แนวคิดเรื่อง “กรรมสิทธิ์” (segullah) อาจทำให้เข้าใจผิดได้ง่าย (ใน
ความจริงก็เป็นเช่นนั้น) ความพิเศษของพวกเขาไม่ได้มาจากความศักดิ์สิทธิ์
และชอบธรรมในตัวและจากตัวพวกเขาเอง แต่เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้า
และความจริงอันประเสริฐที่พระองค์ประทานแก่พวกเขา เป็นความจริงที่พวกเขา
จะต้องปฏิบัติตามและในฐานะที่เป็น “อาณาจักรบุโรหิต” ท้ายที่สุดแล้ว
พวกเขาจะต้องประกาศความจริงนี้ไปทั่วโลก

พระเจ้าจึงประทานข้อกำหนดของพันธสัญญาแก่พวกเขาด้วย คือ
พระบัญญัติสิบประการ (อพยพ 20) พันธสัญญานี้จึงได้รับการอนุมัติ เมื่อมี
การประพรมเลือดของเครื่องถวายบูชาบนแท่นบูชาที่สร้างขึ้นใหม่ โมเสส
“ถือหนังสือพันธสัญญาอ่านให้ประชาชนฟัง” (อพยพ 24:7) และประชาชนก็
ประกาศอีกครั้งว่าพวกเขาจะเชื่อฟัง

“เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศพระบัญญัติทุกข้อแก่บรรดา
ประชาชนแล้ว ท่านก็เอาเลือด...มาประพรมหนังสือม้วนนั้นและคนทั้ง
ปวงด้วย ท่านได้กล่าวว่า ‘นี่คือเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรง
บัญญัติไว้แก่เจ้าทั้งหลาย’” (ฮีบรู 9:19, 20) เลือดมีความหมายอย่างไร
และทำไมจึงสำคัญแม้แต่สำหรับเราในทุกวันนี้

วันหยุดหีบศักดิ์

การละทิ้งและการลงโทษ Apostasy and Punishment

“สิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม” (อพยพ
19:8 ดูใน อพยพ 24:3; อพยพ 24:7) ไม่สงสัยเลยว่าคนทั้งปวงคงมีความตั้งใจ
ทำตามคำพูดเหล่านั้นที่เขาพูดในแต่ละครั้ง แต่น่าเสียดายที่ประวัติศาสตร์
แสดงให้เห็นว่า การกระทำของพวกเขา นั้นตรงข้ามกับคำพูดครั้งแล้วครั้งเล่า
แม้ว่าพวกเขาจะเป็นประชากรที่ได้รับการทรงเลือก แม้พวกเขาเข้าสู่พันธสัญญา
กับพระเจ้าอย่างเสรี แต่ก็ไม่ได้ทำตามข้อตกลง จึงเหลือเพียงทางเดียว

องค์ประกอบสำคัญในพันธสัญญาสำหรับชาวอิสราเอลคืออะไร (อพยพ 19:4, 5)

การร้องเรียกให้เชื่อฟังพระเจ้า รักษาบทบัญญัติของพระองค์ ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ต้องปฏิบัติในเวลานั้นมากกว่าเวลานี้ (ดู มัทธิว 7:24-27; ยอห์น 14:15; ยากอบ 2:20; โรม 6:11, 12) แต่กระนั้น ลูกหลานชาวอิสราเอลก็ผิดข้อตกลงครั้งแล้วครั้งเล่า

แท้จริงแล้ว ตั้งแต่ในตอนต้นขณะที่พวกเขาอยู่ต่อหน้าภูเขาซีนาย พวกเขาได้ละทิ้งพระเจ้าเสียแล้ว (ดู อพยพ 32:1-6) นำเสียดายที่ความไม่สัตย์ซื่อดูเหมือนจะเป็นบรรทัดฐานมากกว่าข้อยกเว้น และด้วยเหตุนี้ แทนที่พวกเขาจะเข้าสู่แผ่นดินแห่งคำสัญญาอย่างรวดเร็ว กลับต้องพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดาร 40 ปี

อ่าน กันดารวิถี 14:28-35 บทลงโทษที่มีต่อชนชาติที่ปฏิเสธที่จะไว้วางใจในสิ่งที่พระเจ้าบอกให้พวกเขาทำคืออะไร

ปัจจุบันนี้ก็เช่นเดียวกับสมัยนั้น การไม่เชื่อฟังมักไม่ได้เกิดจากการกบฏสักทีเดียว (แม้จะมีการเกิดขึ้นเช่นนั้นด้วยก็ตาม) แต่เกิดจากความล้มเหลวที่จะวางใจในสิ่งที่พระเจ้าบอกกับเรา ความจริงแล้วสิ่งที่ทำให้บาปนี้เลวร้ายยิ่งขึ้นสำหรับชาวอิสราเอลก็คือ ตามที่พระเจ้าตรัสว่า ประชากรเหล่านี้ “ได้เห็นพระสิริของเรา และได้เห็นการอัศจรรย์สำคัญที่เราได้กระทำในอียิปต์ และในถิ่นทุรกันดาร และยังได้ทดลองเรามาตั้งสิบครั้ง” (กันดารวิถี 14:22) แม้พวกเขาเคยเห็นและประสบกับสิ่งทั้งปวงนี้ พวกเขาก็กังการปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระเจ้า และปฏิเสธที่จะยึดครองดินแดน แม้ว่าพระเจ้าทรงสัญญาที่จะให้พวกเขาประสบความสำเร็จก็ตาม (กันดารวิถี บทที่ 13 - กันดารวิถี บทที่ 14)

จงคำนึงถึงสิ่งที่กล่าวไว้ด้านบน บ่อยครั้งการไม่เชื่อฟังมาจากการขาดความไว้วางใจในพระคำของพระเจ้าที่ให้แก่เรา เราเรียนรู้ที่จะวางใจในพระเจ้ามากขึ้นได้อย่างไร

หากต้องการศึกษาอย่างเชิงลึกและถี่ถ้วนถึงหัวข้อการขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่บนพื้นฐานของพระเจ้าทรงเป็นความรัก และเขียนโดยเซเวนต์เดย์-แอ็ดเวนติส โดย ยอห์น เพ็คแฮม, *เสรีภาพของความรัก: ความขัดแย้งระดับจักรวาลและปัญหาของความชั่ว* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2018)” บทความนี้ได้รับการตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ที่ไม่ใช่ของแอ็ดเวนติส แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนสามารถเปิดเผยความจริงในเรื่องการขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่นี้ตรงตามพระคัมภีร์ได้อย่างดีเยี่ยม

“ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยที่ว่า ความรักของพระเจ้า (ที่เข้าใจอย่างถูกต้อง) เป็นศูนย์กลางของความขัดแย้งในจักรวาล และคำมั่นสัญญาของพระเจ้าที่จะรักให้เหตุผลเพียงพอว่าเหตุใดพระองค์จึงทนกับความชั่ว แต่แนวคิดเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าช่วยให้เราเข้าใจถึงการกระทำของพระเจ้าในความขัดแย้งนั้น พระเจ้าทรงทำตามกฎแห่งพันธสัญญาของพระองค์” (ยอห์น ซี. เพ็คแฮม, *เสรีภาพของความรัก: ความขัดแย้งระดับจักรวาลและปัญหาของความชั่ว* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2018), หน้า 4)

คำตัดสินที่ว่าชนชาติอิสราเอลจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินคานาอันเป็นเวลาสี่สิบปีทำให้โมเสสและอาโรน คาเลบและโยชูวาผิดหวังอย่างขมขื่น แต่กระนั้นพวกเขาก็ยอมรับการตัดสินใจของพระเจ้าโดยไม่บ่นว่า แต่บรรดาผู้ที่เคยบ่นว่าการจัดการของพระเจ้า และเคยประกาศว่าจะกลับไปอียิปต์ บัดนี้ร้องไห้คร่ำครวญอย่างมากเมื่อพระพรที่เคียดูหมิ่นถูกดึงออกไปจากพวกเขา พวกเขาเคยบ่นในสิ่งที่ไม่ควรบ่น และตอนนี้พระเจ้าให้เหตุผลที่พวกเขาควรร้องไห้คร่ำครวญ หากพวกเขาคร่ำครวญต่อบาปที่เปิดเผยต่อหน้าโดยตรงไปตรงมา คำตัดสินนี้คงไม่ถูกประกาศออกไป แต่พวกเขาคร่ำครวญเพราะคำพิพากษานั้น ความเศร้าโศกของพวกเขาไม่ใช่เป็นการกลับใจใหม่ และไม่สามารถกลับคำพิพากษาได้” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 392)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงอภิปรายเรื่องเจตจำนงเสรีและความรักว่า ทำไมการรักและการเป็นที่รักจึงเป็นการให้อย่างเสรี บางคนอาจกล่าวว่าความรักนั้นไม่คุ้มค่าเลยเพราะความทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้นในโลกนี้ คุณจะตอบคำโต้แย้งนี้อย่างไร
2. การเชื่อฟังเป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์ทั้งหมด คำถามคือ การเคร่งศาสนาคืออะไร และมีปัจจัยใดบ้างที่เปลี่ยนความซื่อสัตย์ที่มีต่อพระเจ้า พระคำและพระบัญญัติของพระองค์ให้กลายเป็นกับดักของการเคร่งศาสนา
3. จงอภิปรายคำถามท้ายบทเรียนวันอังคาร เกี่ยวกับความคล้ายคลึงระหว่างอิสราเอลในยุคนั้นและคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสในยุคนี้ว่า มีอะไรความคล้ายคลึงกันบ้าง และสิ่งนั้นสำคัญอย่างไร

บทที่ 2

ประวัติศาสตร์ของโมเสส

Moses' History Lesson

วันที่ 2 - 8 ตุลาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เฉลยธรรมบัญญัติ 1-3; อพยพ 32:29-32; กัณดารวิถี 14,
เอเฟซัส 3:10; ปฐมกาล 15:1-16; ยอห์น 14:9

ข้อควรจำ

“และได้รับประทานอาหารทิพย์ทุกคน และได้ดื่มน้ำทิพย์ทุกคน เพราะว่าเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากพระศิลาที่ติดตามเขามา พระศิลานั้นคือพระคริสต์” (1 โครินธ์ 10:3, 4)

๑๑ พระธรรมดั่งกล่าวเป็นคำกล่าวของโมเสส” (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:1)

นี่เป็นการเริ่มต้นของหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ แม้ว่าโมเสสและเรื่องราวของโมเสสจะเป็นเนื้อหาหลักในหนังสือเล่มนี้ ตั้งแต่ถ้อยคำเริ่มต้นจนกระทั่งการเสียชีวิตในแผ่นดินโมอับ (เฉลยธรรมบัญญัติ 34:5) แต่แท้จริงแล้วหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นหนึ่งในพระผู้สร้างเรา (ปฐมกาล บทที่ 1, 2; ยอห์น 1:1-3) คำจุนเรา (โคโลสี 1:15-17; ฮีบรู 1:3) และไถ่เราให้รอด (อิสยาห์ 41:14; ทิตัส 2:14) ก็คือว่าหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติเปิดเผยให้เห็นว่าพระเจ้ายังคงสร้าง คำจุน และไถ่ประชากรของพระองค์ในช่วงเวลาสำคัญยิ่งของประวัติศาสตร์แห่งความรอด

ท้ายที่สุดแล้วในขณะที่ลูกหลานชาวอิสราเอลกำลังเข้าสู่แผ่นดินคานาอัน โมเสสได้ให้บทเรียนประวัติศาสตร์แก่พวกเขา ซึ่งเป็นหัวข้อที่กล่าวซ้ำตลอด

ท้าวพระคัมภีร์ คือจงระลึกถึงสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงทำเพื่อเราในอดีต

คำตักเตือนนี้มีความหมายแก่เราด้วย เราซึ่งอยู่ ณ ขอบชายแดนของแผ่นดินแห่งพันธสัญญาที่ดีกว่า “การทบทวนอดีตของเราในการเดินทางก้าวขึ้นสู่สถานะปัจจุบันทุกอย่างก้าว...ข้าพเจ้าเต็มใจด้วยความอัศจรรย์ใจและเชื่อมั่นในพระคริสต์ในฐานะผู้นำ เราไม่มีอะไรที่ต้องกลัวในอนาคต เว้นแต่เราลืมวิธีที่พระเจ้าได้ทรงนำเราและคำสอนของพระองค์ในอดีต” (เอลเลน จี. ไวท์, *Life Sketches*, หน้า 196)

วันอาทิตย์

พันธกิจของโมเสส

The Ministry of Moses

แม้ว่าจะมีการกล่าวถึงโมเสสเป็นครั้งแรกใน อพยพ 2:2 แต่เขาเป็นผู้เขียนหนังสือปฐมกาล ซึ่งเป็นเรื่องราวอำนาจของพระเจ้า และเป็นรากฐานว่าเราเป็นใคร เรามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร เหตุใดสิ่งต่าง ๆ จึงเลวร้ายอย่างที่เป็นอย่างนี้ แต่กระนั้นทำไมเราจึงยังคงมีความหวัง อย่างไรก็ตาม การทรงสร้าง การล้มลง ในบาป พระสัญญาแห่งการไถ่ให้รอด น้ำท่วมโลก อับราฮัม พระกิตติคุณทั้งหมดนี้มีรากฐานในปฐมกาล และผู้เขียนพระธรรมปฐมกาลก็คือผู้พยากรณ์ โมเสส ยากที่จะประเมินอิทธิพลของชายผู้นี้ได้ ซึ่งเป็นผู้ที่แทบไม่มีที่ติ ท่ามกลางเพื่อพระเจ้า เพราะว่าเขารักพระเจ้า และต้องการรับใช้พระองค์

อ่าน อพยพ 32:29-32 เป็นบันทึกการสนทนาระหว่างพระเจ้ากับโมเสสหลังจากการทำบาปร้ายแรงในเรื่องของวัวทองคำ เรื่องนี้ให้ข้อคิดอะไรแก่เราเกี่ยวกับลักษณะนิสัยของโมเสส และแม้ว่าเขาจะมีข้อบกพร่อง แต่ทำไมพระเจ้ายังทรงใช้เขาด้วยวิธีอันทรงพลังเช่นนั้น

แม้ว่าโมเสสไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบาปนั้น แต่เขาพยายามวิงวอนเพื่อคนบาปเหล่านั้น ถึงขั้นเต็มใจสูญเสียชีวิตของตนเพื่อพวกเขา เป็นที่น่าสนใจใน อพยพ 32:32 เมื่อโมเสสขอพระเจ้า “ยกโทษบาปของเขา” คำนี้จริงๆ แล้วหมายถึง “แบกรับ” โมเสสเข้าใจแรงของบาปและสิ่งที่ต้องทำในการไถ่ให้รอด จึงขอพระเจ้าอย่างจริงจังที่จะ “แบกรับ” บาปของพวกเขา เพราะว่าเป็นวิธีเดียวและวิธีสุดท้ายที่บาปของพวกเขาหรือบาปใดๆ ก็ตามจะได้รับการอภัย

ดังนั้นเราจึงเห็นว่า ตั้งแต่ต้นของพระคัมภีร์ มีตัวอย่างให้เห็นถึงการเป็นผู้แทน ซึ่งพระเจ้าในตัวตนของพระเยซู พระองค์เองจะแบกรับความหนักอึ้งและโทษของบาปไว้ ซึ่งเป็นหนทางแห่งความรอดที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าสำหรับมนุษยชาติที่ยังคงดำเนินตามหลักการ กฎเกณฑ์ และบทบัญญัติของพระองค์

เปโตรเขียนเกี่ยวกับพระเยซูหลายศตวรรษต่อมาว่า “พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายจะได้ตายจากบาปได้ และดำเนินชีวิตตามคลองธรรมด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย” (1 เปโตร 2:24)

ในขณะที่เดียวกัน สิ่งที่เราเห็นในเรื่องราวของโมเสสและปฏิกิริยาต่อบาปของพวกเขา คือโมเสสในบทบาทของผู้วิงวอนแทนประชากรที่ตกอยู่ในบาป ชี้ให้เห็นสิ่งที่พระเยซูจะทรงทำเพื่อเราด้วย (ฮีบรู 7:25)

เต็มใจที่จะสูญเสียชีวิตตนเองเพื่อประชากรของเขาอย่างนั้นหรือ ลองคิดให้มากขึ้นถึงความหมายโดยนัยของคำเหล่านั้น ความหมายของการรักผู้อื่นอย่างแท้จริงนั้นคืออะไร

วันจันทร์

คำพยากรณ์ได้สำเร็จ

Fulfilled Prophecy

วิทยาศาสตร์สมัยใหม่พยายามนำเสนอความเชื่อบางประการที่ผิด ว่าเป็นความจริง (เช่น จักรวาลเกิดขึ้นจาก “ความว่างเปล่า” หรือสิ่งมีชีวิตทั้งปวงบนโลกเกิดขึ้นจากสารเคมีธรรมดาโดยบังเอิญ) อย่างไรก็ตามก็ดีวิทยาศาสตร์ก็ยังไม่ให้ข้อมูลเชิงลึกที่น่าอัศจรรย์ถึงอำนาจแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า ความสอดคล้องกัน ความสมดุล ความแม่นยำของหลายๆ อย่างในธรรมชาติของโลกแม้จะอยู่ในสภาพที่ล้มลงในบาป ก็ยังคงสร้างความประหลาดใจต่อผู้ที่ศึกษาสิ่งเหล่านี้

หากพระเจ้าทรงแม่นยำในเรื่องทางกายภาพแล้ว แน่แน่นอนว่าพระองค์ก็ทรงแม่นยำในเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณด้วยเช่นกัน ดังนั้นในข้อเริ่มแรกของเฉลยธรรมบัญญัติ เราจึงเห็นความแม่นยำอย่างเหลือเชื่อของพระเจ้า

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 1:1-6 อะไรคือความหมายเชิงคำพยากรณ์เกี่ยวกับ “ปีที่สี่สิบ” ที่เฉลยธรรมบัญญัติ 1:3 กล่าวถึง

เกิดอะไรขึ้นหลังจากที่ล้มเหลวอย่างมาก เมื่อโมเสสส่งผู้สอดแนมจากคาเดชบารเนียไปดูแผ่นดิน และประชากรปฐิเสการทรงเรียกให้ยึดแผ่นดินนั้น พวกเขาได้รับแจ้งว่าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินแห่งพระสัญญาตามที่คาดหวังไว้ และพวกเขาจะต้องรอนานแค่ไหนกว่าจะได้เข้าไป “ตามจำนวนวันที่เจ้าเข้าไปสอดแนมในแผ่นดินนั้น ซึ่งมีสี่สิบวัน วันหนึ่งจะเป็นปีหนึ่ง เจ้าทั้งหลายจะรับโทษความผิดของเจ้าอยู่สี่สิบปี เจ้าทั้งหลายจะทราบถึงความไม่พอใจของเรา” (กันดารวิถี 14:34)

เพราะฉะนั้นเฉลยธรรมบัญญัติได้เขียนไว้ถึงปีที่สี่สิบตรงตามที่พระเจ้าได้ทรงบอกพวกเขาไว้ กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า พระวจนะแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้าน่าเชื่อถือพอๆ กับพระเจ้าเอง และสิ่งที่เราเห็นในข้อพระธรรมตอนต้นของเฉลยธรรมบัญญัติเป็นหลักฐานเพิ่มเติมให้ไว้วางใจได้ นั่นคือพระเจ้าจะทรงทำตามสิ่งที่พระองค์ตรัส และพระองค์จะทรงทำในเวลาที่พระองค์ตรัสว่าจะทำ

แน่นอนว่าไม่ได้เป็นเพียงช่วงเวลาคำพยากรณ์ช่วงเดียวที่สำเร็จตามที่พระเจ้าตรัสไว้ ลองมองย้อนกลับไปจากตำแหน่งของเราในตอนนี เราจะพบว่า ดาเนียล 9:24-27 ที่กล่าวถึงช่วงเวลาของพระเยซูก็สำเร็จตามที่พระเจ้าตรัสไว้ เราจะเห็นได้ว่า “หนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ” (ดาเนียล 7:25; ดูวิวรณ์ 12:6, 14; วิวรณ์ 13:5) ก็สำเร็จแล้วตามประวัติศาสตร์ รวมถึง 2,300 วันใน ดาเนียล 8:14 ด้วย

นอกจากองค์ประกอบของเวลาที่แม่นยำแล้ว คำพยากรณ์ของดาเนียลบทที่ 2, 7 และ 8 ซึ่งทำนายประวัติศาสตร์โลกได้อย่างแม่นยำและถูกต้อง ได้ให้หลักฐานมากมายแก่เราถึงการรู้แจ้งล่วงหน้า การควบคุมอยู่ และความน่าเชื่อถือของพระเจ้า

เราจะเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงให้คำพยากรณ์ในอดีตเหล่านี้เกิดขึ้นตามที่ทำนายไว้อย่างสัตย์ซื่อ สิ่งนี้ช่วยให้เราวางใจในสิ่งที่พระองค์ตรัสว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างไร

หลังจากการเดินทางไกลในถิ่นทุรกันดาร โมเสส (เป็นผู้เผยพระวจนะ แม้แท้จริงแล้วเขาเป็นมากกว่านั้นเสียอีก) กล่าวตามที่พระเจ้าตรัสเขาว่า “ดูเถิด เราได้ตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจงเข้าไปยึดครองแผ่นดิน ซึ่งพระเจ้าทรงสัญญากับบรรพบุรุษของเจ้าคือ อับราฮัม อิสอัค และ ยาโคบ ว่าจะให้แก่เจ้าทั้งหลายและแก่เผ่าพันธุ์ของเจ้าด้วย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:8) อย่างไรก็ตาม จงสังเกตว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 1:9-11 หมายความว่าอะไร โดยเฉพาะในแนวคิดที่ว่า พวกเขาถูกพระเจ้าลงโทษสำหรับการกบฏที่เกิดขึ้นที่คาเดชบารเนีย

ในข้อนี้เราเห็นอีกตัวอย่างหนึ่งของพระคุณของพระเจ้า แม้ท่ามกลางการพเนจรในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาก็ได้รับพระพร “พระองค์ทรงชุบเลี้ยงเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี และเขามีได้ขาดสิ่งใดเลย เสื้อผ้าของเขาไม่ขาดวัน และเท้าของเขามีได้บวม” (เนหะมีย์ 9:21)

อีกครั้งหนึ่งที่โมเสสแสดงความรักต่อประชากรของเขา ทูลขอพระเจ้าให้ทรงเพิ่มพูนสิ่งที่พระองค์เคยกระทำให้พวกเขามากขึ้นเป็นพันเท่า

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 1:12-17 อะไรคือผลลัพธ์โดยตรงจากพระพรที่พระเจ้าประทานแก่พวกเขา และโมเสสดำเนินการอย่างไรเพื่อรับมือกับสถานการณ์นี้

แม้ว่าพระเจ้าจะทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาอย่างทรงฤทธิ์ ก็ยังจำเป็นต้องมีการจัดระเบียบ มีโครงสร้าง และระบบความรับผิดชอบ ชนชาติอิสราเอลเป็น *qahal* คือชุมชนที่เป็นระเบียบ (ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 31:30) เป็นเช่นบรรพบุรุษของพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ ภาษากรีกใช้คำว่า *ekklesia* แปลว่า “คริสตจักร” (มัทธิว 16:18) นอกจากนี้แม้ว่าจะอยู่ในบริบทที่ต่างออกไป เปาโลไม่เคยห่างจากพื้นฐานของชาวยิว และใน 1 โครินธ์ บทที่ 12 เปาโลบรรยาย

อย่างชัดเจนถึงความจำเป็นที่ต้องมีคนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมมารับตำแหน่งต่าง ๆ เพื่อให้ร่างกายทำหน้าที่ได้ถูกต้อง เช่นเดียวกับที่เราเห็นได้ในเฉลย-ธรรมบัญญัติและชุมชนที่เป็นระเบียบ (*qahal*) ในถิ่นทุรกันดาร คริสตจักรในทุกวันนี้ก็เป็นเช่นเดียวกับชุมชนที่เป็นระเบียบ (*qahal*) ในยุคสมัยนั้น เป็นร่างกายเดียวกันที่มีผู้คนทำหน้าที่ต่างๆ ตามของประทานของแต่ละคน

บางครั้งเราได้ยินผู้คนวิจารณ์ศาสนาที่จัด “ระบบ” (แล้วพวกเขาต้องการอะไร ศาสนาที่ “ไม่เป็นระบบ” อย่างนั้นหรือ) พระวจนะของพระเจ้าโดยเฉพาะในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่รับรองคริสตจักรที่เป็นระบบ

พฐ

คาเดซบาร์เนีย

Kadesh Barnea

มีสิ่งเลวร้ายในช่วงต้นของหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ เป็นสิ่งเลวร้ายแห่งคาเดซบาร์เนีย ดังที่เราเห็นแล้วว่า เรื่องราวที่น่าเศร้านี้เป็นพื้นหลังของหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ ซึ่งคัมภีร์ที่เราจะศึกษาอย่างถี่ถ้วน

อ่านกันดารวิถี 14 ผู้คนมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อคำรายงานของผู้สอดแนม และผลลัพธ์ต่อปฏิกิริยาของพวกเขาเป็นอย่างไร (ดูเฉลย-ธรรมบัญญัติ 1:20-46)

เราได้รับบทเรียนสำคัญมากมายจากเรื่องนี้ แต่มีบทเรียนหนึ่งที่สำคัญซึ่งปรากฏอีกครั้งในพระธรรมกันดารวิถี บทที่ 14

อ่าน กันดารวิถี 14:11-20 เราได้เห็นโมเสสในบทบาทของผู้วิงวอนอีกครั้ง เขาให้เหตุผลสำคัญอะไรในการขอพระเจ้าไม่ให้ทำลายพวกอิสราเอล

ลองคำนึงถึงสิ่งที่โมเสสพูดกับพระเจ้า หากพระองค์ทรงทำเช่นนั้น ลองคิดว่าพระองค์จะปรากฏในสายตาของชาวอียิปต์และประเทศอื่นๆ ในบริเวณนี้อย่างไร ประเด็นนี้สำคัญเพราะว่า ท้ายที่สุดแล้ว ทุกสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ทำกับชนชาติอิสราเอล ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่พวกเขาเพียงเท่านั้น แต่เพื่อมนุษยชาติทั้งปวงด้วย ชนชาติอิสราเอลจะต้องเป็นแสงสว่างส่องไปทั่วโลก เป็นพยาน

ถึงความรัก ฤทธิ์อำนาจ และความรอดที่พบได้ในพระเจ้าผู้เที่ยงแท้ ไม่ใช่ในรูปเคารพอันไร้ค่าที่คนเหล่านี้เคยบูชา

ตามที่โมเสสกล่าวคือ ถ้าพระองค์ทรงทำลายชนชาตินี้เสีย ประชาชาติต่าง ๆ จะกล่าวว่า “เพราะพระเจ้าพาชนชาตินี้ไปถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่เขาเหล่านั้นไม่ได้ พระองค์จึงทรงประหารเขาเสียที่ในถิ่นทุรกันดาร” (กันดารวิถี 14:16)

กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า สิ่งที่เราเห็นจากเรื่องนี้คือหัวข้อที่พบได้ตลอดทั่วพระคัมภีร์ เป็นแนวคิดที่ว่าพระเจ้าจะต้องได้รับเกียรติจากประชากรของพระองค์ พระสิริ คุณความดี ความรัก และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าจะได้รับการเปิดเผยจากคริสตจักรของพระองค์ในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำผ่านประชากรของพระองค์แน่นอนว่าประชากรของพระองค์เป็นเหตุให้พระองค์ทรงกระทำพันธกิจนี้ได้ไม่ง่าย แต่ท้ายที่สุดพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติผ่านการกระทำของพระองค์บนโลกนี้

อ่าน เอเฟซัส 3:10 เปาโลพูดถึงอะไรในข้อนี้ และจะเกิดขึ้นได้อย่างไร “ปัญญาอันซับซ้อน” ของพระเจ้าจะเป็นที่รู้จักในจักรวาลได้อย่างไร เราแต่ละคนมีบทบาทอะไรในการทำให้เรื่องนี้ให้เป็นจริงได้

วันพฤหัสบดี

ความชั่วช้าของชาวอโมไรต์

The Iniquity of the Amorite

ในเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 2 และ 3 โมเสสยังคงเล่าประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลต่อไป และด้วยพระพรของพระเจ้า พวกเขาทำจัดศัตรูอย่างไร เมื่อพวกเขาซื่อสัตย์ พระเจ้าประทานชัยชนะแก่พวกเขา แม้แต่ชัยชนะเหนือ “คนที่มีกำลังมาก” (เฉลยธรรมบัญญัติ 2:11, 20; เฉลยธรรมบัญญัติ 3:13)

แน่นอนว่า เรื่องการทำลายประชาชาติเหล่านี้เป็นหัวข้อยากที่จะเข้าใจ แต่อย่างน้อยเราจำเป็นต้องศึกษา แม้ว่าลูกหลานชาวอิสราเอลจะเข้าหาชนชาติเหล่านั้นด้วยสันติภาพก่อน (เฉลยธรรมบัญญัติ 20:10, 11) แต่หากคนเหล่านั้นไม่ยอมรับข้อเสนอบางครั้งชนชาติอิสราเอลก็ต้องเข้าทำลาย ซึ่งรวมทั้งผู้หญิงและเด็กด้วย “และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ทรงมอบท่านไว้ใน

มือของเรา และเราได้ดีทำลายท่านกับโอรสและพลโยธาทั้งหลายของท่านเสีย ครั้งนั้นเราได้ยึดเมืองทั้งปวงของท่าน และเราได้ทำลายทุกๆ เมืองเสียสิ้น เราทำลายผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลายในทุกเมืองไม่ให้มีเหลือเลย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 2:33, 34)

บางคนพยายามหลีกเลี่ยงเรื่องนี้ เพียงบอกว่าเรื่องราวเหล่านี้ไม่เป็นความจริง อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเราเชื่อว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม” (2 ทิโมธี 3:16) นี่จึงไม่ใช่ทางเลือกที่เหมาะสมสำหรับชาวเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส ดังนั้นเหตุการณ์นี้จึงเป็นคำถามที่ยากสำหรับเรา

อ่าน ปฐมกาล 15:1-16 พระเจ้าตรัสอะไรกับอับรามใน ปฐมกาล 15:16 และให้ความกระจ่างในเรื่องยากที่จะเข้าใจนี้อย่างไร

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ประชากรในประเทศนอกกรีตมากมายเหล่านี้โหดร้ายและทารุณอย่างยิ่ง เป็นผู้ที่สมควรเผชิญกับพระพิโรธและการลงโทษจากพระเจ้านานก่อนหน้านั้นเสียอีก นั่นเป็นความจริง และแม้ว่าหากพระเจ้าจะทรงรอคอยอย่างอดทนให้พวกเขาเปลี่ยนวิถีทางของพวกเขา และพวกเขาก็ไม่เปลี่ยนแปลง นี่ก็คงไม่เปลี่ยนความจริงอันโหดร้ายในการสังหารทุกคนรวมถึงเด็ก ๆ ด้วย (แน่นอนว่า เด็กหลายคนสูญเสียชีวิตในน้ำท่วมโลกมากกว่าที่ชนชาติอิสราเอลสังหาร)

ความจริงก็คือว่า ณ ตอนนี้อย่างน้อยด้วยข้อมูลที่จำกัดในบริบททั้งหมดของเหตุการณ์ที่เราได้ เราเพียงแต่ต้องยอมรับความจริงอันโหดร้ายนี้ และวางใจในคุณความดีของพระเจ้าที่เปิดเผยในรูปแบบอื่นๆ อีกมากมาย ความเชื่อไม่ใช่เป็นเพียงแต่การรักพระเจ้าในวันที่สดใส ในป่าที่สวายนามซึ่งเต็มไปด้วยภาพและเสียงที่น่าอัศจรรย์ แต่เป็นการเชื่อใจในพระองค์แม้เราจะไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ก็ตาม

อ่าน 1 โครินธ์ 10:1-4 และ ยอห์น 14:9 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้และข้ออื่นๆ ที่คล้ายคลึงกัน ช่วยให้เราเรียนรู้ที่จะวางใจในความรัก ความ

ยุคธรรม และคุณความดีของพระเจ้าอย่างไร แมื่อดูเหมือนยากที่จะเข้าใจพระเจ้า

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ข้อความต่อไปนี้เป็นวิธีที่นักวิชาการท่านหนึ่งพยายามตอบคำถามยาก ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่ชาวอิสราเอลกระทำต่อประชาชาติเหล่านี้:

“องค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะพระผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวงและมนุษย์ทุกคน และมีอำนาจเหนือทุกสิ่ง พระองค์ทรงสามารถทำทุกอย่างที่พระองค์ประสงค์ กับใครก็ได้และมีสิทธิที่จะทำเช่นนั้น.....”

“วิถีทางของพระเจ้านั้นเป็นเรื่องลึกลับ เนื่องจากเราไม่สามารถเข้าใจพระองค์ได้อย่างถ่องแท้ ฉะนั้นเราควรคลายความสงสัยในความคิดของเราเสีย อิสยาห์ 55:8-9 ได้เขียนคำปลอบประโลมใจไว้”

“ตามคำอธิบายทางพระคัมภีร์เกี่ยวกับชาวคานาอัน จะเห็นว่าผู้คนเหล่านี้ชั่วร้ายอย่างยิ่ง และการทำลายล้างพวกเขา ก็แสดงถึงการพิพากษาของพระเจ้าสำหรับบาปของพวกเขา การทำลายล้างชาวคานาอันไม่ใช่ครั้งแรกหรือครั้งสุดท้ายที่พระเจ้าจะทรงทำเช่นนี้ ความแตกต่างระหว่างชะตากรรมของชาวคานาอันกับชะตากรรมของมนุษยชาติ (ยกเว้นครอบครัวของโนอาห์) ดังที่อธิบายไว้ในปฐมกาล 6-9 เกี่ยวข้องกับขนาดและหน้าที่.....”

“พระเจ้าไม่เคยมีเจตนาให้ชนชาติอิสราเอลกำหนดให้โยบายการทำลายอย่างราบคาบ (*herem*) เป็นนโยบายหลักต่อคนภายนอก เฉลยธรรมบัญญัติ 7:1 ระบุอย่างชัดเจนถึงการจำกัดกลุ่มเป้าหมาย ชนชาติอิสราเอลจะต้องไม่นำนโยบายนี้ไปใช้กับชาวอารามา หรือชาวเอโดม หรือชาวอีิปต์ หรือชนชาติอื่นใดก็ตาม (เฉลยธรรมบัญญัติ 20:10-18).....”

“ชาวคานาอันต้องประสบชะตากรรมที่คนบาปทุกคนจะต้องเผชิญในที่สุด นั่นคือการพิพากษาของพระเจ้า.....”

“การที่พระเจ้าทรงกำจัดชาวคานาอันเป็นขั้นตอนที่จำเป็นในประวัติศาสตร์แห่งความรอด.....”

“แม้ว่าชาวคานาอันโดยรวมจะตกอยู่ในการพิพากษาของพระเจ้า แต่พวกเขาได้รับคำเตือนล่วงหน้าอย่างน้อยสี่สิบปี (ดูคำสารภาพของนางราหับใน โยชูวา 2:8-11) – (Daniel I. Block, *The NIV Application Commentary: Deuteronomy* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 2012), หน้า 98, 99)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ลองนึกถึงสิ่งที่เราเข้าใจเกี่ยวกับสหัสวรรษ ที่ซึ่งเราจะมีเวลาหนึ่งพันปีในการรับฟังคำตอบทั้งหมด ความเข้าใจนี้ช่วยให้เราเรียนรู้ที่จะวางใจในพระเจ้าได้อย่างไร แม้เราจะมีคำถามที่ยากในตอนนั้นก็ตาม
2. พระเจ้าทรงนำเราในอดีตด้วยวิธีใดบ้างที่ช่วยให้เราเรียนรู้ที่จะวางใจพระองค์ในอนาคต ทำไมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องไม่ลืมว่าพระเจ้าทรงทำงานในชีวิตของเราอย่างไร
3. ในชั้นเรียนให้ทบทวนคำถามในตอนท้ายของบทเรียนวันอาทิตย์ที่เกี่ยวกับโมเสสเต็มใจสละชีวิตของตนเพื่อเห็นแก่ประชากรของพระองค์ นั่นเป็นทัศนคติที่ถูกต้องหรือไม่ หากจะมีสิ่งใดก็ตามที่ควรค่าแก่การสูญเสียชีวิตของบุคคลหนึ่ง โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาถึงค่าของการไถ่ สิ่งนั้นคืออะไร

บทที่ 3

พันธสัญญานิรันดร์

The Everlasting Covenant

วันที่ 9 - 15 ตุลาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 12:1-3; โรม 4:1-5; อพยพ 2:24; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:1-21;
เฉลยธรรมบัญญัติ 26:16-19; เฉลยธรรมบัญญัติ 8:5; มัทธิว 28:10

ข้อควรจำ

“เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้ระหว่างเรากับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าที่สืบมาตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ คือเป็นพระเจ้าแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่สืบมา” (ปฐมกาล 17:7)

๑๖ แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งเหาะไปในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่ชนชาวโลกทั้งปวง ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกชาติ ทุกภาษา” (วิวรณ์ 14:6) สังเกตว่า “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ” เป็นอมตะ คือการเป็นนิรันดร์ คือการดำรงอยู่เสมอมา ดังที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงสัญญาแก่เราไว้ “ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์” (ทิตัส 1:2)

จึงไม่แปลกที่พระคัมภีร์กล่าวถึง “พันธสัญญานิรันดร์” ในช่วงอื่นด้วย (ปฐมกาล 17:7; อีสยาห์ 24:5; เอเสเคียล 16:60; ฮีบรู 13:20) เพราะว่าสาระสำคัญของข่าวประเสริฐคือ พันธสัญญา และสาระสำคัญของพันธสัญญาคือ ข่าวประเสริฐ พระเจ้าประทานความรอดที่เราไม่สมควรได้รับให้แก่เราด้วยพระคุณและความรักแห่งความรอดของพระองค์ และเพื่อเป็นการตอบสนอง เราจึงรักพระองค์ตอบ ด้วย “สุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสุดความคิดและด้วย

สิ้นสุดกำลังของท่าน” (มาระโก 12:30) เป็นความรักที่แสดงออกโดยการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ “เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์” (1 ยอห์น 5:3)

สัปดาห์นี้เราจะพิจารณาแนวคิดเรื่องพันธสัญญาดังที่แสดงไว้ในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ ที่ซึ่งพันธสัญญาและทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องได้รับการเปิดเผยไว้

วันอาทิตย์

พันธสัญญาและข่าวประเสริฐ

The Covenant and the Gospel

พันธสัญญาและข่าวประเสริฐเปิดเผยขึ้นพร้อมกันตลอดทั่วพระคัมภีร์ แม้ว่าแนวคิดเรื่องพันธสัญญาเกิดขึ้นก่อนที่将有ชนชาติอิสราเอล (เช่น พันธสัญญาของโนอาห์) และแม้ว่าพระสัญญาแห่งพันธสัญญาได้กระทำขึ้นก่อนที่将有ชนชาติอิสราเอล แนวคิดนี้แสดงออกอย่างชัดเจนผ่านปฏิสัมพันธ์ของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ โดยเริ่มจากบรรพบุรุษและบรรพชนของพวกเขา

ตั้งแต่เริ่มแรก จุดสำคัญของความจริงเกี่ยวกับพันธสัญญาคือ ข่าวประเสริฐ นั่นคือ ความรอดโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว

อ่าน **ปฐมกาล 12:1-3; ปฐมกาล 15:5-18 และ โรม 4:1-5** พันธสัญญาใดที่กระทำกับอับราม (อับราฮัม) ข่าวประเสริฐได้รับการเปิดเผยผ่านพันธสัญญานั้นอย่างไร

อับราฮัมเชื่อฟังพระเจ้า เชื่อในพระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อเขา ด้วยเหตุนี้เขาจึงชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า อย่างไรก็ตามถ้อยคำนี้ไม่ใช่พระคุณอันด้อยค่า อับราฮัมพยายามรักษาพันธสัญญาในส่วนของเขาด้วยการเชื่อฟังดังที่เห็นได้ใน ปฐมกาล บทที่ 22 ที่ภูเขามอริยาห์ เนื่องจาก “ความเชื่อของคนนั้นพระเจ้าทรงถือว่าเป็นความชอบธรรม” (โรม 4:5) นั่นเป็นเหตุผลที่หลายศตวรรษต่อมา เปาโลให้อับราฮัมเป็นแบบอย่างของความหมายของการดำเนินชีวิตตามพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับประชากรของพระองค์

หัวข้อนี้สะท้อนอยู่ทั่วไปในพระคัมภีร์ เปาโลหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาอีกในกาลาเทีย 3:6 ซึ่งเขากล่าวอ้างอิงถึง ปฐมกาล 15:6 อีกครั้ง เกี่ยวกับความเชื่อ

ของอับราฮัม “นับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” และย้อนกลับไปถึงคำสัญญาครั้งแรกที่ให้ไว้กับอับราฮัมที่ว่า ประชาชาติทั้งปวงจะได้รับพรพร้อมกับพงศ์พันธุ์ของเขา (กาลาเทีย 3:9) คำสัญญาแห่งพันธสัญญาได้ให้ไว้กับชนทุกชาติ รวมทั้งชาวยิวและคนต่างชาติที่ “เชื่อ” ด้วย (กาลาเทีย 3:7) คือ ผู้ที่ชอบธรรมโดยความเชื่อไม่ใช่ชอบธรรมจากการประพฤติตามพระบัญญัติ แต่พวกเขาถูกผูกมัดโดยพันธสัญญานั้นให้เชื่อฟังพระบัญญัติ

แม้แต่เมื่อเยเรมีย์กล่าวถึงพันธสัญญาใหม่ เขาก็กล่าวในบริบทของพระบัญญัติ “แต่ที่นี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับประชาอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ เราจะบรรจुพระธรรมไว้ในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้บนดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชากรของเรา” (เยเรมีย์ 31:33) ซึ่งสะท้อนถึงภาษาที่ย้อนไปถึงในยุคของพระธรรมเลวีนิติ “เราจะดำเนินในหมู่พวกเจ้า และจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชากรของเรา” (เลวีนิติ 26:12)

แนวคิดเรื่องพันธสัญญาของพระบัญญัติและข่าวประเสริฐ เข้ากันได้อย่างลงตัวกับข่าวของทูตสวรรค์สามองค์ในวิวรณ์ ที่เตือนโลกยุคสุดท้ายนี้อย่างไร

วันจันทร์

พันธสัญญากับชนชาติอิสราเอล

The Covenant and Israel

“ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองแผ่นดินนี้ นั่น มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่าน หรือความสัตย์ธรรมในใจของท่าน แต่เป็นเพราะความชั่วช้าของประชาชาตินี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต้องขับไล่เขาออกเสียต่อหน้าท่านทั้งหลาย และเพื่อว่าพระองค์จะทรงให้เป็นจริงตามพระวจนะซึ่งพระเจ้าทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน คือต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 9:5; ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 9:27 ด้วย) ข้อพระคัมภีร์นี้แสดงให้เห็นความจริงแห่งพันธสัญญาอย่างไร

พันธสัญญาแห่งพระคุณก็ปรากฏให้เห็นเช่นกันในข้อนี้ พระเจ้าทรงกระทำเพื่อพวกเขา ทั้งๆ ที่พวกเขามีข้อผิดพลาดอยู่ตลอดเวลา (แน่นอนว่าข้าวประเสริฐทำงานในลักษณะเช่นนี้ในปัจจุบันด้วยเช่นกัน) เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าพระสัญญาที่กระทำต่อบรรพบุรุษที่กล่าวว่า พระคุณของพระเจ้าได้มอบแก่คนรุ่นต่อไปในอนาคต

การที่โมเสสจัดการกับประชากรที่ได้รับพันธสัญญาโดยรวม เขามักกล่าวย้อนไปยังพันธสัญญาที่ได้ทำกับบรรพชน

อ่าน อพยพ 2:24; อพยพ 6:8 และเลวีนิติ 26:42 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นการดำเนินการของพันธสัญญาอย่างไร

การอพยพออกจากอียิปต์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์อันยิ่งใหญ่ของพระคุณแห่งการช่วยให้รอดของพระเจ้า ก็อยู่บนพื้นฐานของพันธสัญญาที่พระเจ้าเป็นเจ้าของทรงกระทำกับบรรพบุรุษของพวกเขาด้วย นั่นก็คือว่า ก่อนที่ผู้รับประโยชน์จากพันธสัญญาจะเกิด พระสัญญาได้กระทำในนามพวกเขาไปแล้ว ดังนั้นพวกเขาได้รับพระสัญญาแห่งการช่วยให้รอด โดยไม่เกี่ยวข้องกับความดีของพวกเขาเอง ซึ่งพระเจ้าได้ทรงทำเพื่อพวกเขาผ่านทางการอัครจริยต่างๆ และเหตุการณ์ต่างๆ ในการอพยพ

แน่นอนว่า สิ่งต่างๆ ไม่ได้จบลงเพียงเท่านั้น พวกเขาเดินทางออกจากอียิปต์ แล้วไปที่ไหน ที่ภูเขาซีนาย เป็นที่ซึ่งสถาปนาพันธสัญญากับพวกเขา “อย่างเป็นทางการ” (ดู อพยพ บทที่ 20) ศูนย์กลางของพันธสัญญานั้นคือข้าวประเสริฐและพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งพวกเขาได้รับเรียกให้เชื่อฟัง เป็นการแสดงให้เห็นชัดเจนถึงความสัมพันธ์แห่งความรอดของพวกเขากับองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงได้ไถ่พวกเขาไว้แล้ว (ข้าวประเสริฐ) ดังนั้นในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ พวกเขาได้รับการเรียกให้เชื่อฟังพระบัญญัติครั้งแล้วครั้งเล่า ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญาที่ได้ให้สัตยาบันที่ภูเขาซีนาย

พระบัญญัติของพระเจ้าควรมีบทบาทอย่างไรในชีวิตปัจจุบันของเรา ผู้ซึ่งได้รับความรอดโดยพระคุณ และทำไมพระบัญญัตินั้นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประสบการณ์ของเรากับพระเจ้า

แนวคิดเรื่องพันธสัญญา (เบรית – *berit* – ภาษาฮีบรู) ที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์นั้นพบได้ทั่วไปในพระคัมภีร์ คำนี้ก็ปรากฏบ่อยครั้งในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ จนพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติได้รับการเรียกขานว่า “หนังสือแห่งพันธสัญญา”

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 5:1-21 สิ่งที่เกิดขึ้นในเรื่องนี้แสดงให้เห็นพันธสัญญาที่เป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์เฉลยธรรมบัญญัติเล่มนี้ได้อย่างไร

ไม่นานหลังจากที่ลูกหลานชาวอิสราเอลได้รับการช่วยให้รอดจากอียิปต์ พระเจ้าทรงสถาปนาพันธสัญญากับพวกเขาที่ภูเขาซีนาย เกิดขึ้นก่อนที่พวกเขาเกือบจะได้เข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา แต่จากนั้น หลังจากที่ต้องเดินอ้อมในถิ่นทุรกันดารอีก 40 ปี และก่อนที่พวกเขา กำลังจะเข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญาอีกครั้ง ซึ่งเป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญา (ดู ปฐมกาล 12:7; อพยพ 12:25) พระเจ้าประทานพระบัญญัติสิบประการแก่พวกเขาอีกครั้งโดยผ่านทาง การพูดของโมเสส ซึ่งเป็นอีกวิธีหนึ่งในการเน้นย้ำอีกครั้งว่าการเริ่มพันธสัญญาใหม่มีความสำคัญเพียงใด

แน่นอนว่า พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะทำตามสัญญาที่กระทำกับพวกเขา บัดนี้ แม้ว่าพวกเขามีหน้าที่ต้องรักษาคำสัญญาในส่วนของพวกเขาเอง “และพระองค์ทรงประกาศพันธสัญญาของพระองค์แก่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติตามคือ พระบัญญัติสิบประการ และพระองค์ทรงจารึกไว้บนศิลาสองแผ่น” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:13) พระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญาที่ภูเขาซีนาย และบัดนี้พระองค์จะทรงกระทำอีกครั้งในโมอับ ก่อนที่พวกเขา กำลังจะได้รับแผ่นดินที่สัญญาไว้กับพวกเขาผ่านคำสัญญาที่ทำไว้กับบรรพบุรุษเมื่อหลายศตวรรษก่อน เป็นการสำแดง “พันธสัญญานิรันดร์” ที่มีมาก่อนที่จะมีโลกนี้

“ตั้งแต่แรกเริ่มก่อนการสร้างโลก พระบิดาและพระบุตรทรงรวมกันเป็น

หนึ่งในพันธสัญญาเพื่อไถ่มนุษย์ หากมนุษย์ต้องพ่ายแพ้แก่ซาตาน พระองค์
ประสานมือกันในคำปฏิญาณอันสูงส่งว่า พระคริสต์จะทรงเป็นผู้ค้ำประกันแก่
เผ่าพันธู์มนุษย์” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 834)

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 5:3 เราเข้าใจข้อพระคัมภีร์นี้อย่างไร

โมเสสกล่าวอะไรกับพวกเขา ดูเหมือนโมเสสกำลังเน้นความจริงที่ว่า
แม้ตอนนี้บรรพบุรุษของพวกเขาจะจากไปแล้ว แต่พันธสัญญาอันประเสริฐที่ได้
กระทำกับบรรพบุรุษนั้นก็ส่งต่อมายังพวกเขา นี่อาจเป็นวิธีของโมเสสในการ
ทำให้พวกเขาเห็นว่า พวกเขาไม่ควรล้มเหลวเหมือนอย่างที่คุณรูก่อนเคยเป็น
ในขณะนี้พระสัญญา (พันธะผูกพัน) ตกเป็นของพวกเขาแล้ว

พุธ

ประชากรพิเศษของพระองค์

His Special People

เป็นเรื่องยากสำหรับเราในทุกวันนี้ที่จะเข้าใจถึงโลกประวัติศาสตร์ในช่วง
เวลาที่ชาวอิสราเอลพเนจรไปในถิ่นทุรกันดาร ถ้าหากอาณาจักรทั้งปวงเกิดขึ้น
และจากไป เหลือแต่เพียงซากปรักหักพัง (หากยังมีหลงเหลือ) เราจะรู้อะไร
เกี่ยวกับชนชาตินอกรีตเล็กๆ ที่อยู่ไนบริเวณเดียวกับที่ชาวอิสราเอลอาศัยอยู่

คงไม่สามารถเข้าใจได้ทั้งหมด แต่เรารู้สิ่งหนึ่งคือ คนเหล่านี้หมกมุ่น
ในลัทธินอกรีต นับถือพระเจ้าหลายองค์ และปฏิบัติสิ่งที่เสื่อมทรามอย่างมาก
ซึ่งรวมถึงการถวายนูซาเด็ก ลองนึกภาพถึงวัฒนธรรมหนึ่งหรือศาสนาหนึ่ง จะ
ต้องเสื่อมทรามและชั่วร้ายเพียงใดถึงขั้นที่ยกลูกๆ ของตนเองเพื่อถวายนูซา
เทพเจ้าได้

ไม่แปลกใจเลยที่ตลอดประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล พระเจ้า
ทรงเตือนประชากรของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ให้ทำตามแนวทางปฏิบัติ
ของประชาชาติรอบข้าง “เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่าเรียนรู้ที่จะกระทำการสิ่งพึงรังเกียจตาม
ประชาชาติเหล่านั้น” (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:9)

และนั่นเป็นเพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกชนชาตินี้ออกมาเพื่อจุดประสงค์
พิเศษ เมื่อเข้าสู่พันธสัญญากับพระเจ้า พวกเขาจะต้องเป็นชนชาติพิเศษ เป็น

พยานให้กับโลกนี้ถึงพระเจ้าพระผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียว

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 26:16-19 ข้อพระคัมภีร์นี้ได้สรุปความสัมพันธ์ของพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลไว้อย่างไร พวกเขาควรเป็นคนอย่างไรเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัตย์ซื่อของพวกเขาต่อพันธสัญญา เราเรียนรู้บทเรียนอะไรจากเรื่องนี้ได้บ้าง

โมเสสใช้คำว่า “วันนี้” ในการกล่าวเริ่มต้นข้อพระคัมภีร์สี่ข้อนี้ เพื่อบ่งบอกว่า ณ ขณะนี้ หรือเป็นอีกครั้งหนึ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาให้ท่านทำสิ่งเหล่านี้ (ในข้อ 17) พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาให้ทำสิ่งเหล่านี้มาโดยตลอด ราวกับว่าโมเสสกำลังบอกพวกเขาให้อุทิศตน ณ บัดนี้และอีกครั้ง ที่จะเป็นชนชาติที่ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ และพิเศษ ซึ่งเป็นเหตุผลหลักอย่างแท้จริงในการดำรงอยู่ของพวกเขาในฐานะชนชาติแห่งพันธสัญญา พวกเขาเป็นเพียงชนชาติเดียวที่รู้จักพระเจ้าเที่ยงแท้ และรู้ความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าองค์นี้ และรู้ว่าพระองค์ทรงต้องการให้ชนชาติของพระองค์ดำเนินชีวิตอย่างไร ความจริงก็คือว่า พวกเขาไม่เพียงแต่มี “ความจริงในยุคปัจจุบัน” แต่พวกเขาจะต้องให้ความจริงนั้นปรากฏในตัวตัววิธีของพวกเขาเอง จนกว่าพระเยซู “ผู้เป็นความจริง” (ยอห์น 14:6) จะเสด็จมา

เหตุใดแนวคิดเรื่อง “วันนี้” จึงเป็นการอุทิศตนต่อพระเจ้าและข้อกำหนดในพันธสัญญาของพระองค์ยังใช้ได้กับเราในทุก “วันนี้”

วันพฤหัสบดี ตัวอย่างที่เห็นภาพ

Other Images

นักศาสนศาสตร์ได้ตระหนักถึงความคล้ายคลึงกันระหว่างพันธสัญญาของอิสราเอลกับพระเจ้าและพันธะข้อตกลงอื่นๆ ระหว่างอาณาจักรมาชานาน ความคล้ายคลึงนี้ไม่ใช่เรื่องแปลก พระผู้เป็นเจ้าของเพียงแต่ทำงานกับชนชาติของพระองค์ตามสภาพแวดล้อมที่พวกเขาสามารถเข้าใจได้

ในขณะที่เดียวกันแนวคิดเรื่องพันธสัญญา ซึ่งเป็นข้อตกลงทางกฎหมายระหว่างสองฝ่าย ที่มีกฎเกณฑ์ ข้อกำหนด และข้อบังคับ อาจดูเย็นชาและเป็นทางการอย่างยิ่ง แม้ว่าจำเป็นต้องมีองค์ประกอบเช่นนั้น (พระเจ้าเป็นพระผู้ให้กฎเกณฑ์) แต่ก็ไม่กว้างพอที่จะโอบล้อมความลึกและความกว้างของความสัมพันธ์ที่พระเจ้าทรงต้องการมีกับชนชาติของพระองค์ได้ ดังนั้นจึงมีการใช้ตัวอย่างเพื่อให้เห็นภาพในรูปแบบอื่นๆ ในเฉลยธรรมบัญญัติเพื่อบรรยายแนวคิดของพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล เพียงเพื่อให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 8:5; 14:1 และ 32:6, 18-20 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ใช้อะไรอธิบายภาพความสัมพันธ์ และช่วยให้เราเข้าใจความสัมพันธ์ที่พระเจ้ามีต่อประชากรของพระองค์อย่างไร

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 4:20 และ 32:9 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ใช้อะไรอธิบายภาพความสัมพันธ์ และช่วยให้เราเข้าใจความสัมพันธ์ที่พระเจ้ามีต่อประชากรของพระองค์อย่างไร

ทั้งสองกรณีกล่าวถึงแนวคิดเรื่องครอบครัว ซึ่งตามหลักแล้วควรเป็นสายสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดที่สุด แน่นแฟ้นที่สุด และรักใคร่มากที่สุด พระเจ้าทรงต้องการความสัมพันธ์เช่นนี้กับคนของพระองค์เสมอ แม้แต่หลังจากที่พวกเขาปฏิเสธพระเยซูอย่างน่าละอายใจในช่วงเวลาของการตรึงกางเขน พระเยซูตรัสกับมารีย์หลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ว่า “จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังกาลิลี จะได้พบเราที่นั่น” (มัทธิว 28:10) แม้แต่พระคริสต์ผู้ฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ยังทรงกล่าวถึงเหล่าสาวกว่าเป็น “พี่น้องของเรา” ซึ่งเป็นแบบอย่างของความรักและพระคุณที่หลังไหลมาจากความรักที่มีแก่คนเหล่านั้นที่ไม่คู่ควร นั่นเป็นความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ที่เป็นมาโดยตลอด คือพระคุณและความรักที่มอบให้แก่ผู้ที่ไม่สมควรได้รับ

เรามีความสัมพันธ์แบบใดกับพระเจ้า เราจะทำให้ความสัมพันธ์นั้นลึกซึ้งขึ้นและเรียนรู้ที่จะรักพระองค์พร้อมกับเข้าใจข้อผูกมัดทาง

พันธสัญญาที่จะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ได้อย่างไร เหตุใดแนวคิดทั้งสองนี้จึงไม่ขัดแย้งกัน แต่เป็นการเสริมกัน

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“จิตวิญญาณของความเป็นทาสเกิดจากการพยายามที่จะดำเนินชีวิตตามกฎเกณฑ์ของศาสนา โดยมานะพากเพียรที่จะปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของบทบัญญัติด้วยกำลังของเราเอง แต่เรามีความหวังว่า หากเราเพียงเข้ามาอยู่ภายใต้พันธสัญญาของอับราฮัม ซึ่งเป็นพันธสัญญาแห่งพระคุณโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ข้าพระเสริญที่ประกาศแก่อับราฮัม ทำให้เขามีความหวังเป็นชาวประเสริฐเดียวกันกับที่ประกาศแก่เราในทุกวันนี้ ซึ่งทำให้เรามีความหวัง อับราฮัมมองไปยังพระเยซูผู้บุกเบิกความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1077)

“ตั้งแต่แรกเริ่มก่อนการสร้างโลก พระบิดาและพระบุตรทรงรวมกันเป็นหนึ่งในพันธสัญญาเพื่อไถ่มนุษย์ หากมนุษย์ต้องพ่ายแพ้แก่ซาตาน พระองค์ประสานมือกันในคำปฏิญาณอันสูงส่งว่า พระคริสต์จะทรงเป็นผู้ค้ำประกันแก่เผ่าพันธุ์มนุษย์ พระคริสต์ได้ทรงทำให้คำปฏิญาณนี้สำเร็จแล้ว เมื่อพระองค์ทรงอยู่บนกางเขน พระองค์ตรัสกับพระบิดาว่า ‘สำเร็จแล้ว’ คำสัญญาสำเร็จสมบูรณ์แล้ว ในครั้งนั้นพระองค์ประกาศว่า พระบิดา สำเร็จแล้ว ข้าพระองค์ได้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์แล้ว โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า งานแห่งการไถ่ให้รอดเสร็จสมบูรณ์แล้ว หากทำให้ความยุติธรรมของพระองค์พึงพอใจ ‘ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้น ที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์’ ยอห์น 9:30; 17:24” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 834)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ตามแนวคิดที่ว่า ตั้งแต่แรกเริ่มก่อนการสร้างโลก พระบิดาและพระบุตรทรงรวมกันเป็นหนึ่งในพันธสัญญาเพื่อไถ่มนุษย์ ถ้าพงศ์พันธุ์มนุษย์ล้มลงใบบาบ ทำไมแนวคิดนี้ให้กำลังใจเรา แนวคิดนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับการที่พระเจ้าต้องการให้เรารอดเพื่อเข้าสู่อาณาจักรของพระองค์มากเพียงใด
2. ในฐานะคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราจะเติมเต็มบทบาทที่ชนชาติอิสราเอลควรทำให้สำเร็จในช่วงเวลานั้นอย่างไร เราจะหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดในลักษณะเดียวกันกับพวกเขาอย่างไร
3. ทำไมข่าวประเสริฐและพระสัญญาแห่งข่าวประเสริฐจึงเป็นศูนย์กลางของแนวคิดทั้งหมดในพันธสัญญาใหม่ มีข้อพระคัมภีร์ใดบ้างในพระคัมภีร์ใหม่ที่บอกว่าธรรมเนียมปฏิบัติและการเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ถูกยกเลิกภายใต้พันธสัญญาใหม่ ตามที่คริสเตียนคนอื่นๆ สอนกันทั่วไป และทำไมคริสเตียนจำนวนมากจึงกล่าวว่าข่าวประเสริฐทำให้ความจำเป็นในการรักษาพระบัญญัติสิบประการเป็นโมฆะ

บทที่ 4

จงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

To Love the Lord Your God

วันที่ 16 - 22 ตุลาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4, 5; เฉลยธรรมบัญญัติ 10:12; เอเฟซัส 2:1-10; วิวรรณ์ 14:6, 7; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:37; เฉลยธรรมบัญญัติ 11:1; มาระโก 12:28-30

ข้อควรจำ

“พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจและสิ้นสุดกำลังของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5)

คำอธิษฐานที่สำคัญที่สุดบทหนึ่งของศาสนายิว นำมาจากเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 6 ซึ่งเรียกกันว่า “เซมา” (*The Shema*) ตามคำแรกของคำอธิษฐานในภาษาฮีบรู มาจากรากศัพท์ “ชามา” (*shama*) ซึ่งแปลว่า “จงฟัง” หรือ “จงเชื่อฟัง” เป็นคำที่ปรากฏซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดทั้งพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม ไม่ใช่เพียงแคในเฉลยธรรมบัญญัติ

บรรทัดแรกของ “เซมา” (*The Shema*) อ่านได้ดังนี้:

เซมา ยิสราเอล อโดนาย เอโลเฮนู อาโดนาย อีคัต (*Shema Yisrael Adonai Elohenu Adonai echad.*)

หมายความว่า “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย เป็นพระเจ้าเดียว” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4) หลาย ๆ ครั้งที่ชาวยิวอธิษฐาน พวกเขาจะปิดตา เป็นแนวคิดที่ว่า ไม่ต้องการให้สิ่งใดมาเบี่ยงเบนความสนใจจากความคิดเกี่ยวกับพระเจ้า “เซมา” (*The Shema*) บรรทัดแรกเป็นการยืนยันถึงลักษณะการเป็นพระเจ้าองค์เดียวของ “อาโดนาย เอโลเฮนู”

(Adonai Eloheanu) คือ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา” และยืนยันถึงความภักดีของชาวอิสราเอลที่มีต่อพระองค์เพียงผู้เดียวและไม่ใช่ต่อ “พระ” อื่นใด อันที่จริง เราสามารถอ่านได้ว่า “พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเรา”

บรรทัดเดียวกันนี้เป็นส่วนหนึ่งของคำปราศรัยฉบับแรกที่โมเสสกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลขณะที่พวกเขา กำลังจะเข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา อย่างไรก็ตาม สิ่งที่กำลังจะมาหลังจากบรรทัดแรกนั้น เป็นการแสดงให้เห็นถึงความจริงอันทรงพลัง ซึ่งยังคงมีความสำคัญในตอนนี้อย่างเดียวกับตอนนั้น

วันอาทิตย์ **จงรักพระเจ้า** To Love God

หลังจากโมเสสเล่าประวัติศาสตร์ให้ชาวอิสราเอลฟังแล้ว เขาก็เริ่มสั่งสอนในสิ่งที่พวกเขาต้องทำเพื่อยึดครองแผ่นดินและเจริญเติบโตต่อไป อันที่จริงอาจมีคนโต้แย้งว่า เฉลยธรรมบัญญัติส่วนใหญ่เน้นกล่าวถึง การที่พระเจ้าตรัสบอกประชากรถึงสิ่งที่พวกเขาต้องทำเพื่อรักษาพันธสัญญาในส่วนของพวกเขา ที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับพวกเขาด้วยความกรุณาเพื่อทำตามพระสัญญาที่พระองค์มีต่อบรรพบุรุษของพวกเขา

เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 6 เริ่มต้นดังนี้ “ต่อไปนี้เป็นบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎหมายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ทรงบัญญัติให้สอนท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านจะเข้าไปยึดครองนั้น เพื่อว่าพวกท่านจะได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านโดย รักษา กฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่าน ทั้งตัวท่านและบุตรหลานของท่าน ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่าน เพื่อว่าวันคืนของพวกท่านจะได้ยืนยาว” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:1, 2)

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4, 5 พระเยโฮวาห์พระเจ้าประทานพระบัญชาอะไรแก่ชนชาติอิสราเอลในข้อ 5 และหมายความว่าอย่างไร

จงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน อย่างนั้นหรือ ช่างน่าสนใจ ท่ามกลางกฎหมาย ท่ามกลางคำตักเตือน กฎเกณฑ์ และ ธรรมบัญญัติทั้งปวง ผู้คนได้รับการร้องเรียกให้รักพระเจ้า และไม่ใช้เพียงให้

รักพระองค์ แต่ต้องกระทำเช่นนั้น “ด้วยสุดจิตสุดใจและสิ้นสุดกำลังของท่าน” ซึ่งชี้ไปยังลักษณะที่สมบูรณ์แบบของความรักนี้

รักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจและสิ้นสุดกำลัง หมายความว่า ความรักที่เรามีต่อพระองค์ควรเหนือกว่าความรักที่เรามีต่อทุกสิ่งและทุกคน เพราะพระองค์เป็นรากฐานและพื้นฐานของความเป็นอยู่และการดำรงอยู่ของเรา และเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ความรักต่อพระองค์จะทำให้ความรักที่เรามีต่อทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมุมมองที่เหมาะสม

ในภาษาฮีบรู คำว่า “ของท่าน” ที่ใช้ในประโยค ‘พระเจ้าของท่าน สุดจิตสุดใจของท่าน สดกำลังของท่าน’ อยู่ในรูปเอกพจน์ แน่แน่นอนว่าพระเจ้ากำลังตรัสกับประชากรโดยรวม แต่โดยรวมจะแข็งแกร่งก็ต่อเมื่อส่วนต่างๆ แข็งแกร่ง พระเยโฮวาห์ทรงต้องการให้เราแต่ละคน แม้จะเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายที่ใหญ่กว่า ชื่อสัตย์ต่อพระองค์เป็นรายบุคคล และรากฐานของความชื่อสัตย์นั้นควรเป็นความรักที่เรามีต่อพระองค์ ต่อสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น และต่อสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อเรา

จงรักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจและสิ้นสุดกำลังของท่าน มีความหมายอย่างไรสำหรับเรา

วันจันทร์

จงยำเกรงพระเจ้า

To Fear God

โมเสสบอกชนชาติอิสราเอลให้รักพระเจ้าด้วยทุกสิ่งที่มี นี่เป็นคำสั่ง อย่างไรก็ตาม โมเสสได้สั่งพวกเขาอีกหนึ่งคำสั่งในข้อพระคัมภีร์ 2-3 ข้อ ก่อนหน้านี้ว่า “เพื่อว่าพวกท่านจะได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:2)

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 10:12 ข้อนี้บอกอะไรเกี่ยวกับความรักและความยำเกรงพระเยโฮวาห์ และเราเข้าใจอย่างไร

ในข้อหนึ่ง พวกเขาได้รับคำสั่งให้เกรงกลัวพระเจ้า อีกข้อหนึ่ง ให้รักพระองค์ และในข้อนี้พวกเขาได้รับการบอกให้ทั้งยำเกรงและรักพระองค์ใน

เวลาเดียวกัน ในความเข้าใจทั่วไปของคำว่า “ยาเกรง” ประโยคนี้อาจดู เหมือนขัดแย้งกัน แต่จริงๆ แล้วไม่เป็นเช่นนั้น ในทางกลับกัน การยาเกรง พระเจ้าในแง่ของความเกรงกลัวและเคารพต่อพระองค์ในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น ในอำนาจ ฤทธานุภาพ ความยุติธรรม และความชอบธรรมของพระองค์ โดยเฉพาะในทางตรงข้ามกับความบาป ความอ่อนแอ และการพึ่งพาพระองค์อย่าง สมบูรณ์ สิ่งเหล่านี้ควรเป็นปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ เราเป็นสิ่งมีชีวิตที่ ตกอยู่ในบาป ที่ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า และสมควรได้รับการกล่าวโทษ และความตายนิรันดร์

อ่านเอเฟซัส 2:1-10 ข้อเหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจว่า เราจะยาเกรง และรักพระเจ้าในเวลาเดียวกันได้อย่างไร

แม้ว่าเราจะเป็น “ลูกหลานแห่งพระพิโรธ” (ซึ่งเป็นเหตุผลที่เราควร ยาเกรงพระองค์) พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราและมอบชีวิตใหม่ใน พระองค์ให้แก่เรา ซึ่งรวมถึงอิสราเอลจากบาปและการกล่าวโทษในอดีต (ซึ่ง เป็นเหตุผลที่เราควรรักพระองค์)

ชนชาติอิสราเอลใช้หลักการเดียวกันนี้เช่นเดียวกับเราในทุกวันนี้ พวกเขาถูกจับเป็นเชลยในอียิปต์ ถูกประณามให้เป็นทาสและถูกกดขี่ เป็นเพราะ ความรักและพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาเพียงเท่านั้นที่นำพวกเขาไปสู่ การช่วยให้รอดครั้งยิ่งใหญ่ได้ “จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้พาเจ้าออกมาจากที่นั่น” (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:15) ไม่น่าแปลกใจเลยที่พวกเขาทั้งรักและยาเกรงพระเจ้าในเวลาเดียวกัน และหากพวกเขาทำเช่นนั้นแล้ว เราควรทำมากกว่านั้นอีกเท่าไร เพราะเรามี ความจริงอันยิ่งใหญ่แห่งการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขนเพื่อเรา

อ่านวิวรณ์ 14:6, 7 เหตุใดคำสั่งให้ “ยาเกรงพระเจ้า” ควรเป็นสิ่ง แรกของข่าวสารในยุคสุดท้ายของพระเจ้าที่จะประกาศไปทั่วโลก ทำไม คำสั่งนั้นจึงสมเหตุสมผลมากเมื่อเรารู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโลกนี้

ท่ามกลางกฎเกณฑ์และกฎระเบียบในเฉลยธรรมบัญญัติ และบรรดา คำตักเตือนทั้งหมดที่ทำให้ชนชาติยิว พวกเขาจะต้องเชื่อฟัง “ธรรมบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎหมายของพระองค์” แต่สิ่งแรกและสำคัญที่สุดคือ พวกเขาจะต้องรักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจและสิ้นสุดกำลัง และแน่นอนว่า มีเหตุผลที่ดีที่พวกเขาควรทำเช่นนั้น

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 4:37; 7:7, 8, 13; 10:15; 23:5 และ 33:3 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราเกี่ยวกับความรักที่พระเจ้ามีต่อประชากรของพระองค์อย่างไร

โมเสสบอกผู้คนเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าที่มีต่อบรรพบุรุษและต่อพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่าในเฉลยธรรมบัญญัติ แต่มากกว่าเพียงแค่ว่าพูด พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงความรักนี้โดยการกระทำของพระองค์ นั่นคือ แม้พวกเขาจะมีข้อบกพร่อง ล้มเหลว และมีบาป แต่ความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเขานั้น ยังคงมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลง เป็นความรักที่แสดงออกอย่างทรงพลังในการที่พระองค์ปฏิบัติต่อพวกเขา

“เราทั้งหลายรัก ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน” (1 ยอห์น 4:19)
ข้อนี้ช่วยให้เราเข้าใจอย่างไรว่า ทำไมเราจึงควรรักพระเจ้า

ความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรามีมาก่อนการดำรงอยู่ของเราเสียอีก นั่นคือ แผนการแห่งความรอดมีมานานก่อน “ที่จะทรงเริ่มสร้างโลก” (เอเฟซัส 1:4)

ดังที่นางเอลเลน จี. ไวท์ กล่าวไว้ว่า “แผนการแห่งความรอดของเรานั้นไม่ได้เป็นความคิดที่มีมาภายหลัง หรือเป็นแผนที่วางไว้หลังจากการล้มลงในบาปของอาดัม แต่เป็นการเปิดเผย ‘ข้อความอันล้ำลึก ซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่อดีตกาล’ โรม 16:25 เป็นการเปิดเผยหลักการที่เป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระเจ้าตั้งแต่อดีตนิรันดร์กาล” (*ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 22)

เราทุกคนโชคดีเพียงใดที่พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรัก เป็นความรักที่ยิ่งใหญ่จนพระองค์ได้เสด็จไปที่กางเขนเพื่อเรา เป็นความรักที่เสียสละ “พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน” (ฟิลิปปี 2:8) ดังนั้นทุกวันนี้เราได้เห็นการเปิดเผยถึงความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา ในแบบที่ลูกหลานชาวอิสราเอลคงนึกไม่ถึง

จะเป็นอย่างไร หากพระเจ้าทรงเกลียดชังหรือไม่แยแส แทนที่พระเจ้าจะทรงเป็นความรัก ทำให้การเปิดเผยความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเราจึงเป็นสิ่งที่เราควรชื่นชมยินดีอย่างแท้จริง

พูด

ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา

If You Love Me, Keep My Commandments

ชาวอิสราเอลทั้งชาติได้รับการเรียกให้รักพระเจ้า แต่นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับแต่ละบุคคล ในการเป็นมนุษย์หนึ่งคน เราได้รับเจตจำนงเสรี ชาวอิสราเอลแต่ละคนต้องเลือกที่จะรักพระเจ้า และพวกเขาต้องแสดงความรักนั้นผ่านการเชื่อฟัง

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้มีหัวข้ออะไรที่เหมือนกัน เฉลยธรรมบัญญัติ 5:10; เฉลยธรรมบัญญัติ 7:9; เฉลยธรรมบัญญัติ 10:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 11:1; เฉลยธรรมบัญญัติ 19:9

พระวาทะของพระเจ้าจะชัดเจนไปกว่านี้อีกได้หรือ พระเจ้าไม่เพียงตรัสว่าพระองค์ทรงรักเรา แต่ได้ทรงแสดงความรักแก่เราผ่านสิ่งที่พระองค์กระทำในอดีตและยังคงกระทำอยู่ในปัจจุบัน ดังนั้นประชากรของพระองค์ก็เช่นเดียวกัน จะต้องแสดงความรักต่อพระองค์ผ่านทางกรกระทำด้วย และจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เรายังเห็นได้ว่า ความรักต่อพระเจ้าเชื่อมโยงกับการเชื่อฟังพระองค์อย่างแยกจากกันไม่ได้

นี่คือเหตุผลเมื่อยอห์นกล่าวว่า “เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์” (1 ยอห์น 5:3) หรือเมื่อพระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของ

เรา” (ยอห์น 14:15) ข้อเหล่านี้เพียงแสดงให้เห็นถึงคำสอนพื้นฐาน ความรักต่อพระเจ้าต้องแสดงออกโดยการเชื่อฟังพระเจ้าเสมอ ซึ่งเป็นเช่นนี้เสมอมา และจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป และการเชื่อฟังพระเจ้านี้หมายถึงการเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ คือพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งรวมถึงพระบัญญัติข้อที่สี่ด้วย นั่นคือวันสะบาโต การรักษาพระบัญญัติข้อสี่เป็นการกระทำชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกับการรักษาพระบัญญัติอีกเก้าข้อที่เหลือ

แม้ว่าการเชื่อฟังพระบัญญัติข้อใดข้อหนึ่งเป็นการปฏิบัติตามกฎบัญญัติ แต่การเชื่อฟังเช่นนี้ไม่ได้เกิดจากรักต่อพระผู้เป็นเจ้า เมื่อเรารักพระเจ้าอย่างแท้จริง โดยเฉพาะสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเราผ่านทางพระเยซูคริสต์ เราต้องการเชื่อฟังพระองค์ เพราะนั่นคือสิ่งที่พระองค์ทรงขอให้เราทำ

เมื่อโมเสสบอกชนชาติอิสราเอลให้รักและเชื่อฟังพระเจ้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาบอกหลังจากที่พวกเขาได้รับการช่วยให้รอดจากอียิปต์แล้ว นั่นคือ ความรักและการเชื่อฟังของพวกเขาเป็นการตอบสนองต่อการไถ่ให้รอดที่พระเจ้าทรงมอบแก่พวกเขา พวกเขาได้รับการไถ่ให้รอดจากพระผู้เป็นเจ้าแล้ว บัดนี้พวกเขาจะต้องตอบสนองโดยการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์อย่างซื่อสัตย์แล้วทุกวันนี้ต่างจากช่วงเวลานั้นหรือ

ประสบการณ์ของคุณในการเชื่อฟังพระเจ้าเป็นอย่างไร มีอะไรเป็นแรงจูงใจให้เชื่อฟัง ทำไมจึงต้องเชื่อฟังเพราะความรักที่เรามีต่อพระองค์ และความยำเกรงตามพระคัมภีร์มีบทบาทอย่างไร

วันพฤหัสบดี

พระบัญญัติข้อแรก

The First Commandment

ไม่ว่าคริสเตียนหลายคนจะพยายามแยกพระคัมภีร์เดิมออกจากพระคัมภีร์ใหม่ด้วยเหตุผลต่างๆ เพียงใด แต่ก็ไม่สามารถทำได้ ทำได้เพียงแต่หันเหความหมายที่แท้จริงจากพระคัมภีร์ใหม่ การเปิดเผยพระเยซูและคำอธิบายทางศาสนาของชีวิต การสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนชีพ และพันธกิจมหาบุโรहितของพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่ชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จตามคำพยากรณ์

และแบบแผนของพระคัมภีร์เดิม พระคัมภีร์เดิมได้วางเบื้องหลัง บริบท และรากฐานให้กับพระคัมภีร์ใหม่ ทั้งพระคัมภีร์เดิมและใหม่เปิดเผยให้เห็นถึงความดีและความรักของพระเจ้า

นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่พระคัมภีร์ใหม่ รวมทั้งพระเยซู กล่าวอ้างข้อความจากพระคัมภีร์เดิมครั้งแล้วครั้งเล่า

อ่านมาระโก 12:28-30 คำถามเกี่ยวกับ “ธรรมบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าธรรมบัญญัติทั้งปวง” หมายถึงอะไร พระเยซูทรงตอบอย่างไร และพระองค์ได้คำตอบจากที่ใด

น่าสนใจที่ธรรมจารย์ ซึ่งเป็นผู้ทศชีวิตตนในการเข้าใจกฎหมายและการประยุกต์ใช้ เป็นผู้ตั้งคำถามนี้ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ปฏิบัติตาม (ประเพณีของชาวยิวกล่าวในภายหลังว่ามีกฎหมาย 613 ข้อ) ไม่น่าแปลกใจที่พวกเขาต้องการกลั่นกรองให้เหลือเพียงคำถามเดียว

พระเยซูทรงทำเช่นใด

พระองค์ทรงตรงไปที่เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 6 โดยเริ่มจาก “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเจ้าเดียว” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4) และยังทรงกล่าวอ้างถึงข้อพระคัมภีร์ข้อต่อไปด้วย ที่เกี่ยวกับการรักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจและสิ้นสุดกำลังของท่าน พระองค์ทรงชี้ไปยังคำยืนยันหลักของพระเยโฮวาห์ว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขาเพียงองค์เดียว เพื่อยึดความจริงอันยิ่งใหญ่นี้เป็นหลัก พวกเขาได้รับการเรียกให้รักพระเจ้าอย่างสูงสุด

อะไรจะเป็น “ความจริงยุคปัจจุบัน” ได้มากไปกว่าคำตรัสสั่งในข้อนี้ในยุคสุดท้าย เมื่อเหตุการณ์สุดท้ายได้คลี่ออก และทุกคนจะต้องเลือกที่จะอยู่ข้างใดข้างหนึ่ง พระบัญญัติของพระเจ้า (วิวรณ์ 14:12) จะมีบทบาทสำคัญยิ่ง

ท้ายที่สุด ไม่ว่าเราจะเลือกอยู่ข้างไหน แม้ในยามที่ต้องเผชิญกับการกดขี่ข่มเหง ก็ขึ้นอยู่กับว่ารักพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่ นี่คือการตัดสินใจที่เราต้องตัดสินใจ และเราจะรักพระเจ้าได้สุดจิตสุดใจและสิ้นสุดกำลังของเรา ก็ต่อเมื่อ

เรารู้จักพระองค์ด้วยตัวเราเองและมีประสบการณ์ส่วนตัวในความรัก และความ
พระคุณของพระองค์

ถ้ามีคนถามคุณว่า เรารักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นได้อย่างไร คุณจะ
ตอบว่าอะไร จงอภิปรายในชั้นเรียน

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ทางเขนของพระคริสต์จะเป็นศาสตร์ และบทเพลงของผู้ที่ได้รับการไถ่
จากบาปไปตลอดชั่ววันรันดร์ เมื่อพวกเขาฆามองดูพระคริสต์ขณะทรงรับเกียรติยศ
พวกเขาจะแลเห็นพระคริสต์ขณะที่ทรงถูกตรึงบนกางเขน พวกเขาจะไม่มีวัน
ลืมน่าพระองค์ผู้ทรงมีอำนาจในการทรงสร้าง และคำจูนโลกจำนวนนับไม่ถ้วน
ที่อยู่ในห้วงอวกาศกว้างใหญ่ พระองค์ผู้ทรงเป็นที่รักยิ่งของพระเจ้า พระองค์
ผู้ทรงฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ในสวรรค์ พระองค์ที่เหล่าเศรฐและเสราฟิมที่ส่องแสง
สุกใสกราบบูชาด้วยความชื่นชม พระองค์ผู้นี้ได้ทรงถ่อมพระองค์เองลงมาเพื่อ
ยกระดับมนุษย์ที่ล้มลงในบาปให้สูงขึ้น พวกเขาจะไม่มีวันลืมน่าพระองค์ทรง
แบกความผิดและความอับอายของบาปรวมถึงการชอนพระพักตร์ของพระบิดา
จนกระทั่งความทุกข์โศกเศร้าของโลกที่สูญเสียบไปทำให้พระทัยของพระองค์
แตกสลาย และบีบคั้นทำลายชีวิตของพระองค์บนกางเขนคาลวารี เรื่องราว
ของพระเจ้าผู้สร้างโลก พระเจ้าผู้ทรงตัดสินชะตากรรมทั้งปวง พระผู้ทรง
รักมนุษย์ในโลกนี้มากจนได้ละสง่าราศีของพระองค์และลดเกียรติ ถ่อมพระองค์
ลงมา เรื่องราวเหล่านี้จะทำให้ทั่วทั้งจักรวาลระลึกถึงด้วยความอัศจรรย์ใจและ
เคารพบูชาไปจนตลอดกาล ขณะที่เหล่าชนชาติทั้งปวงที่ได้รับความรอดจะ
มองไปยังพระผู้ไถ่ และมองเห็นพระสิริอันไม่รู้จบสิ้นของพระบิดาที่ส่องอยู่บน
พระพักตร์ของพระองค์นั้น ขณะที่พวกเขาฆามองดูพระที่นั่งของพระองค์ที่มีอยู่
ตลอดทุกยุคทุกสมัยนั้น และทราบดีว่าอาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด
พวกเขาจะร้องเพลงด้วยความปีติยินดีว่า “พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์
แล้วนั้นทรงสมควรได้รับฤทธานุภาพ และด้วยพระโลหิตล้ำค่าของพระองค์เอง
ทรงไถ่พวกเราให้รอดพ้นจากบาปกลับคืนมายังพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์,
ปลายทางแห่งความหวัง, หน้า 651, 652)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่านคำกล่าวของนางเอลเลน จี. ไวท์ ช่างต้น ทำไมความรักที่เรามีต่อพระเจ้าควรเป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เรามี ลองคิดว่าพระเจ้าผู้ทรง “คำจุนโลกจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่ในห้วงอวกาศกว้างใหญ่” เป็นพระผู้สิ้นพระชนม์บนกางเขนเพื่อเรา หมายความว่าอะไร ทำไมความจริงนี้ควรเป็นรากฐานความสัมพันธ์ของเรา กับพระเจ้า
2. พิจารณาแนวคิดเรื่องจงรักภักดีพระเจ้า และยำเกรงพระองค์ในเวลาเดียวกัน เราจะทำทั้งสองอย่างพร้อมกันได้อย่างไร และทำไมเราต้องทำทั้งสองอย่าง
3. การรักพระเจ้าเมื่อสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตดำเนินไปด้วยดีนั้นกระทำได้ง่าย แต่เมื่อสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปด้วยดีล่ะ เมื่อเกิดโศกนาฏกรรมขึ้นล่ะ ทำไมในช่วงเวลาเช่นนั้น การรักพระเจ้าจึงสำคัญยิ่งกว่าเมื่อสิ่งต่าง ๆ ดำเนินไปด้วยดี
4. ทบทวนคำถามท้ายสุดของบทเรียนวันพฤหัสบดี มีวิธีใดบ้างที่คุณจะอธิบายให้กับคนที่ไม่ใช่ผู้เชื่อให้เข้าใจถึงความหมายของการรักพระเจ้า มนุษย์เราจะรักคนที่ไม่เคยเห็นได้อย่างไร

บทที่ 5

คนต่างด้าวที่ประตูของท่าน

The Stranger in Your Gates

วันที่ 23 - 29 ตุลาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มาระโก 12:29-31; เฉลยธรรมบัญญัติ 10:1-19; สดุดี 146:5-10;

มัทธิว 7:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 27:19; ยากอบ 1:27-2:11

ข้อควรจำ

“เพราะฉะนั้นท่านจงมีความรักต่อคนต่างด้าว เพราะท่านทั้งหลายก็เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์” (เฉลย-ธรรมบัญญัติ 10:19)

สิ่งที่เราอ่านบนเรียนของสัปดาห์ที่แล้ว เมื่อธรรมาจารย์ท่านหนึ่งถามพระเยซูว่า “ธรรมบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าธรรมบัญญัติทั้งปวง” (มาระโก 12:28) พระเยซูทรงตอบโดยยืนยันว่าพระเจ้าเป็นหนึ่งเดียว แล้วพระองค์ตรัสว่า “ธรรมบัญญัติเอกนั้นคือว่า...พวกท่านจงรักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสุดความคิดและด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน” (มาระโก 12:30)

อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสต่อไปอีกว่า “ธรรมบัญญัติข้อที่สอง” (มาระโก 12:31) ซึ่งเป็นคำตอบที่ธรรมาจารย์ท่านนั้นยังไม่ได้ถาม แต่พระเยซูทรงทราบดีว่าสำคัญเพียงใด จึงตรัสว่า “และธรรมบัญญัติที่สองนั้นคือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ธรรมบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าธรรมบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี” (มาระโก 12:31)

ไม่มีพระบัญญัติอื่นใดที่ใหญ่กว่านี้ กระนั้นหรือ พระเยซูทรงเชื่อมโยง

ความรักที่มีต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์เข้าเป็นพระบัญญัติข้อเดียว และเป็นพระบัญญัติที่สำคัญที่สุด

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่พระเยซูมิได้ตรัสบางสิ่งใหม่ ที่ชาวยิวไม่เคยได้ยินมาก่อน ในทางกลับกัน การทรงเรียกให้รักพระองค์อย่างสูงสุด คือแนวคิดเรื่องการรักเพื่อนบ้านและรักผู้อื่นเป็นการแสดงออกถึงความรักที่เรามีต่อพระเจ้า ซึ่งแนวคิดนี้นำมาจากหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ

วันอาทิตย์

จงตัดใจ

Circumcise Your Hearts

เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 10 เป็นการต่อเนื่องจากเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 9 โดยพื้นฐานแล้วเป็นการที่พระเจ้ายืนยันถึงพันธสัญญาที่พระองค์ทรงกระทำกับชนชาติอิสราเอล แท้จริงแล้ว เนื้อหาส่วนใหญ่ของหนังสือเล่มนี้เป็นการต่อพันธสัญญาใหม่แบบหนึ่ง นั่นคือ แม้หลังจากที่พวกเขาทำบาปร้ายแรงที่โฮเรบ ซึ่งไม่นานที่โมเสสจากพวกเขาไปชั่วประเดี๋ยวหนึ่ง พวกเขาได้กราบไหว้รูปเคารพ แต่พระเจ้าก็ยังทรงอดทนกับพวกเขา

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 10:1-11 เกิดอะไรขึ้นในข้อนี้ ที่ช่วยให้เราเข้าใจว่าพระเจ้าทรงอภัยบาปแก่ประชากรของพระองค์ และยังทรงยืนยันคำสัญญาในพันธสัญญาที่ทำไว้กับพวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขาอีกครั้ง

โมเสสเหวี่ยงแผ่นศิลาพระบัญญัติสิบประการลง (เฉลยธรรมบัญญัติ 9:17) ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพันธสัญญาที่แตกหัก (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:19) “เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเกลียดชังต่อความผิดบาปของพวกเขา เขาเหวี่ยงแผ่นศิลาทั้งสองลง และแผ่นนั้นก็แตกหักต่อหน้าผู้คนที่ทั้งปวง อันเป็นสัญลักษณ์ว่าพวกเขาได้ละเมิดพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระเจ้าแล้ว ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงหักพันธสัญญาของพระองค์กับพวกเขาด้วย” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 320)

ดังนั้นการที่พระเจ้าตรัสบอกโมเสสให้สกัดแผ่นศิลาใหม่ให้ “เหมือนอย่างเดิม” และเขียนถ้อยคำที่อยู่บนศิลาแผ่นแรกลงบนแผ่นศิลาใหม่นั้น เป็น

การแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงอภัยพวกเขา และยังอดทนกับพวกเขา แม้จะเกิดเรื่องเช่นนั้นก็ตาม

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 10:14-16 พระเจ้ากำลังตรัสอะไรกับพวกเขา สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าทรงพรณนาในข้อนี้หมายความว่าอย่างไร

เป็นการพรณนาที่ผสมผสานกันในข้อนี้คือ หนังสือปลายน ห่วงใจ และคอ อย่างไรก็ตามประเด็นนั้นชัดเจน การเข้าสู่หน้ดเป็นสัญลักษณ์ของพันธสัญญา แต่เป็นเพียงสัญลักษณ์ภายนอกเท่านั้น พระเจ้าประสงค์จิตใจของพวกเขา ซึ่งก็คือความคิด ความพึงพอใจ และความรักของพวกเขา ภาพที่ชูคอแข็งเพียงชี้ให้เห็นว่าพวกเขาดีอรั้นเพียงใดที่ไม่เต็มใจเชื่อฟังพระเจ้า ทั้งนี้และทั้งนั้น พระเจ้าทรงบอกให้พวกเขาหยุดความจงรักภักดีที่แตกแยก และรับใช้พระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขา

ลองนึกถึงแต่ละครั้งที่พระเจ้าอภัยบาปให้คุณ สิ่งนี้บอกคุณถึงพระคุณของพระองค์อย่างไร

วันจันทร์

จงรักคนต่างด้าว

Love the Stranger

โมเสสประกาศท่ามกลางคำตักเตือนเหล่านี้ว่า “ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงสุด และโลกกับบรรดาสิ่งสารพัดที่อยู่ในโลกเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:14) เป็นการสำแดงอำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงอำนาจสูงสุด แนวคิดเช่นนี้ปรากฏในพระคัมภีร์ข้ออื่นๆ เช่นกัน “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในนั้นเป็นของพระเจ้า ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น” (สดุดี 24:1)

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 10:17-19 โมเสสประกาศถึงพระเจ้าอย่างไรในที่นี้ ที่สำคัญกว่านั้นคือ พระเจ้าทรงสั่งให้ประชากรของพระองค์ทำอะไร ตามเนื้อหาที่ประกาศในที่นี้

พระเยโฮวาห์ไม่เพียงแต่เป็นผู้ทรงอำนาจสูงสุดแห่งสวรรค์และโลกเท่านั้น พระองค์ยังทรงเป็น “พระเจ้าของพระทั้งหลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง” (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:17) ข้อนี้ไม่ได้หมายความว่า มีเทพเจ้าอื่นๆ หรือเทพเจ้าที่ด้อยกว่า ดังเช่นเทพเจ้าที่คนนอกศาสนาที่อยู่รอบๆ พวกเขา นมัสการ แต่เป็นวิธีกล่าวที่ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียว “จงดูเกิดตัวเรา คือเราที่แหละเป็นผู้นั้น นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นใด” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:39) ซึ่งเป็นการยืนยันอำนาจสูงสุดของพระองค์เหนือพลังอำนาจอื่นใดทั้งปวง ไม่ว่าจะมียูอยู่จริงหรือในจินตนาการ ไม่ว่าจะอยู่บนสวรรค์หรือในแผ่นดินโลก

ข้อพระคัมภีร์ยังกล่าวอีกว่า พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้ายิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่ากลัว ทรงปราศจากอคติ และมีได้ทรงเห็นแก่อามิชลินบน” ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของข่าวสารที่ยิ่งใหญ่กว่า คือ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน และท่านเป็นประชากรของพระองค์ ซึ่งต้องเชื่อฟังพระองค์

มีการนำเสนอที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในเรื่องนี้ แน่แน่นอนว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าเหนือพระทั้งปวง และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นผู้ที่มีอำนาจปกครองที่ทรงอำนาจสูงสุด และเป็นผู้ค้ำจุนการทรงสร้าง (โคโลสี 1:16, 17) แต่พระองค์ทรงห่วงใยลูกกำพร้า แม่ม่าย และคนต่างด้าวด้วย และพระองค์ทรงสำแดงความห่วงใยนั้นโดยการดูแลปรนนิบัติความต้องการด้านร่างกายของพวกเขาในทันที พระเจ้าผู้ทรงสังเกตแม้กระทั่งจอกศักดิ์त्वจะตกลงถึงดิน (มัทธิว 10:29) พระองค์ทรงทราบถึงสภาพของคนเหล่านั้นที่เป็นเหมือนชายขอบของสังคม กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังบอกประชากรของพระองค์ว่า ใช่แล้ว พวกเจ้าได้รับเลือก พวกเจ้าเป็นประชากรพิเศษ และเราก็รักเจ้า แต่เราก็รักผู้อื่นด้วยเช่นกัน ซึ่งรวมถึงคนขัดสน และคนไร้ความช่วยเหลือในหมู่พวกเจ้า และเช่นเดียวกับที่เรารักพวกเขา เจ้าจงรักพวกเขาด้วย นี่เป็นข้อผูกมัดในพันธสัญญาข้อหนึ่งของเจ้า และเป็นข้อที่สำคัญด้วย

อ่านสดุดี 146:5-10 พระธรรมสดุดีกล่าวถึงข่าวสารอะไรที่สะท้อนถึงสิ่งที่พระเจ้าตรัสในเรื่องนี้ และข้อความนี้มีความหมายต่อเราในฐานะคริสเตียนในปัจจุบันอย่างไร

“เพราะฉะนั้นท่านจงมีความรักต่อคนต่างด้าว เพราะท่านทั้งหลายก็เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:19) ชาวสารอะไรที่มีให้แก่ชนชาติอิสราเอล ชาวสารจากข้อนี้บอกอะไรแก่เราเช่นกัน

พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมหลายศตวรรษก่อนหน้านั้นว่า “เจ้าจงรู้แน่เถิดว่าพงศ์พันธุ์ของเจ้าจะเป็นคนต่างด้าวในดินแดนซึ่งมิใช่ที่ของเขา และเขาจะต้องรับใช้ชาวเมืองนั้น ชาวเมืองนั้นจะบีบบังคับเขาถึงสี่ร้อยปี” (ปฐมกาล 15:13; ดูใน ปฐมกาล 17:8; กิจการ 13:17) แน่หนอนว่านี่คือสิ่งที่เกิดขึ้น ในช่วงต้นของการอพยพ เรื่องราวอันน่าทึ่งของการไถ่พวกเขา (อพยพ 15:13) และความรอด (อพยพ 14:13) จากอียิปต์ ได้บันทึกไว้ให้ลูกหลาน เป็นสัญลักษณ์ หรือแบบแผนของการไถ่ให้รอดที่เราได้รับในองค์พระเยซูคริสต์ ในข้อนี้พระเจ้าประสงค์ให้พวกเขาจดจำให้ได้ว่าพวกเขามาจากไหนและเป็นใคร ซึ่งก็คือคนต่างด้าวในแผ่นดินอื่น

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่า จงระลึกถึงช่วงที่เจ้าเป็นเหมือนชายขอบของสังคม ถูกขับไล่ แม้แต่เป็นทาส และอยู่ภายใต้ความเมตตาของผู้ที่แข็งแกร่งกว่า เป็นผู้ที่จะทำร้ายเจ้าได้ตลอดเวลา และพวกเขาก็มักทำเช่นนั้นกับเจ้า และแม้ว่าชนชาติอิสราเอลเป็นประชาชาติที่ได้รับการเลือก ที่พระเจ้าเรียกว่า “อาณาจักรปุโรหิต” (อพยพ 19:6) ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างบางประการระหว่างพวกเขากับคนต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา โดยเฉพาะในเรื่องพิธีทางศาสนา แต่เมื่อกล่าวถึง “สิทธิมนุษยชน” แล้ว คนต่างด้าว หญิงม่าย และลูกกำพร้าต้องได้รับการปฏิบัติด้วยความเป็นธรรมและยุติธรรมเช่นเดียวกับที่ชนชาติอิสราเอลปรารถนาต่อตนเอง

อานัมทิวิ 7:12 พระคัมภีร์ข้อนี้สรุปสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับชนชาติอิสราเอลเกี่ยวกับวิธีที่ต้องปฏิบัติต่อผู้อ่อนแอในหมู่พวกเขาอย่างไร

คำตักเตือนต่อชนชาติอิสราเอลถึงวิธีปฏิบัติต่อคนที่ถูกทอดทิ้งไม่ใช่เป็นบรรทัดฐานของโลกยุคอดีตกาล ในสมัยนั้นคนเหล่านี้บางครั้งถูกปฏิบัติ

เยี่ยงสัตว์ หรือต่ำกว่า

ในทางตรงกันข้าม ประชาชาติอิสราเอลจะต้องแตกต่าง เป็นแสงสว่างสำหรับประชาชาติ แนนอน ความแตกต่างดังกล่าวนี้พบได้ในพระเจ้าที่พวกเขานมัสการ วิธีที่พวกเขานมัสการพระองค์ และระบบศาสนาแห่งความจริงทั้งปวงที่พระเจ้าประทานแก่พวกเขา กระนั้นการที่พวกเขาปฏิบัติต่อผู้ที่สังคมไม่ยอมรับด้วยความเมตตาจะเป็นพยานอันทรงพลังต่อแผ่นดินโลกถึงความยอดเยี่ยมของพระเจ้าและความเชื่อของพวกเขา กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า จุดประสงค์ของการดำรงอยู่ของพวกเขาก็คือ เพื่อเป็นพยานถึงพระเจ้าแก่โลกใบนี้

พูด

ยุติธรรมอย่างชอบธรรม

Judge Righteously

ในฐานะผู้เชื่อ เราได้รับการเรียกให้สะท้อนถึงพระลักษณะของพระเจ้า เปาโลเขียนว่า “ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน” (กาลาเทีย 4:19) เราได้รับการทรงสร้าง “ตามพระฉายาของพระเจ้า” (ปฐมกาล 1:27) ซึ่งต่อมาฉายานั้นถูกความบาปทำให้มัวหมอง ดังที่เราเห็น เมื่อโมเสสกล่าวถึงฤทธิ์อำนาจและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เขายังกล่าวอีกว่า พระเจ้าไม่รับสินบน และพระองค์ทรงหวังโยคนอ่อนแอและคนถูกทอดทิ้ง เมื่อพระเจ้าทรงทำสิ่งนี้ ดังนั้นเราควรทำเช่นเดียวกัน

อ่านในเฉลยธรรมบัญญัติ ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้จะกล่าวถึงหัวข้ออะไร เฉลยธรรมบัญญัติ 1:16; เฉลยธรรมบัญญัติ 16:19; เฉลยธรรมบัญญัติ 24:17; เฉลยธรรมบัญญัติ 27:19

ล้วนแล้วแต่เป็นสุภาภิตที่เกี่ยวกับคนอ่อนแอ คนยากจน คนถูกทอดทิ้งที่ไม่ได้รับ “ความยุติธรรม” ในแบบเดียวกับผู้ที่มีเงิน อำนาจ และผู้มีเส้นสายได้รับในศาลส่วนใหญ่ของมนุษย์ ไม่ว่าจะอยู่ในประเทศใด ยุคสมัยใด วัฒนธรรมใด หรือหลักการแห่งความยุติธรรม และความเท่าเทียมกันที่ปกครองรัฐธรรมนูญ

หรือกฎหมายจะสูงส่งเพียงใด ไม่ว่าอะไรก็ตาม ความจริงยังคงเหมือนเดิม คนยากจน คนอ่อนแอ และคนที่ถูกทอดทิ้งส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับความยุติธรรมอย่างที่คนอื่นได้รับ

สิ่งที่พระเยโฮวาห์พระองค์เองตรัสในข้อนี้เป็นที่น่าสังเกต ความอยุติธรรมเช่นนี้ซึ่งมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง ไม่ควรเกิดขึ้นในอิสราเอล ท่ามกลางประชากรของพระเจ้า ผู้จะเป็นตัวแทนของพระองค์ไปทั่วโลก กล่าวอีกนัยหนึ่งด้วยภาษาพูดในยุคปัจจุบันได้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าประสงค์ให้มี “ความยุติธรรมเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมาย” ของชนชาติอิสราเอล

แต่เรื่องนี้ลึกซึ้งกว่าเพียงแค่นิติศาสตร์เกี่ยวกับกฎหมาย “เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิ์ เพราะเราพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์” พวกเขารู้ว่าพระเจ้าเที่ยงแท้คือใคร และพวกเขาที่มีรูปแบบการนมัสการที่ถูกต้อง และนำเครื่องบูชาที่ถูกต้องมาถวาย นั้นเป็นสิ่งที่ดี แต่ท้ายสุด จะมีประโยชน์อันใดหากพวกเขาข่มเหงคนที่อ่อนแอและคนยากจนในหมู่พวกเขา พระเยโฮวาห์กล่าวโทษผู้กดขี่ข่มเหงคนยากจนและคนขัดสนในอิสราเอลผ่านทางผู้เผยพระวจนะครั้งแล้วครั้งเล่า คุณจะ “บริสุทธิ์” และข่มเหงผู้อื่นในเวลาเดียวกันได้อย่างไร คุณทำเช่นนั้นไม่ได้ ไม่ว่าคุณจะปฏิบัติตามพิธีกรรมทางศาสนาอย่างเคร่งครัดเพียงใดก็ตาม

อ่านอาโมส 2:6; 4:1; 5:11; อีสยาห์ 3:14, 15; 10:1, 2 และเยเรมีย์ 2:34 ผู้เผยพระวจนะกล่าวอะไรที่สะท้อนถึงสิ่งที่พระเจ้าได้เตือนชนชาติอิสราเอล และข้อความเหล่านี้บอกอะไรเราในปัจจุบัน

วันพหุหัสบดี

ศาสนาบริสุทธิ์ต่อพระเจ้า

Pure Religion Before God

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 24:10-15 หลักการสำคัญอะไรที่กล่าวถึงในข้อนี้ เกี่ยวกับวิธีที่เราปฏิบัติต่อผู้ที่อยู่ใต้อำนาจของเรา

อีกครั้งหนึ่งที่เราเห็นพระเจ้าทรงห่วงใยต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ขั้นพื้นฐาน บางคนอาจเป็นหนี้คุณ และถึงเวลาที่คุณต้องทวงหนี้ คุณควรให้เกียรติบุคคลนั้นสักหน่อย อย่าหุนหันเข้าไปในที่ของเขาและเรียกร้องอย่าง

ดูถูกดูแคลน แต่จงรอข้างนอกและให้เขาออกมาคืนนี้แก่คุณ เฉลยธรรม-
บัญญัติ 24:12, 13 ดูเหมือนจะบอกว่า ถ้าคนยากจนให้เสื้อผ้าของเขาเป็น
“ของประกัน” คุณจะต้องคืนให้เขา เพื่อเขาจะมีเสื้อคลุมตัวเวลานอน ในข้อ
อื่นๆ กล่าวถึงวิธีปฏิบัติต่อคนยากจนที่ทำงานให้กับเรา ผู้ที่เราจะกดขี่เมื่อใด
ก็ได้ อย่างกดขี่เขาเหล่านั้น เพราะในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว นั่นคือบาป
และเป็นบาปที่เลวร้ายด้วย กล่าวอีกครั้งว่า หากชนชาติอิสราเอลจะต้องเป็น
พยาน เป็นประชากรบริสุทธิ์ดำเนินในความจริงท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วย
ความผิดพลาด บูชารูปเคารพ ชั่วร้าย และบาป แน่หนอนว่า พวกเขาจำต้อง
เมตตาต่อผู้ที่อ่อนแอที่สุด และผู้ที่ถูกทอดทิ้งมากที่สุด มิฉะนั้นคำพยานของ
พวกเขาจะมีประโยชน์อันใดเล่า

อ่านยากอบ 1:27 – 2:11 ยากอบกำลังพูดอะไรในข้อนี้ ที่สะท้อน
ถึงสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับประชากรของพระองค์ในเฉลยธรรมบัญญัติ ยากอบ
เชื่อมโยงการปฏิบัติต่อคนยากจนอย่างโหดร้ายกับพระบัญญัติสิบประการ
อย่างไร

ไม่มีส่วนใดในพระบัญญัติสิบประการที่บ่งบอกว่าคนร่ำรวยเหนือกว่า
คนยากจน แม้ว่าเขาปฏิบัติตามธรรมบัญญัติอย่างเคร่งครัด แต่ในขณะเดียวก
ันก็ดูหมิ่นคนจนหรือคนขัดสน ก็จะเป็นการเยาะเย้ยการแสดงออกถึงความ
เชื่อ และการอ้างว่ารักษาพระบัญญัติของผู้นั้น จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรัก
ตนเองเป็นการแสดงออกถึงพระบัญญัติของพระเจ้าชั้นสูงสุด และนี่ก็เป็น
ความจริงยุคปัจจุบันเช่นเดียวกับสมัยของยากอบ และสมัยที่โมเสสกล่าว
กับชนชาติอิสราเอลที่พรมแดนของแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์

เราในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนติส เหตุใดเราจึงจ้งกับถ้อยคำ
ของยากอบและเฉลยธรรมบัญญัติมากเท่ากับที่เราถือรักษาพระบัญญัติ
อย่างเคร่งครัด จากสิ่งที่เราอ่านในยากอบ เหตุใดความเชื่อในการรักษา
พระบัญญัติของเราจะช่วยเสริมสร้างความตั้งใจที่จะช่วยเหลือคนยากจน
และคนขัดสนที่อยู่ท่ามกลางเรา

เป็นเรื่องยากที่จะจินตนาการ แม้ว่าในช่วงเวลาที่ดีที่สุดที่สุดของชนชาติอิสราเอล เช่น ภายใต้อำนาจของดาวิดและซาโลมอน ชาวอิสราเอลอาจได้รับพระพรจากพระเจ้าอย่างมากมาย ถึงกระนั้นก็อาจเกิดขึ้นคนยากจน คนขัดสน และคนถูกทอดทิ้งที่อยู่ในหมู่พวกเขาได้

“เพราะว่าเขาทั้งหลายเหยียบย่ำคนยากจน และเอาส่วยข้าวสาลีไปเสียจากเขา เจ้าจึงสร้างตึกด้วยศิลาสก็ด แต่เจ้าจะไม่ได้อยู่ในตึกนั้น เจ้าทำสวนองุ่นที่รุ่มรื่น แต่เจ้าจะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นจากสวนนั้น เพราะเรารู้ว่าการทรยศของเจ้ามีเท่าใด และบาปของเจ้ามากมายสักเท่าใด เจ้าทั้งหลายผู้ข่มใจคนชอบธรรม ผู้รับสินบน และขับไล่คนขัดสนออกไปเสียจากประตูเมือง” (อาโมส 5:11, 12)

“พระเจ้าทรงเข้าพิพากษา พวกผู้ใหญ่และเจ้านายชนชาติของพระองค์ เจ้าทั้งหลายนี้แหละซึ่งได้กลืนกินสวนองุ่นเสีย ของที่ริบมาจากคนจนก็อยู่ในเรือนของเจ้า” (อิสยาห์ 3:14)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ชนชาติอิสราเอลจำต้องระลึกว่า พวกเขาเคยเป็น “คนต่างด้าว” ในอียิปต์ ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่พวกเขาต้องปฏิบัติต่อคนต่างด้าว และคนถูกทอดทิ้งในอิสราเอล ดังที่พวกเขาหวังว่าจะได้รับการปฏิบัติเมื่อยังอยู่ในอียิปต์ ความจริงนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับข่าวประเสริฐอย่างไร ในเรื่องที่เราได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสของบาปทางพระโลหิตของพระเยซู สิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเราส่งผลต่อวิธีที่เราปฏิบัติต่อผู้อื่น โดยเฉพาะผู้ยากไร้ที่อยู่ท่ามกลางเราอย่างไร
2. จงคำนึงถึงข้อนี้ เราอาจหม้สการในวันที่ถูกต้อง เข้าใจความจริงเกี่ยวกับความตาย นรก เครื่องหมายสัตว์ร้าย และอื่นๆ นั่นเป็นเรื่องดี แต่สิ่งเหล่านี้จะมีความหมายอะไร หากเราปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างหยาบคาย หรือกดขี่ข่มเหงคนอ่อนแอที่อยู่กับเรา หรือไม่ให้ความเป็นธรรมเมื่อเราอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องตัดสินผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เนื่องจากความจริงที่เรามี ทำไมเราจึงต้องระมัดระวังเป็นพิเศษที่จะไม่คิดว่า การที่เรารู้ความจริงนั้นเพียงพอแล้วต่อสิ่งที่พระเจ้าต้องการจากเรา ทำไมจึงเป็นกับดักที่เป็นอันตรายต่อเรา
3. ความเชื่อของเราควรมีบทบาทอย่างไร ในการช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่คนทั่วไปเรียกว่า “สิทธิมนุษยชน”

บทที่ 6

มีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่า

For What Nation Is There so Great?

วันที่ 30 ตุลาคม – 5 พฤศจิกายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เฉลยธรรมบัญญัติ 4:1-9; มัทธิว 15:1-9; กัณฑ์วารวิถี 25:1-15;
1 โครินธ์ 10:13; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:32-35; มัทธิว 5:13-16

ข้อควรจำ

“และมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่า ซึ่งมีกฎเกณฑ์และกฎหมายอันชอบธรรมอย่างกับธรรมบัญญัตินี้ ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:8)

โดยพื้นฐานแล้วเฉลยธรรมบัญญัติสามบทแรกเป็นบทเรียนประวัติศาสตร์ เตือนใจประชากรว่าพวกเขาได้ผ่านอะไรมาบ้างจนถึงจุดนั้น เมื่อเราอ่านมาถึง บทที่ 4 บทเรียนประวัติศาสตร์เปลี่ยนมาเป็นโหมดคำเทศนา การเล่าเหตุการณ์อีกครั้งไม่ใช่เพียงแค่ว่าสำหรับผู้ชื่นชอบประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่มีจุดประสงค์เพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นถึงฤทธิ์อำนาจและพระคุณของพระเจ้าที่ทรงกระทำท่ามกลางพวกเขา แม้ว่าพวกเขาจะทำผิดพลาด องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ยังจะทรงให้เกียรติพันธสัญญาของพระองค์ที่กระทำกับพวกเขา

บทที่ 4 เริ่มต้นด้วยคำภาษาฮีบรู คือ we'attah ซึ่งแปลว่า “บัดนี้” หรือ “เดี๋ยวนี้” พวกเขาเพิ่งได้ทบทวนประวัติศาสตร์ล่าสุดไป เป็นเครื่องเตือนใจถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อนำพวกเขามาสู่จุดนี้ ดังนั้น “บัดนี้” พวกเขาจะ

ต้องทำสิ่งที่พระเจ้าตรัสสั่งให้พวกเขาทำเป็นการตอบสนอง (ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 10:12)

คำกริยาแรกที่อยู่หลังคำว่า “บัดนี้” คือ *shama'* ซึ่งเป็นคำเดียวกัน (รูปแบบเดียวกัน) ที่ใช้ในตอนต้นของบทอธิษฐานเชมา (*shema*) หมายความว่า “จงฟัง” หรือ “จงเชื่อฟัง” คำนี้ถูกใช้ซ้ำตลอดในเฉลยธรรมบัญญัติ

ดังนั้น บทนี้จึงเริ่มต้นว่า บัดนี้ โอคนอิสราเอล เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ที่เราได้ทำเพื่อเจ้า เจ้าจงเชื่อฟังสิ่งต่อไปนี้...

วันอาทิตย์

อย่าเสริมหรืออย่าตัดออก

Do Not Add or Take Away

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:1, 2 คำเตือนเจาะจงอะไรที่พระเจ้าตรัสกับพวกเขาเกี่ยวกับ “กฎเกณฑ์และกฎหมาย” และเหตุใดพวกเขาจึงได้รับคำเตือนในเรื่องนี้ทันทีทันใด (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 12:32)

พระเจ้าตรัสบอกพวกเขาให้เชื่อฟัง “กฎเกณฑ์และกฎหมาย” และอย่าเสริมหรือตัดออก ทำไมพระองค์จึงตรัสเช่นนั้น จะมีใครอยากเปลี่ยนกฎของพระเจ้าหรือ แน่แน่นอนว่าเรารู้คำตอบ

“ซาตานพากเพียรและไม่เหน็ดเหนื่อยกับความพยายามที่จะปฏิบัติงานที่เริ่มต้นทำในสวรรค์ให้สำเร็จลุล่วง คือการเปลี่ยนธรรมบัญญัติของเจ้า มันประสบความสำเร็จในการทำให้โลกเชื่อในทฤษฎีที่มันนำเสนอในสวรรค์ก่อนที่มันจะตกอยู่ในบาป ว่าธรรมบัญญัติของเจ้านั้นผิดพลาด และจำเป็นต้องแก้ไข คริสตจักรส่วนใหญ่ที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียน แสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้ยอมรับข้อผิดพลาดเดียวกันนี้ หากไม่ใช่ทางวาจา ก็ทางทัศนคติ” (เอลเลน-จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 2, หน้า 107)

เมื่อคุณนึกถึงประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล คุณจะเห็นว่าพวกเขามีปัญหาในหลายๆ ด้าน ไม่เพียงเพราะพวกเขาเพิกเฉยกฎเกณฑ์บางประการหรือกล่าวได้ว่าเป็นการตัดบางส่วนของธรรมบัญญัติออก แต่พวกเขายังเพิ่มเติมเข้าไปด้วย ในแง่ของการปฏิบัติที่ไม่ได้ระบุไว้ตามกฎเกณฑ์ ท้ายที่สุดแล้ว จะเป็นการนำไปสู่การละเมิดบทบัญญัติในที่สุด

อ่านมัทธิว 15:1-9 เราเห็นตัวอย่างหลักการที่โมเสสเตือนลูกหลานอิสราเอลในอีกบริบทหนึ่งอย่างไร

เมื่อในที่สุดชาวฮีบรูได้แผ่นดินตามที่สัญญาไว้ บ่อยครั้งพวกเขาเพิกเฉยต่อคำเตือนโดยตรง เช่น การกราบไหว้รูปเคารพ ผลก็คือพวกเขาปฏิบัติตามหลักนอกรีตหลายอย่าง บางครั้งถึงกับกลายเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการพระยาห์เวห์ อย่างไรก็ตามเมื่อมาถึงยุคของพระเยซู พวกเขาได้เพิ่มประเพณีของมนุษย์ทุกชนิด ดังที่พระเยซูพระองค์เองตรัสว่า “พระวาทะของพระเจ้าเป็นหมันไป”

การเสริมหรือตัดออกไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติเปลี่ยนไป และประเทศชาติก็ต้องรับผลที่ตามมา

เราจะไม่เพิ่มหรือตัดสิ่งที่พระเจ้าทรงสั่งให้เราทำตามได้อย่างไร

วันจันทร์

พระบาอัลเปออร์

Baal Peor

ในเฉลยธรรมบัญญัติ 4:3, 4 ลูกหลานชาวอิสราเอลได้รับบทเรียนจากประวัติศาสตร์อีกเล็กน้อย เพื่อให้เป็นเครื่องเตือนใจถึงอดีต และความจริงฝ่ายจิตวิญญาณ และทางปฏิบัติที่พวกเขาควรเรียนรู้

อ่าน กัณดารวิถี 25:1-15 เกิดอะไรขึ้น ความจริงฝ่ายจิตวิญญาณ และทางปฏิบัติแบบใดที่พวกเขาควรเรียนรู้จากความล้มเหลวนี้

เราอาจจะรู้สึกไม่สบายใจกับเรื่องราวที่ชนชาติอิสราเอลกวาดล้างชนชาตินอกรีตที่อยู่รอบๆ พวกเขา เรื่องราวนี้จะช่วยอธิบายเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังคำสั่งนี้ ชาวอิสราเอลจะต้องเป็นพยานต่อบรรดาชนชาตินอกรีตที่อยู่รอบตัว พวกเขาถึงพระเจ้าที่แท้จริง ผู้เป็นพระเจ้าองค์เดียว พวกเขาจะต้องเป็นแบบอย่างเพื่อแสดงให้เห็นว่าการนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้เป็นเช่นไร ในทางกลับกัน การที่พวกเขาปฏิบัติตาม “เทพเจ้า” นอกรีตที่อยู่ล้อมรอบ พวกเขาหมกมุ่นต่อพระเจ้า ผู้ซึ่งพวกเขาจะต้องเป็นตัวแทนแก่โลกนี้

บ่อยครั้งที่วลี “เล่นซู้” มีความหมายทางฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชาวอิสราเอลไปติดตามพระนอกรีตและปฏิบัติตาม (ดู โสเซยา 4:12-14) ในกรณีนี้ การใช้ภาษาบ่งชี้ว่ามีการทำบาปทางเพศ อย่างน้อยก็ในช่วงแรก อีกครั้งหนึ่งที่ซาตานได้ผลประโยชน์จากมนุษย์ที่ล้มลงในบาป โดยใช้หญิงนอกรีตล่อลวงชายเหล่านั้น ที่เห็นได้ชัดว่ายอมให้ตนเองถูกล่อลวง

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การลวงประเวณีทางกายจะทำให้เสื่อมโทรมลงจนกลายเป็นการลวงประเวณีฝ่ายจิตวิญญาณด้วย คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องก็จะจมอยู่กับการปฏิบัติบูชานอกรีตเหมือนที่ชาวอิสราเอล “เข้าร่วมกับพระบาอัล-เปโออร์” พวกเขามีความสัมพันธ์และถวายบูชาแก่พระเทียมเท็จนี้ ทั้ง ๆ ที่พวกเขาได้รับการสอนและบอกกล่าวในทุกเรื่อง พวกเขายังเต็มใจโยนคำสอนทิ้งลงในความหลงใหล และระคะตึกหา

เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร เกิดขึ้นได้อย่างง่ายดาย โดยการให้ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีต่อบาปที่เกิดขึ้นทางกายแข็งกระด้างในครั้งแรก และเมื่อมันสูงงอมก็จะตกลงสู่บาปประการหลัง คือบาปฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของซาตาน พวกเขาเสื่อมทรามลงจนกระทั่ง ชายคนหนึ่งพาหญิงชาวมีเดียขึ้นมาที่ค่ายต่อหน้าโมเสส และต่อหน้าประชากรทั้งปวงที่กำลังร้องห่มร้องไห้อยู่นอกพลับพลา

จิตใจและร่างกายของเราเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด เมื่อมีสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อด้านหนึ่งก็จะส่งผลต่ออีกด้านหนึ่งด้วย เราเรียนรู้อะไรจากเรื่องนี้เกี่ยวกับอันตรายของการปล่อยตัวทางจิตวิญญาณของเรา

วันอังคาร

ยึดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

Cleave to the Lord Your God

หลายพันคนต้องเสียชีวิตเพราะบาปกับพระบาอัลเปโออร์ “บรรดาคนที่ติดตามพระบาอัลเปโออร์” ถูกทำลาย อย่างไรก็ตาม ยังมีอีกหลายคนที่ไม่ได้ละทิ้งความเชื่อนี้

พวกเขาคือใคร

“แต่ท่านทั้งหลายผู้ที่ยึดพระเยซูคริสต์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย มั่งคงอยู่ ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ถึงวันนี้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:4) ข้อพระคัมภีร์นี้อธิบายถึงความแตกต่างระหว่างคนที่ทำบาปและคนที่ไม่ได้ทำบาปอย่างไร ข้อความใดสอนเราเกี่ยวกับบาป การล่อลวง และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในชีวิตของเรา

สังเกตความแตกต่างระหว่างคำว่า “ทุกคน” ในข้อนี้กับข้อก่อนหน้านี้ “ทุกคน” ที่ติดตามพระบาอัลเปโอิร์ธถูกทำลาย แต่ “ท่านทั้งหลายผู้ที่ยึดพระเยซูคริสต์” จะมีชีวิตอยู่ ไม่มีพื้นที่กึ่งกลาง และในปัจจุบันนี้ที่ไม่มีเช่นกัน เราจะอยู่เพื่อหรือต่อต้านพระเยซู ต้องเลือกทางใดทางหนึ่ง (มัทธิว 12:30)

คำภาษาฮีบรูสำหรับคำว่า “ยึด” มักชี้ให้เห็นถึงความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะปฏิบัติตามบางสิ่งที่ยอยู่นอกเหนือตนเอง รากศัพท์ภาษาฮีบรูเดียวกันนี้ถูกใช้ใน ปฐมกาล 2:24 ผู้ชายจะจากครอบครัวของตน และไป “ผูกพัน” อยู่กับภรรยา (ดูใน นางรูธ 1:14) และยังใช้คำนี้อีกสี่ครั้งในบริบทเดียวกันในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:20; 11:22; 13:4; 30:20) ให้แนวคิดเดียวกันคือ ประชาชนจะต้องยึด (ผูกพัน) กับพระเจ้าของเขา นั่นคือพวกเขาจะต้องถวายตัวแต่พระองค์ และตั้งพลังและพลังกำลังจากพระองค์

สิ่งสำคัญที่ต้องจดจำไว้คือ ประชาชนเป็นประชาชนของประโยคคือ พวกเขาจะต้องเป็นผู้ “ยึด” พวกเขาจะต้องเลือกว่าจะ “ผูกพัน” กับพระเจ้า และจากนั้นด้วยฤทธิ์อำนาจและพลังกำลังของพระองค์ พวกเขาจะหลีกเลี่ยงการล้มลงในบาปได้

อ่านยูดาส บทที่ 24 และ 1 โครินธ์ 10:13 ข้อความใดที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ที่พบได้ใน เฉลยธรรมบัญญัติ 13:4

พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์สามารถป้องกันไม่ให้เราล้มลงได้ แต่เราต้องเลือกอย่างมีสติที่จะยึดติดกับพระเจ้า หากเราทำเช่นนั้นได้ เราก็จะมั่นใจได้ว่า ไม่ว่าจะการทดลองใดๆ เข้ามา เราจะยังคงสัตย์ซื่อได้

สิ่งต่างๆ เช่น การอธิษฐาน ศึกษาพระคัมภีร์ นมัสการ และสามัคคีธรรม ช่วยให้เรายึดติดกับพระเจ้าได้อย่างไร

ข้อพระคัมภีร์ต่อจาก เฉลยธรรมบัญญัติ 4:4 เป็นข้อที่ลึกซึ้งและงดงามที่สุดที่พบได้ในพระคัมภีร์ ในขณะที่คุณอ่านข้อเหล่านี้ ให้นึกถึงวิธีต่างๆ ที่คุณจะนำหลักการนี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตปัจจุบัน

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:5-9 ทำไมพระเจ้าตรัสถึงสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อชนชาติอิสราเอลผ่านโมเสส

พระเจ้าทรงต้องการให้ประชากรตระหนักว่า พวกเขาได้รับการทรงเรียก และทรงเลือกเพราะเหตุผลพิเศษ พวกเขาเป็นประชาชาติ “ใหญ่” เช่นเดียวกับที่พระเจ้าตรัสกับอับรามตั้งแต่การทรงเรียกครั้งแรกให้ออกมาจากชาวเคลดีว่า “เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่” (ปฐมกาล 12:2 และดูใน ปฐมกาล 18:18)

แต่จุดประสงค์ในการทำให้พวกเขายิ่งใหญ่ก็คือ พวกเขาจะต้องเป็น “พร” (ปฐมกาล 12:2) “บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า” (ปฐมกาล 12:3) แม้ว่าพรสูงสุดคือ พระเยซูพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาทางสายเลือดของพวกเขา พวกเขาจะต้องเป็นแสงสว่างแก่โลกนี้จนกระทั่งถึงเวลานั้น “เราจะมอบให้เจ้าเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ เพื่อความรอดของเราจะถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (อิสยาห์ 49:6) ไม่ใช่ความรอดจะพบได้ในพวกเขา แต่พระเจ้าเพียงแต่ผู้ทรงช่วยให้รอดได้เพียงผู้เดียว จะได้รับการเปิดเผยโดยทางพวกเขา

ชนชาติอิสราเอลนมัสการและปรนนิบัติพระเจ้าผู้ทรงสร้างจักรวาลพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก ส่วนคนนอกที่นั่นบูชาก้อนหิน ไซดหินไม้ และปีศาจ (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:17; สดุดี 106:37)

ช่างแตกต่างเสียกระไร

ในข้อพระคัมภีร์นี้โมเสสชี้ไปยังสิ่งที่ทำให้อิสราเอลมีความพิเศษ ประการแรก องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้พวกเขาในวิธีเฉพาะ เช่น ผ่านทางสถานบริสุทธิ์ และประการที่สอง เพราะว่า “มีกฎเกณฑ์และกฎหมายอันชอบธรรมอย่างกับธรรมบัญญัตินี้”

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:32-35 พระเจ้าตรัสอะไรกับพวกเขา
อีกที่ทำให้พวกเขาตระหนักว่าพวกเขาได้รับการทรงเรียกแบบพิเศษนี้

ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า ประชาชาติอิสราเอลได้รับอย่างมากมาย แล้วตอนนี้
พวกเขาจะตอบสนองอย่างไร

วันพฤหัสบดี

สติปัญญาและความเข้าใจ

Your Wisdom and Your Understanding

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:1-9 ดังที่เราเห็นแล้วว่าชนชาตินี้ไม่เพียง
แต่มีสถานะพิเศษเท่านั้น แต่เป็นการเรียกให้เป็นผู้ประกาศด้วย จากข้อ
พระคัมภีร์เหล่านั้นให้แนวคิดที่พวกเขาจะต้องเชื่อฟัง ปฏิบัติตาม ทำสิ่งที่
พระเจ้าทรงบัญชา

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:6 อีกครั้ง พระเจ้าตรัสว่า “สติปัญญา”
และ “ความเข้าใจ” ของพวกเขาในสายตาของประชาชาติเหล่านี้คืออะไร

เมื่อมองแวบแรก อาจดูเหมือนสติปัญญาและความเข้าใจอยู่ในกฎ-
เกณฑ์และกฎหมาย แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าว พระเจ้าทรงสอน
กฎเกณฑ์และกฎหมายแก่พวกเขา แต่สติปัญญาและความเข้าใจมาจากการ
ที่พวกเขารักษากฎเหล่านั้น มาจากการเชื่อฟังของพวกเขา การเชื่อฟังของ
พวกเขาคือสติปัญญาและความเข้าใจ

ชนชาติอิสราเอลควรมีระบบกฎหมาย กฎเกณฑ์และข้อบังคับที่
ยอดเยี่ยมที่สุดเท่าที่โลกนี้จะมีได้ (ในความเป็นจริงก็เป็นเช่นนั้น) แต่จะมี
ประโยชน์อันใดหากชาวอิสราเอลไม่ปฏิบัติตาม ในทางกลับกัน สติปัญญา
และความเข้าใจของพวกเขามาจากการปฏิบัติตามกฎของพระเจ้าในชีวิตจริง
พวกเขาจะต้องดำเนินชีวิตอยู่ในความจริงที่พระเจ้าประทานให้ และพวกเขาจะ
ทำเช่นนั้นได้ ก็โดยการเชื่อฟังเท่านั้น แสงสว่าง และความจริงทั้งปวงจะไม่เป็น
ประโยชน์ต่อพวกเขา และพวกนอกรีตที่อยู่รอบตัวพวกเขา หากชาวอิสราเอล
ไม่ดำเนินชีวิตอยู่ในความจริงนั้น ดังนั้นพวกเขาได้รับการเรียกให้เชื่อฟังครั้ง

แล้วครั้งเล่า เพราะไม่ใช่ด้วยตัวของกฎเกณฑ์และกฎหมายเอง แต่การที่พวกเขาได้เป็นพยานต่อทั่วทั้งโลกนั้นเป็นสิ่งสำคัญ

“การเชื่อฟังกฎของพระเจ้าจะทำให้พวกเขามีความเจริญรุ่งเรืองอย่างน่าอัศจรรย์ต่อหน้าบรรดาประชาชาติในโลก พระองค์ผู้ทรงสามารถประทานสติปัญญา และทักษะในงานฝีมือทั้งปวงจะทรงเป็นครูของพวกเขาต่อไป และจะทรงยกย่อง และยกระดับพวกเขาผ่านทาง การเชื่อฟังกฎของพระองค์ หากพวกเขาเชื่อฟัง พวกเขาจักจะได้รับการปกป้องจากโรคภัยที่ทำให้ชนชาติอื่นๆ ทุกข์ทรมาน และจะได้รับพรแห่งสติปัญญาอันแกร่งกล้า พระสิริของพระเจ้า ความยิ่งใหญ่ และฤทธานุภาพของพระองค์ จะต้องได้สำแดงออกมาในความเจริญรุ่งเรืองทั้งหมด พวกเขาจะต้องเป็นอาณาจักรปุโรหิตและจอมเจ้านาย พระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกทุกอย่างเพื่อให้พวกเขาเป็นประชาชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก” (เอลเลน จี. วัตส์, *อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*, หน้า 288)

อ่านมัทธิว 5:13-16 พระเยซูกำลังตรัสอะไรกับเราที่สะท้อนถึงสิ่งที่พระองค์ตรัสกับชนชาติอิสราเอล จะประยุกต์ใช้กับเราในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสอย่างไร

วันศุกร์   **ศึกษาเพิ่มเติม:**

“นับตั้งแต่การต่อสู้อย่างยิ่งใหญ่ที่เริ่มต้นขึ้นในสวรรค์ ซาตานมุ่งมันล้มล้างธรรมนูญของพระเจ้า มันก้าวเข้าสู่การกบฏต่อพระเจ้าผู้สร้างก็เพื่อทำการนี้ให้สำเร็จ และแม้ว่ามันถูกขับออกจากสวรรค์ไปแล้ว มันก็ยังคงดำเนินสงครามเดียวกันนี้ในโลก การหลอกลวงมนุษย์และชักนำให้พวกเขาหลงละเมิดธรรมนูญของพระเจ้าเป็นเป้าหมายที่มันคอยทำอย่างมุ่งมั่นมาตลอด ไม่ว่าจะกระทำโดยการละทิ้งธรรมนูญไปทั้งหมด หรือปฏิเสธบัญญัติเพียงข้อหนึ่งข้อใด ท้ายสุดก็ได้ผลเท่ากัน ผู้ที่ทำผิดธรรมนูญแม้เพียง “ข้อเดียว” ก็ดูแคลนธรรมนูญทั้งหมด อิทธิพลและแบบอย่างของเขาอยู่ฝ่าย

เดียวกันกับพวกที่ล่องละเมิด เขาจึง “ทำผิดธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหมด” ยากอบ 2:10” (เอลเลน จี. ไวท์, *ปลายทางแห่งความหวัง*, หน้า 582)

นางเอลเลน จี. ไวท์ เขียนเกี่ยวกับพระบาอัลเปโอร์ว่า “พวกเขาผจญไปในดินแดนต้องห้าม และติดกับดักของซาตาน ถูกล่อลวงด้วยดนตรี และการเต้นรำ และถูกยั่วยวนด้วยความงามของหญิงพรหมจารีของคนนอกศาสนา พวกเขาละทิ้งความจงรักภักดีต่อพระเยโฮวาห์ ในขณะที่พวกเขารวมตัวเข้ากับความรื่นเริงและงานเลี้ยง ดื่มด่ำกับเหล้าองุ่นที่บดบังความรู้สึกของพวกเขา และทำลายการควบคุมตนเอง ทำให้จิตใจสำนึกเป็นมลทินด้วยราคะตัณหา พวกเขาถวายบูชาบนแท่นบูชาของคนนอกศาสนา และเข้าร่วมพิธีกรรมที่เสื่อมโทรมที่สุด” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 454)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เราในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนติสอยู่ในสถานะเดียวกับชนชาติอิสราเอลอย่างไร ลองนึกถึงสิ่งที่เราได้รับที่ตรงข้ามกับโลกรอบตัวเรา แม้แต่ตรงข้ามกับคริสตจักรอื่นๆ คำถามก็คือว่า เราจะตอบสนองต่อสิ่งที่เราได้รับอย่างไร เราจะฉาย “สติปัญญาและความเข้าใจ” ที่เรามีต่อโลกใบนี้ได้อย่างไร
2. “แต่ท่านทั้งหลายผู้ที่ยึดพระเยซูคริสต์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย มั่งคงอยู่ ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ถึงวันนี้” ท่านทั้งหลายเป็นประธานของคำว่า “ได้ยึด” พระเจ้าจะไม่ทรงเข้ามายึดติดกับเราในแง่ที่ว่าพระองค์จะไม่ทรงบังคับเราให้เข้าหาพระองค์ ในทางกลับกัน พระองค์ทรงให้ของประทานแห่งเจตจำนงเสรีอันศักดิ์สิทธิ์ เราต้องเลือกที่จะยึดติดกับพระองค์ เมื่อเราตัดสินใจเลือกหนทางนี้แล้ว เราจะทำให้สำเร็จและยึดติดกับพระองค์ได้อย่างไร
3. ศึกษาคำถามท้ายบทของวันอาทิตย์ การเพิ่มหรือตัดกฎเกณฑ์ของพระเจ้าออกหมายความว่าอย่างไร การเปลี่ยนแปลงที่ไม่ชัดเจน เช่น การพยายามเปลี่ยนแปลงวันสะบาโต อาจเกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไปจนเราไม่ตระหนักด้วยซ้ำว่าเกิดขึ้น

บทที่ 7

ธรรมบัญญัติและพระคุณ

Law and Grace

วันที่ 6 – 12 พฤศจิกายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เอเสเคียล 28:15, 16; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:44; โรม 3:20; เฉลยธรรมบัญญัติ 10:1-15; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:6-22; เฉลยธรรมบัญญัติ 9:1-6

ข้อควรจำ

“ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นโมฆะ เพราะถ้าความชอบธรรมเกิดจากธรรมบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์” (กาลาเทีย 2:21)

คริสเตียนในหลายๆ นิกายกล่าวถึงธรรมบัญญัติและพระคุณ และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองสิ่ง ธรรมบัญญัติเป็นมาตรฐานของพระเจ้าในด้านความศักดิ์สิทธิ์และความชอบธรรม และการละเมิดธรรมบัญญัตินั้นก็เป็นการบาป “ผู้ที่กระทำความผิดก็ประพฤติดิตถธรรมบัญญัติ บาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมบัญญัติ” (1 ยอห์น 3:4) และเพราะเราทุกคนละเมิดธรรมบัญญัตินั้น “แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่าทุกคนอยู่ในความบาป” (กาลาเทีย 3:22) มีเพียงพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่จะช่วยเราให้รอดได้ “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีไซ่โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำให้” (เอเฟซัส 2:8)

หัวข้อธรรมบัญญัติและพระคุณพบได้ทั่วไปในพระคัมภีร์ รวมทั้งหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติด้วย แม้ว่าจะกล่าวถึงในรูปแบบและสถานการณ์ที่

แตกต่างกันออกไป เฉลยธรรมบัญญัตินำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างธรรมบัญญัติและพระคุณในบริบทที่ไม่เหมือนใคร

วันอาทิตย์

ธรรมบัญญัติบนสวรรค์

Law in Heaven

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรัก และความรักเป็นหลักการครอบคลุมพระลักษณะและเป็นพื้นฐานการปกครองของพระองค์ เนื่องจากพระเจ้าทรงต้องการให้เรารักพระองค์เป็นการตอบแทน พระองค์จึงทรงสร้างเราให้เป็นสิ่งมีชีวิตทางศีลธรรม ให้มีเสรีภาพทางศีลธรรม เป็นเสรีภาพที่มีอยู่ในความรัก

จุดศูนย์กลางของเสรีภาพทางศีลธรรมคือ ธรรมบัญญัติทางศีลธรรม แม้ว่าสิ่งเหล่านี้ เช่น อนุภาคอะตอม คลื่นทะเล จิงโจ้ ปฏิบัติตามกฎหมายธรรมชาติในระดับหนึ่ง แต่ไม่ได้ปฏิบัติตามหรือจำเป็นต้องมีกฎศีลธรรม มีเพียงสิ่งมีชีวิตที่มีศีลธรรมเท่านั้นที่จำเป็นต้องปฏิบัติตาม นั่นเป็นเหตุผลที่ว่า แม้แต่ในสวรรค์ พระเจ้าก็มีกฎทางศีลธรรมสำหรับทูตสวรรค์

อ่านเอเสเคียล 28:15, 16 ซึ่งกล่าวถึงการล้มลงในบาปของลูซิเฟอร์บนสวรรค์ พบ “ความบาปชั่วในตัวเขา” และเขาได้ “กระทำบาป” การใช้คำเหล่านี้ในบริบทของสวรรค์เผยให้เห็นถึงการมีอยู่ของธรรมบัญญัติทางศีลธรรมในสวรรค์อย่างไร

ทั้ง “ความบาปชั่ว” และ “กระทำบาป” เป็นคำที่ใช้กันในหมู่มนุษย์อย่างพวกเรา แต่พระคัมภีร์ใช้คำเดียวกันนี้สำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นบนสวรรค์ ณ อีกส่วนหนึ่งของการทรงสร้าง เป็นการบอกเราถึงบางสิ่งที่มีอยู่บนสวรรค์และในโลก

“เช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าธรรมบัญญัติคือบาปหรือ หากเป็นเช่นนั้นไม่ แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะธรรมบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จักบาป เพราะว่าถ้าธรรมบัญญัติมิได้ห้ามว่า ‘อย่าโลภ’ ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้ว่าจะอะไรคือความโลภ” (โรม 7:7) แนวคิดเดียวกันนี้ อย่างน้อยก็หลักการนี้ มีอยู่ในสวรรค์ได้อย่างไร ที่ซึ่งมีทูตสวรรค์หรือสิ่งมีชีวิตทางศีลธรรมดำรงอยู่

ตั้งที่นางเอลเลน จี. ไวท์ อธิบายว่า “พระประสงค์ของพระเจ้าแสดงออกในกฎเกณฑ์ของธรรมเนียมปฏิบัติอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และหลักการของธรรมเนียมปฏิบัตินี้ก็เป็นหลักการของสวรรค์ ไม่มีความรู้ใดที่ทูตสวรรค์แห่งสวรรค์มี จะสูงส่งไปกว่าการรู้พระประสงค์ของพระเจ้า และการกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ก็เป็นการรับใช้ที่สูงส่งที่สุด” (*Thoughts From the Mount of Blessing*, หน้า 109)

ไม่ว่าสวรรค์หรือโลก หากพระเจ้าทรงมีสิ่งมีชีวิตที่มีศีลธรรม พระองค์จะทรงให้มีธรรมเนียมปฏิบัติไว้ปกครองพวกเขา และการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัตินั้นถือเป็นบาป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในสวรรค์หรือบนโลก

ทำไมแนวคิดเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติทางศีลธรรมจึงแยกออกจากสิ่งมีชีวิตที่มีศีลธรรมไม่ได้ หากปราศจากธรรมเนียมปฏิบัติ จะมีอะไรเป็นตัวกำหนดว่าอะไรคือศีลธรรมและอะไรไม่ใช่

วันจันทร์

ธรรมเนียมปฏิบัติในเฉลยธรรมบัญญัติ

Law in Deuteronomy

ในที่สุดชนชาติฮีบรู ซึ่งเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร ได้มาอยู่ที่พรมแดนคานาอัน กำลังจะได้รับแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้เป็นมรดก และตามที่เราได้เห็น หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติเป็นคำสั่งสอนสุดท้ายของโมเสสต่อชาวฮีบรู ก่อนที่พวกเขาจะเข้ายึดดินแดนนั้น และในบรรดาคำสั่งสอนเหล่านั้นก็มีคำสั่งให้เชื่อฟัง

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ มีประเด็นอะไรที่กล่าวถึงซ้ำแล้วซ้ำเล่า และทำไมประเด็นนี้จึงสำคัญต่อประชาชน (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:44; 17:19; 28:58; 30:10; 31:12; 32:46; 33:2)

แม้แต่การอ่านเฉลยธรรมบัญญัติอย่างคร่าว ๆ ก็เห็นถึงความสำคัญยิ่งที่ชนชาติอิสราเอลต้องเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติ แท้จริงแล้ว ธรรมเนียมปฏิบัตินั้นเป็นข้อผูกมัดตามพันธสัญญา พระเจ้าได้ทรงกระทำมากมายเพื่อพวกเขา และจะทรงทำอย่างต่อเนื่องในสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถทำเพื่อตัวเองได้ และเป็นสิ่งที่

พวกเขาไม่สมควรได้รับ (นั่นคือ พระคุณ คือสิ่งที่พระเจ้าประทานให้เราที่เราไม่สมควรได้รับ) และสิ่งที่พระองค์ขอให้เราตอบสนองก็คือ เชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระองค์

ในปัจจุบันนี้ก็ไม่ต่างกัน พระคุณของพระเจ้าช่วยเราให้รอด มิใช่การประพฤติตามธรรมบัญญัติ “เพราะเราทั้งหลายเห็นว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็โดยอาศัยความเชื่อนอกเหนือการประพฤติตามธรรมบัญญัติ” (โรม 3:28) และเราต้องตอบสนองโดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ การที่เราเชื่อฟังธรรมบัญญัติ แม้จะไม่ใช่เป็นความพยายามที่เปล่าประโยชน์ที่จะได้รับความรอดจากธรรมบัญญัติ “เพราะว่าในสายพระเนตรของพระเจ้าไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติได้ เพราะว่าธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาปได้” (โรม 3:20) แต่เป็นผลต่อความรอดที่เราได้รับ “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15)

มองได้ว่าเฉลยธรรมบัญญัติเป็นบทเรียนสำคัญบทเรียนหนึ่งในเรื่องของพระคุณและธรรมบัญญัติ พระเจ้าทรงไถ่เราด้วยพระคุณ ทรงทำเพื่อเราในสิ่งที่เราทำเพื่อตนเองไม่ได้ (ชาวอิสราเอลไม่สามารถหนีออกจากอียิปต์ได้ด้วยตัวของพวกเขาเอง) และเพื่อเป็นการตอบสนอง เราต้องดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ มีชีวิตที่เชื่อฟังพระองค์และธรรมบัญญัติของพระองค์ ตั้งแต่การล้มลงในบาปของอาดัม จนถึงผู้มีชีวิตในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบากและเครื่องหมายสัตว์ร้าย ผู้ที่ได้รับการเรียกขานว่าเป็น “ผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และดำเนินตามความเชื่อของพระเยซูจะต้องมี” (วิวรณ์ 14:12) ความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับประชากรแห่งพันธสัญญาของพระองค์ คือ ธรรมบัญญัติและพระคุณ พระคุณของพระเจ้าอภัยให้เราที่ละเมิดธรรมบัญญัติของพระองค์ และพระคุณของพระเจ้าก็ช่วยให้เราเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระองค์ได้ด้วยเช่นกัน เป็นการเชื่อฟังที่เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ของพันธสัญญากับพระองค์

เมื่อเราเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า เราจะหลีกเลี่ยงการตกอยู่ภายใต้การเคร่งศาสนามากเกินไปได้อย่างไร

บุคคลที่สงสัย เป็นผู้ที่มองหาเหตุผลที่จะปฏิเสธพระคัมภีร์ บ่อยครั้ง จะชี้ไปยังพระคำที่เด็ดขาดของพระเจ้าที่ปรากฏในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม มุมมองก็คือว่า พระเจ้าแห่งพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมนั้นดุร้าย พยาบาท และจิตใจโหดร้าย โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับพระเยซู นี่ไม่ใช่ข้อโต้แย้งที่เกิดขึ้นใหม่ แต่เป็นข้อตำหนิเดียวกันที่เกิดขึ้นเมื่อหลายศตวรรษก่อน

พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมกล่าวถึงพระเยโฮวาห์ว่า ทรงรักชนชาติอิสราเอลประชากรของพระองค์ และทรงต้องการเพียงสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขา และความรักนั้นก็เห็นได้ชัดในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 10:1-15 อะไรคือบริบทของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ พระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรต่อประชากรของพระองค์ แม้หลังจากที่พวกเขาทำบาปแล้ว ข้อพระคัมภีร์สอนเราเกี่ยวกับพระคุณอย่างไร

พระคุณและความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อชาวอิสราเอลหลังไหลออกมาจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ โดยเฉพาะข้อ 12 และ 13 ซึ่งเป็นประโยคคำถามที่ยาวและเรียบง่าย กล่าวคือ เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้เจ้ากระทำการต่อไปนี้... ดำเนินตามทางของเรา รักเรา ปรับบัติเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเราเพื่อผลประโยชน์ของเราเอง

คำภาษาฮีบรูในข้อนี้ทั้งหมด ใช้คำว่า “ของท่าน” หรือ “ท่าน” ที่อยู่ในรูปเอกพจน์ แม้แน่นอนว่าพระเจ้าตรัสกับคนทั้งชาติ พระคำของพระองค์จะมีประโยชน์อันใด หากประชาชนรายบุคคลไม่เชื่อฟัง องค์รวมจะมีประโยชน์ก็ต่อเมื่อเอาแต่ละส่วนมารวมเข้าด้วยกัน พระเจ้าตรัสแบบรายบุคคลให้กับชนชาติอิสราเอลทั้งชาติ

เราไม่ควรลืมตอนท้ายของข้อ 13 ด้วย กล่าวคือ รักษาสิ่งเหล่านี้ (*letov lak*) ไว้ “เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย” กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า พระเจ้าตรัสสั่งประชาชนให้เชื่อฟัง เพื่อผลประโยชน์สูงสุดของพวกเขาเอง พระเจ้าทรงสร้างพวกเขา ทรงค้ำจุนพวกเขา พระเจ้าทรงทราบว่าจะไรดีที่สุดสำหรับพวกเขา

และพระองค์ทรงต้องการให้พวกเขาได้สิ่งที่ดีที่สุด การเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระองค์ พระบัญญัติสิบประการ ก็เพื่อผลประโยชน์ของพวกเขาเอง

กฎหมายมักถูกนำไปเปรียบว่าเป็นรั้ว เป็นกำแพงป้องกัน และเมื่อผู้ติดตามพระองค์อยู่ภายในกำแพง ก็จะได้รับ การคุ้มครองจากเรือแพแห่งความชั่วร้าย หากมีฉนวนนั้นความชั่วร้ายจะเอาชนะและทำลายพวกเขาได้ กล่าวโดยย่อว่า พระเจ้าประทานธรรมบัญญัติแก่พวกเขา ด้วยความรักที่พระองค์ทรงมีต่อประชากรของพระองค์ และการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระองค์ก็เพื่อ “ผลประโยชน์ของท่านเอง”

วิธีใดบ้างที่เราเห็นได้ด้วยตัวของเราเองว่า การเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้านั้นก็เพื่อ “ผลประโยชน์ของเราเอง”

พุธ

ทาสในอียิปต์

A Slave in Egypt

ในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ มีประเด็นหนึ่งที่กล่าวถึง และกล่าวซ้ำอีกครั้งว่าพระเจ้าทรงไถ่ประชากรของพระองค์จากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาได้รับคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำเล่าถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพื่อพวกเขา “และพระเจ้าทรงนำเราทั้งหลายออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่เหยียดออก ด้วยหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ทรงให้เกิดความยำเกรงยิ่งใหญ่” (เฉลยธรรมบัญญัติ 26:8 ดูใน เฉลยธรรมบัญญัติ 16:1-6 ด้วย)

อันที่จริง ตลอดทั่วพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม เรื่องราวของการอพยพได้รับการกล่าวขานว่าเป็นแบบอย่างของการปลดปล่อยอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าจากการเป็นทาส และการถูกกดขี่ข่มเหงในอียิปต์ด้วยพระคุณของพระองค์ “ด้วยว่าเราได้นำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และได้เจ้ามาจากเรือนทาส” (มีคาห์ 6:4)

แม้แต่ในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ ประเด็นนี้ก็ได้รับการกล่าวถึงการอพยพจากอียิปต์ด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเป็นแบบแผนแห่งการไถ่ให้รอดโดยความเชื่อในพระคริสต์ “เพราะความเชื่อ พวกอิสราเอลจึงเดินข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดิน

ข้ามดูบ้างก็จมหน้าตายหมด” (ฮีบรู 11:29 ดูใน 1 โครินธ์ 10:1-4 ด้วย)

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 5:6-22 โมเสสกล่าวถึงธรรมบัญญัติคือพระบัญญัติสิบประการ ซ้ำอีกครั้ง ซึ่งเป็นข้อกำหนดพื้นฐานของพันธสัญญาที่พวกเขากระทำกับพระเยโฮวาห์ สังเกตพระบัญญัติข้อที่สี่และเหตุผลที่ให้ไว้ อะไรคือสิ่งที่กล่าวถึงในข้อนี้ที่เผยให้เห็นถึงธรรมบัญญัติและพระคุณ

โมเสสกล่าวย้ำพระบัญญัติพื้นฐานคือ ให้อภัยพักในวันสะบาโตวันที่เจ็ด และยังเสริมเพื่อการเน้นย้ำ แม้ว่าจะเขียนบนแผ่นศิลาในพระธรรมอพยพ แต่ในที่นี้โมเสสกำลังขยายสิ่งที่ได้กล่าวไปแล้ว จงรักษาวันสะบาโต ไม่เพียงแต่ให้เป็นอนุสรณ์แห่งการทรงสร้าง แต่ให้เป็นอนุสรณ์แห่งการช่วยให้รอดจากอียิปต์ด้วย พระคุณของพระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้รอดจากอียิปต์ และให้พวกเขาได้พักจากการงานทั้งปวง (ฮีบรู 4:1-5) ในตอนนี้เพื่อเป็นการตอบสนองต่อพระคุณที่พระเจ้าประทานให้ พวกเขาจะต้องส่งต่อพระคุณนั้นไปยังผู้อื่น

ตั้งแต่วันสะบาโตวันที่เจ็ดไม่ได้เป็นเพียงสัญลักษณ์แห่งการทรงสร้าง แต่เป็นสัญลักษณ์ของการไถ่ให้รอดและพระคุณด้วย ทุกๆ คนในบ้านจะได้หยุดพัก ไม่เพียงแต่ลูกหลาน แต่รวมถึงคนรับใช้ สัตว์ใช้งาน และแม้แต่คนแปลกหน้าที่อยู่ในหมู่พวกเขา วันสะบาโตเป็นการส่งต่อพระคุณที่ให้แก่ชาวยิวไปยังชนชาติอื่นๆ ด้วย แม้แต่ผู้ที่ยอยู่นอกพันธสัญญา และวันสะบาโตพบได้ในใจกลางของพระบัญญัติของพระเจ้า สิ่งที่พระเจ้าได้กระทำเพื่อพวกเขาด้วยความเมตตา พวกเขาจะต้องทำสิ่งนั้นเพื่อผู้อื่นด้วย

อ่าน มัทธิว 18:21-35 หลักการในคำอุปมานี้แสดงให้เห็นถึงพระบัญญัติเกี่ยวกับวันสะบาโตอย่างไร โดยเฉพาะที่เห็นในเฉลย-ธรรมบัญญัติ

วันพฤษภาคม ไม่ใช่ความชอบธรรมของตน
Not for Your Righteousness

ศูนย์กลางของศาสนาคริสต์มีหัวข้อหลักคือ ความชอบธรรมโดยความ

เชื่อเท่านั้น “พระคัมภีร์ว่าอย่างไรก็ตาม อับราฮัมเชื่อในพระเจ้าและเพราะความเชื่อนั้นเอง พระเจ้าทรงถือว่าท่านเป็นคนชอบธรรม” (โรม 4:3)

นางเอลเลน จี. ไวท์ อธิบายเรื่องนี้ว่า “ความชอบธรรมโดยความเชื่อคืออะไร เป็นงานของพระเจ้าในการวางสง่าราศีของมนุษย์ไว้ในผลค้ำ และทรงทำเพื่อมนุษย์ในสิ่งที่พวกเขาทำด้วยตนเองไม่ได้ เมื่อมนุษย์เห็นว่าตนเองนั้นไร้ค่า พวกเขาก็เตรียมพร้อมที่จะสวมความชอบธรรมของพระคริสต์” (เอลเลน - จี. ไวท์, *The Faith I Live By*, หน้า 109)

เมื่อคุณคำนึงว่าพระเจ้าเป็นผู้ใด และพระองค์ทรงบริสุทธิ์เพียงใด ตรงข้ามกับเราเป็นใคร และเราไม่บริสุทธิ์เพียงใดเมื่อเทียบกับพระองค์ ซึ่งจะต้องใช้พระคุณอันน่าอัศจรรย์มากที่จะช่วยเราให้รอดได้ และก็เกิดขึ้นจริง พระคุณนั้นเกิดขึ้นที่กางเขน โดยพระคริสต์ผู้บริสุทธิ์สิ้นพระชนม์เพื่อบาปของผู้กระทำผิด

**คำนึงถึงบริบทนี้แล้วอ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 9:1-6 โมเสสก้าว
อะไรกับประชาชนในข้อนี้ที่แสดงให้เห็นถึงพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อผู้
ไม่คู่ควร สิ่งที่เกิดขึ้นในข้อนี้สะท้อนหลักการความชอบธรรมโดยความ
เชื่ออย่างไร**

หากมีใครจะสรุปคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับข่าวประเสริฐ อาจจะสรุปด้วยวลีจากเฉลยธรรมบัญญัติ 9:5 “มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่าน หรือความสัตย์ธรรมในใจของท่าน” ที่พระเจ้าจะช่วยคุณให้รอด แต่พระองค์จะทรงช่วยให้รอดก็เพราะพระสัญญาของ “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” (วิวรณ์ 14:6) พระสัญญาที่ให้ไว้แก่เรา “ไม่ใช่ตามการกระทำของเรา แต่ตามพระประสงค์และพระคุณของพระองค์เอง คือพระคุณที่ประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ก่อนเริ่มต้นของกาลเวลา” (2 ทิโมธี 1:9 ดูใน ทิตัส 1:2 ด้วย) หากพระสัญญานี้ประทานแก่เราตั้งแต่ก่อนกาลเวลา ฉะนั้นย่อมไม่ได้มาจากการกระทำของเราอย่างแน่นอน เพราะเรายังไม่ได้ดำรงอยู่ “ก่อนเริ่มต้นของกาลเวลา” ดังนั้นจึงไม่มีการกระทำเกิดขึ้นได้

กล่าวโดยสรุป ไม่ว่าคุณจะมีข้อบกพร่อง มีตำหนิ เป็นคนเย่อหยิ่ง
อย่างไรก็ตาม พระเจ้าจะทรงทำการอัศจรรย์แก่คุณและในตัวคุณ ด้วยเหตุนี้
พระเจ้าจึงทรงบัญชาให้คุณเชื่อฟังพระองค์และธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์
พระสัญญาได้มอบให้แก่คุณแล้ว ดังนั้นการกระทำและการเชื่อฟังของคุณ
แม้จะดีพอก็ตาม ไม่ใช่หนทางแห่งความรอด แต่เป็นผลของความรอดนั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยคุณให้รอดแล้วโดยพระคุณ บัดนี้ด้วยธรรมเนียม
ปฏิบัติของพระองค์ที่เขียนไว้ในใจคุณและพระวิญญาณที่ให้อำนาจแก่คุณ
จงออกไปและเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์เถิด

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“คำตรูของพระคริสต์ ผู้กบฏต่อธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าในสวรรค์
เป็นเหมือนแม่ทัพที่มีทักษะและได้รับการฝึกฝน ทำงานด้วยพลังทั้งหมด นำ
อุปกรณ์ออกมาที่ละชั้นๆ เติบโตด้วยการหลอกลวง เพื่อทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติ
ของพระเจ้าที่เป็นมาตรฐานของความชอบธรรม และตรวจจับความบาป
ไม่เกิดผล” (เอลเลน จี. ไวท์, *Review and Herald*, 18 พฤษภาคม 1890)

กาแล็กซีสองล้านล้านกลุ่มเผาไหม้อยู่ในจักรวาล แต่ละกาแล็กซี
ประกอบด้วยดาวฤกษ์หนึ่งแสนล้านดวง นั่นคือ 100,000,000,000 ดวง กาแล็กซี
สองล้านล้านกลุ่มที่มีดาวฤกษ์หนึ่งแสนล้านดวงในแต่ละกลุ่ม เพราะฉะนั้นจะมี
ดาวฤกษ์ 200,000,000,000,000,000,000,000 ดวง

หลักการของการดำรงอยู่คือ อะไรก็ตามที่ทำให้กำเนิดหรือสร้างบางสิ่ง
ขึ้นมาจะต้องยิ่งใหญ่กว่าและอยู่เหนือกว่าสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมานั้น ปิกาโซ
ยิ่งใหญ่กว่าหรือเหนือกว่างานศิลปะที่เขาสร้าง พระเจ้าผู้ให้กำเนิดและสร้าง
จักรวาลของเราจะต้องยิ่งใหญ่กว่าและเหนือกว่าจักรวาลเช่นกัน

โดยคำนึงถึงคำกล่าวนี้ จงวิเคราะห์ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ “ในปฐมกาล
พระวาทาดำรงอยู่ และพระวาทาทรงสถิตอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรง
เป็นพระเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงดำรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้าง
สิ่งทั้งปวงขึ้นมาโดยพระวาท ในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้

เป็นมานอกเหนือพระวาทะ” (ยอห์น 1:1-3) กล่าวคือ พระเจ้าผู้ทรงสร้างสารพัดทุกสิ่ง รวมถึงดาวฤกษ์ 200,000,000,000,000,000,000 ดวง พระองค์ทรงทำอะไร พระองค์ทรง “ย่อตัวลง” กลายเป็นทารก ดำเนินชีวิตปราศจากบาป แล้วสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน แบกรับโทษจากบาปและความชั่วร้ายของเรา เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์

ความจริงอันยิ่งใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าเรา พระคุณที่พระเยซูคริสต์ประทานแก่เราบนไม้กางเขน พระเจ้าทรงขออะไรจากเราเพื่อเป็นการตอบแทน “จบเรื่องแล้ว ได้ฟังกันทั้งสิ้นแล้ว จงอย่าเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่แหละเป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งปวง” (บัญญัติจารย์ 12:13)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ทบทวนคำถามท้ายบทเรียนของวันจันทร์ที่กล่าวว่า คนที่รักษาธรรมบัญญัติของพระเจ้า หรือพระบัญญัติสิบประการ (รวมถึงข้อที่สี่) จะหลีกเลี่ยงการตกอยู่ภายใต้การเคร่งศาสนาที่มากเกินไปได้อย่างไร การเชื่อฟัง แม้เป็นการเชื่อฟังที่เคร่งครัดและแน่น แต่แตกต่างจากการเคร่งศาสนามากเกินไปอย่างไร และเราจะทราบความแตกต่างระหว่างสองสิ่งนี้ได้ได้อย่างไร
2. คุณเคยได้ยิน (หรือมีประสบการณ์ตรง) เรื่องราวใดบ้าง ที่เกี่ยวกับผู้ละเมิดพระบัญญัติสิบประการได้รับผลร้ายแรงจากการละเมิดนั้น เรื่องนี้สอนเราเกี่ยวกับการที่ธรรมบัญญัติสะท้อนให้เห็นความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเราอย่างไร
3. เหตุใดที่กางเขนแสดงให้เราเห็นว่าการพยายามหาทางไปสวรรค์ด้วยตัวของเราเองนั้นไร้ประโยชน์

บทที่ 8

จงเลือกเอาข้างชีวิต

Choose Life

วันที่ 13 – 19 พฤศจิกายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 2:8, 9; โรม 6:23; 1 ยอห์น 5:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 30:1-20;
โรม 10:6-10; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19; วิวรรณ์ 14:6-12

ข้อควรจำ

“ข้าพเจ้าขออัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาข้างชีวิต เพื่อท่านและลูกหลานของท่านจะได้มีชีวิตอยู่”
(เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19)

เป็นเรื่องน่าเศร้าเสมอที่ได้ยินเช่นนี้ หญิงสาวอายุ 22 ปี ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคร้ายแรง เธอเป็นเนื้องอกในสมอง แม้จะให้ยาแผนปัจจุบันที่ยอดเยี่ยมแล้วก็ตาม ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากยืดเวลาความเจ็บปวดออกไปจนทนไม่ได้ แต่แซนดี้หญิงสาวคนนี้ยังไม่อยากตาย

ดังนั้นเธอจึงวางแผนว่า หลังจากที่เราเสียชีวิต ให้นำศีรษะของเธอไปแช่แข็งในอุณหภูมิที่เย็นจัดในถังไนโตรเจนเหลว เพื่อรักษาเซลล์สมองของเธอไว้ และให้รออยู่ในนั้น อาจจะห้าสิบปี หนึ่งร้อยปี หรือพันปี จนกว่าจะถึงเวลาในอนาคตที่เทคโนโลยีก้าวหน้าเพียงพอ สมองของเธอที่ประกอบด้วย การเชื่อมต่อทางเซลล์ประสาทจะสามารถใส่ข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ได้ และแน่นอนว่า แซนดี้จะ “มีชีวิต” อยู่ได้อีก บางทีอาจจะตลอดไปก็ได้

เป็นเรื่องน่าเศร้า ไม่ใช่เพียงเพราะว่าหญิงสาวคนหนึ่งที่กำลังจะตาย แต่เป็นเพราะสิ่งที่เธอวางความหวังของชีวิตไว้ เช่นเดียวกับคนส่วนใหญ่ แชนดี้ต้องการมีชีวิตอยู่ แต่เธอเลือกเส้นทางที่ทำยที่สุด จะไม่เกิดผลอย่างแน่นอน

สัปดาห์นี้ในขณะที่เรายังคงศึกษาเฉลยธรรมบัญญัติ เราจะมาดูทางเลือกของชีวิต และโอกาสที่เรามีในการที่จะเลือกเอาชีวิต แต่การเลือกนั้นอยู่บนเงื่อนไขของพระเจ้า พระผู้ให้และผู้ค้ำจุนชีวิตเป็นผู้ประทานให้อย่างล้นเหลือ

วันอาทิตย์

ต้นไม้แห่งชีวิต

The Tree of Life

ไม่มีใครในพวกเราขอมายูที่นี้เลย มิใช่หรือ เราไม่ได้เลือกที่จะเกิดหรือเลือกที่จะเกิดเมื่อไหร่และที่ไหน หรือเลือกพ่อแม่ของเรา

เช่นเดียวกับกับอาดัมและเอวา พวกเขาไม่ได้เลือกที่จะให้พระเจ้าสร้าง เช่นเดียวกับไบไม้ ก้อนหิน และภูเขา ในฐานะมนุษย์ เราไม่เพียงแต่เกิดขึ้นมา (ก้อนหินเกิดขึ้นมา) และไม่เพียงแต่มีชีวิต (อะมีบามีชีวิต) แต่เรามีชีวิตที่มีเหตุมีผลอิสระ สร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า

แต่เราไม่ได้เลือกที่จะดำรงอยู่ และไม่ได้เลือกเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีเหตุมีผลอิสระ ที่สร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้าด้วย อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พระเจ้าประทานให้กับเราคือ ทางเลือกที่เราจะยังคงดำรงชีวิตอยู่ต่อไป กล่าวคือ การเลือกที่จะมีชีวิตนิรันดร์ในพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราสามารถมีได้เพราะพระเยซูและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขน

อ่านปฐมกาล 2:8, 9, 15-17 และ ปฐมกาล 3:22, 23 ทางเลือกสองทางที่พระเจ้าทรงประทานแก่อาดัมคืออะไร

“ตรงใจกลางสวนเอเดนมีต้นไม้แห่งชีวิตขึ้นอยู่ ผลของต้นไม้นี้มีอำนาจต่อชีวิตให้ยาวออกไป หากอาดัมยังคงเชื่อฟังพระเจ้า เขายังเข้าไปถึงต้นไม้นี้ได้อย่างเสรี และมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่เมื่อเขาทำบาป เขาถูกตัดขาดไม่ให้เข้าไปรับประทานผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ดังนั้นเขาจึงตกไปอยู่ใต้อำนาจ

ของความตาย คำตัดสินของพระเจ้าที่ว่า “เจ้าเป็นผงคลีดินและเจ้าจะกลับเป็นผงคลีดินดังเดิม” แสดงให้เห็นว่าในที่สุดชีวิตจะสูญสิ้นไป” (เอลเลน จี. ไวท์, *ปลายทางแห่งความหวัง*, หน้า 532, 533)

ดังนั้นตั้งแต่เริ่มแรก พระคัมภีร์ได้เสนอทางเลือกเพียงหนึ่งในสองทางเลือกแก่เราคือ ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราควรจะมีตั้งแต่เริ่มแรก และความตายนิรันดร์ ซึ่งในแง่หนึ่งเหมือนเป็นการย้อนกลับสู่ความว่างเปล่าแรกเริ่มของเรา

เป็นเรื่องที่น่าสนใจเช่นกันที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “ต้นไม้แห่งชีวิต” ให้ความเป็นอมตะ ปรากฏครั้งแรกในพระคัมภีร์เล่มแรก และปรากฏอีกครั้งในพระคัมภีร์เล่มสุดท้าย อ่าน *วิวรณ์ 2:7* และ *วิวรณ์ 22:2, 14* บางทีข่าวสารก็คือว่า แม้เราจะเข้าถึงต้นไม้แห่งชีวิตได้ แต่เพราะบาปเราจึงสูญเสียการเข้าถึงนั้น แต่ในตอนท้าย เมื่อปัญหาของความบาปสิ้นสุดลง ขอขอบคุณพระเยซูและแผนการแห่งความรอด ผู้ที่ได้รับการไถ่ บรรดาผู้ที่เลือกเอาชีวิตจะเข้าถึงต้นไม้แห่งชีวิตได้อย่างที่เราควรจะได้ตั้งแต่แรก

จากการเลือกในแต่ละวันของเรา เราเลือกเอาชีวิตหรือความตายอย่างไร

วันจันทร์

ไม่มีจุดกึ่งกลาง

No Middle Ground

พระคัมภีร์ทั้งเล่มนำเสนอให้เราเลือกหนึ่งในสองทางเลือก

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ทางเลือกสองทางนั้นคืออะไร เราเห็นอะไรในทางเลือกเหล่านี้ ยอห์น 3:16; ปฐมกาล 7:22, 23; โรม 6:23; โรม 8:6; 1 ยอห์น 5:12; มัทธิว 7:24-27

ท้ายที่สุดจะไม่มียุติกลางสำหรับมนุษย์เรา ก่อนที่การขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่จะสิ้นสุดลงอย่างถาวร ความบาป ซาดาน ความชั่วร้าย การไม่เชื่อฟัง และการกบฏจะต้องถูกกำจัดทิ้งไป หลังจากนั้นเราแต่ละคนจะมีชีวิตที่เป็นชีวิตนิรันดร์ ดังที่พระเจ้าวางแผนไว้ให้เราทุกคนตั้งแต่เริ่มแรกก่อนการสร้างโลก

หรือเราจะเผชิญกับความตายนิรันดร์ คือ “จะได้รับโทษ อันเป็นความพินาศ นิรันดร์และพรากจากพระพักตร์พระเป็นเจ้า และจากพระสิริแห่งอาณาภาพของพระองค์ในวันนั้น” (2 เซสะโลนิกา 1:9) ดูเหมือนว่าพระคัมภีร์ไม่ได้เสนอทางเลือกอื่นให้เราอีก

ทางเลือกใดจะเป็นของเรา ทำยที่สุด คำตอบนั้นขึ้นอยู่กับเรา
ชะตากรรมใดจะเป็นของเรา ทำยที่สุด คำตอบนั้นจะอยู่กับเรา เรามี
ทางเลือกต่อหน้าเราคือ ชีวิตและความตาย

ในบริบทของชีวิตนิรันดร์และความตายนิรันดร์ ที่พระคัมภีร์กล่าวว่า นรกจะไม่เผาผลาญและทรมานผู้คนตลอดไป เหตุใดจึงเป็นความจริงที่ปลอบประโลมใจเรา พระคัมภีร์กล่าวอย่างไรถึงพระลักษณะของพระเจ้า ที่การทรมานจิตสำนึกชั่วนิรันดร์แท้จริงแล้วเป็นชะตากรรมของผู้หลงหาย

วันอังคาร

ชีวิตและสิ่งดี ความตายและสิ่งร้าย พระพรและคำสาปแช่ง

Life and Good, Death and Evil, Blessings and Cursing

ในช่วงท้ายของหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ หลังจากการบรรยายอันยาวถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับผู้คนหากไม่เชื่อฟังพระเจ้าและละเมิดพันธสัญญา เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 30 เริ่มด้วยพระสัญญาว่า แม้หากพวกเขาจะไม่เชื่อฟังและถูกลงโทษด้วยการเนรเทศ อย่างไรก็ตามพระเจ้าจะทรงนำพวกเขากลับสู่ดินแดนอีก ก็ต่อเมื่อพวกเขากลับใจและหันกลับจากทางอันชั่วร้ายนั้น

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 30:15-20 มีทางเลือกอะไรบ้างที่เสนอแก่ชนชาติอิสราเอลในข้อนี้ และทางเลือกเหล่านี้สะท้อนพระคัมภีร์ทั้งหมดอย่างไร

พระเจ้านั้นชัดเจนมาก พระองค์ผู้เป็นพระเยโฮวาห์ทรงมีทางเลือกให้พวกเขาสองทาง เหมือนที่พระองค์ให้ไว้แก่อาดัมและเอวาในสวนเอเดน ที่จริงแล้ว คำภาษาฮีบรูสำหรับคำว่า “สิ่งดี” (*tov*) และ “สิ่งร้าย” (*ra'*) ใน

เฉลยธรรมบัญญัติ 30:15 เป็นคำภาษาฮีบรูเดียวกับที่ใช้ในปฐมกาลที่กล่าวถึงต้นไม้แห่งความรู้ “ดี” (*tov*) และรู้ “ชั่ว” (*ra'*) ไม่มีจุดกึ่งกลาง ไม่มีพื้นที่ตรงกลาง ในเรื่องนี้ และเช่นเดียวกับในพระคัมภีร์ทั้งหมด พวกเขาจะรับใช้พระเจ้า และมีชีวิต หรือเลือกความตาย และเราทุกคนก็เช่นเดียวกัน

ชีวิต ความดีและพระพร ตรงข้ามกับ ความตาย ความชั่วและคำสาปแช่ง บางคนอาจโต้แย้งอย่างเป็นทางการว่าพระเจ้ามอบแต่สิ่งดี ชีวิต และพรแก่พวกเขาเท่านั้น แต่หากพวกเขาหันหนีจากพระองค์ สิ่งเลวร้ายเหล่านี้จะเป็นผลตามธรรมชาติ เพราะพวกเขาไม่ได้รับความคุ้มครองพิเศษจากพระองค์อีกต่อไป

ไม่ว่าเราจะเข้าใจอย่างไร ผู้คนต่างได้รับทางเลือกเหล่านี้ และเรื่องของเจตจำนงเสรีและทางเลือกอิสระก็ชัดเจนมากด้วย ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ รวมถึงข้ออื่นๆ อีกมากมาย ทั้งในพระคัมภีร์เก่าและใหม่ จะไม่มีความหมายถ้าไม่มีการประทานเจตจำนงเสรีและทางเลือกอิสระนี้ พระเจ้าตรัสกับพวกเขาว่า ตั้งนั้นด้วยทางเลือกอิสระที่เรามอบแก่เจ้า จงเลือกเอาชีวิต เลือกพระพร เลือกสิ่งดี อย่าเลือกความตาย สิ่งชั่วและคำสาปแช่ง

ดูเหมือนจะชัดเจนว่า ทางเลือกไหนถูกต้องมิใช่หรือ ถึงกระนั้นเราก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น การขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นจริงในตอนนั้นเหมือนในตอนนี้ และเราควรเรียนรู้จากตัวอย่างของชาวอิสราเอล จะเกิดอะไรขึ้นหากเราไม่ถวายตัวของเราเองทั้งหมดแต่พระเจ้า และเลือกเอาชีวิตและทุกสิ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทางเลือกนี้

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 30:20 สังเกตความเชื่อมโยงระหว่างความรักและการเชื่อฟัง ชาวอิสราเอลต้องทำอะไรเพื่อที่จะซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า เราจะประยุกต์ใช้หลักการเดียวกันนี้ในปัจจุบันอย่างไร

พูด

ไม่ยากเกินไปสำหรับท่าน

Not Too Hard for You

เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 30 เริ่มต้นด้วยคำตรัสของพระเจ้าที่ว่า จะเกิดอะไรขึ้นหากผู้คนกลับใจและหันหนีจากทางชั่วทั้งสิ้นของพวกเขา พระสัญญา

อันวิเศษอะไรที่พวกเขาจะได้รับ

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 30:1-10 พระเจ้าทรงประทานพระสัญญาอะไรแก่พวกเขา แม้จะกล่าวถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นหากพวกเขาไม่เชื่อฟัง เรื่องนี้สอนเราเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าอย่างไร

นั่นเป็นคำตรัสที่ปลอบประโลมใจอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามประเด็นไม่ได้อยู่ที่ว่า มันไม่สำคัญหากพวกเขาจะหันหนีจากสิ่งที่พระเจ้าบัญชาหรือไม่ พระเจ้าไม่ได้ประทานพระคุณอันด้อยค่าแก่ผู้ใด หากจะเป็นสิ่งใดก็ตาม ก็ควรเป็นการแสดงให้เห็นถึงความรักของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจะต้องรักพระองค์กลับคืน และแสดงความรักโดยการเชื่อฟังในสิ่งที่พระองค์ตรัสสั่งให้ทำ

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 30:11-14 พระเจ้ากำลังตรัสอะไรแก่พวกเขา อะไรคือพระสัญญาพื้นฐานในที่นี้ และพระคัมภีร์ใหม่ข้อใดที่สะท้อนถึงพระสัญญาเดียวกันนี้

ลองดูคำร้องขอด้วยภาษาที่ตรงนามและตรงกระที่รัดกุมนี้ พระเจ้าไม่ได้ขอให้พวกเขาทำอะไรที่ยากเกินไป พระบัญชาของเจ้านั้นไม่ “ยาก” และ “ลึกลับ” เกินกว่าที่จะเข้าใจ หรือไกลเกินที่พวกเขาจะเอื้อมถึง ไม่ใช่สิ่งที่อยู่สูงบนสวรรค์ที่ไกลจนผู้อื่นต้องเอามาให้ หรือต้องข้ามมหาสมุทรจนผู้อื่นต้องนำมาให้ แต่พระเจ้าตรัสว่า “แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านทั้งหลายมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงกระทำได้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:14) กล่าวคือ คุณรู้จักดีพอที่จะพูดถึงได้ และอยู่ในใจคุณจนรู้ว่าคุณจะต้องทำตามอย่างไร ดังนั้นจึงไม่มีข้ออ้างที่จะไม่เชื่อฟัง “ทุกคำตรัสของพระองค์ทำให้เกิดผล” (เอลเลน จี. ไวท์, *อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*, หน้า 333)

อัครสาวกเปาโลได้อ้างข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ในบริบทของความรอดโดยพระคริสต์ อ้างถึงพวกเขาว่าเป็นตัวอย่างของความชอบธรรมโดยความเชื่อ (ดู โรม 10:6-10)

หลังจากข้อเหล่านี้ในเฉลยธรรมบัญญัติ ลูกหลานชาวอิสราเอลได้รับคำสั่งให้เลือกเอาชีวิตหรือความตาย พระพรหรือคำสาปแช่ง และหากพวกเขา

เลือกเอาชีวิต ด้วยพระคุณและความเชื่อแล้ว พวกเขาก็จะได้รับ
ทุกวันนี้ก็ไม่ต่างกัน มิใช่หรือ

วันพฤหัสบดี

คำถามเกี่ยวกับการนมัสการ A Question of Worship

ศูนย์กลางของความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลคือ การนมัสการ สิ่งที่ทำให้พวกเขาแตกต่างจากโลกรอบตัวคือ มีเพียงพวกเขาชนชาติเดียวเท่านั้นที่นมัสการพระเจ้าที่แท้จริง ซึ่งตรงข้ามกับพระและเทพเจ้าเทียมเท็จของโลกนอกรีต ซึ่งไม่ใช่เป็นพระเจ้าเลยสักนิด “จงดูเถิด ตัวเรา คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นใด” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:39)

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:19; 8:19; 11:16; และ 30:17 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มีคำเตือนที่เหมือนกันอย่างไร และทำไมคำเตือนนี้จึงสำคัญต่อชนชาติอิสราเอล

เมื่อหลายพันปีมาแล้ว ประชากรของพระเจ้าดำรงอยู่ในวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมที่มีมาตรฐาน ขนบธรรมเนียมและแนวคิดที่ขัดกับความเชื่อของพวกเขา เช่นเดียวกับในปัจจุบัน ดังนั้นประชากรของพระเจ้าจะต้องระมัดระวังอยู่เสมอ เกรงว่าวิถีทางของโลก รูปเคารพ และ “พระต่างๆ” จะกลายมาเป็นสิ่งที่พวกเขานมัสการด้วย

พระเจ้าของเราเป็นพระ “ผู้ทรงหวงแหน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:24; 5:9; 6:15) และพระองค์เพียงผู้เดียวในฐานะพระผู้สร้างและพระผู้ไถ่ของเรา ที่ควรคู่แก่การนมัสการ ในเรื่องนี้ก็เช่นกัน ไม่มีจุดกึ่งกลาง เราจะนมัสการพระเจ้า ผู้ประทานชีวิต สิ่งดี และพระพร หรือเราจะนมัสการพระอื่นๆ ที่นำสิ่งร้าย คำสาปแช่ง และความตายมาให้

อ่านวิวรณ์ 13:1-15 ข้อเหล่านี้เขียนเกี่ยวกับการนมัสการอย่างไร และเปรียบเทียบกับ วิวรณ์ 14:6-12 พระธรรมวิวรณ์สะท้อนคำเตือนในเฉลยธรรมบัญญัติ (จริง ๆ แล้วในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม) เกี่ยวกับ

การนมัสการเทียมเท็จอย่างไร

ไม่ว่าบริบทจะต่างกันอย่างไร ประเด็นยังคงเดิม ผู้คนจะนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้และมีชีวิต หรือจะยอมแพ้อ่อนแอต่อแรงกดดันไม่ว่าจะภายนอกหรือภายในหรือทั้งสอง แล้วละทิ้งความภักดีจากพระองค์และหันสู่ความตาย ท้ายที่สุด คำตอบก็อยู่ในจิตใจของแต่ละบุคคล พระเจ้าไม่ได้บังคับชนชาติอิสราเอลให้ติดตามพระองค์ และพระองค์ก็จะไม่ทรงบังคับเราด้วย ดังที่เราเห็นในวิวรณ์บทที่ 13 การบังคับเป็นสิ่งที่ไม่ดีที่ร้ายและรูปของมันใช้ ในทางตรงข้าม พระเจ้าทรงกระทำด้วยความรัก

เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า เราจะไม่ละทิ้งความรักภักดีต่อพระเยซูไปหาพระอื่น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ทั้งนี้ทั้งนั้นในตอนนี เราทุกคนมีทางเลือก คำสำคัญคือ ทางเลือกแตกต่างจากความเข้าใจของคริสเตียนบางกลุ่ม ที่เชื่อว่าแม้ก่อนที่มนุษย์จะเกิด พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้วว่าบางคนที่ไม่เพียงจะสูญเสียเท่านั้น แต่จะถูกเผาไหม้ในนรกตลอดไป พระคัมภีร์สอนเราว่า การเลือกโดยเสรีของเราที่จะเอาชีวิตหรือความตาย พระพรหรือคำสาปแช่ง สิ่งดีหรือสิ่งชั่ว เป็นตัวกำหนดว่าท้ายสุดเราจะเผชิญกับอะไร (ชีวิต สิ่งดี พระพร หรือ ความตาย สิ่งชั่ว คำสาปแช่ง) ดีแค่ไหนที่รู้ว่า แม้ว่าบางคนจะเลือกสิ่งผิด ผลก็คือความตาย เป็นความตายนิรันดร์ ไม่ใช่การทรมานนิรันดร์ในบึงไฟที่ไม่มีวันสิ้นสุด

“ค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” โรม 6:23 ชีวิตเป็นมรดกของคนชอบธรรม ความตายเป็นส่วนแบ่งของคนชั่ว โมเสสเปิดเผยแก่คนอิสราเอลว่า “ข้าพเจ้าได้วางชีวิตและสิ่งดี ความตาย และสิ่งร้ายไว้ต่อหน้าท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 30:15 ความตายที่พระคัมภีร์กล่าวถึงในข้อนี้ไม่ใช่ความตายที่ประกาศตัดสินให้แก่อาดัม เพราะมนุษย์ชาติทั้งปวงต้องรับโทษ

จากการล่องละเมิด แต่เป็น “ความตายครั้งที่สอง” ที่ถูกนำมาเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างกับชีวิตนิรันดร์” (เอลเลน จี. ไวท์, *ปลายทางแห่ง-ความหวัง*, หน้า 544)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงอภิปรายแนวคิดของบทเรียนวันอังคาร ที่กล่าวว่า การลงโทษ เนื่องจากการไม่เชื่อฟังมาจากพระเจ้าโดยตรง หรือการลงโทษ เป็นผลทางกฎหมายมาจากการกระทำที่ไม่เชื่อฟัง หรืออาจเป็น ทั้งสองอย่าง หรือขึ้นอยู่กับแต่ละกรณี เราเข้าใจหัวข้อนี้ได้อย่างไร
2. เนื้อหาวันศุกร์ที่นำมาจากคำกล่าวของนางเอลเลน ไวท์ สอนเราเกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ช่วยให้เราชนะความบาปอย่างไร
3. อ่าน โรม 10:1-10 ที่ซึ่งเปาโลกล่าวอ้างจาก เฉลยธรรมบัญญัติ 30:11-14 เมื่อกำลังอธิบายถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซู ที่ตรงกันข้ามกับการแสวงหาความรอดและความชอบธรรมผ่านทางธรรมบัญญัติ เหตุใดเปาโลจึงอ้างข้อพระคัมภีร์จากเฉลย-ธรรมบัญญัติ จงศึกษาเจาะจงเป็นพิเศษใน โรม 10:10 “ด้วยความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับสั่งจะของพระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” เปาโลกล่าวถึงประเด็นอะไรในข้อนี้
4. ถ้าคุณไม่ระมัดระวัง วัฒนธรรม สังคม กลุ่มคนที่คุณพบปะ อาจนำคุณไปสู่การนมัสการเทียมเท็จทางใดได้บ้าง

บทที่ 9

กลับใจใหม่

Turn Their Hearts

วันที่ 20 – 26 พฤศจิกายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เฉลยธรรมบัญญัติ 5:22-29; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:25-31; เฉลยธรรมบัญญัติ 30:1-10; มัทธีว 3:1-8; มาระโก 1:15; กิจการ 2:37, 38

ข้อควรจำ

“แต่ ณ ที่นั่นแหละท่านทั้งหลายจะแสวงหาพระเยซูฮาวาห์ พระเจ้าของท่าน ถ้าพวกท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดจิต และสุดใจ พวกท่านจะพบพระองค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:29)

ความจริงง่าย ๆ ของชีวิตที่ติดตามเราทุกคนคือ เราเป็นคนบาป บางครั้งเราได้ยิน “ผู้เชี่ยวชาญ” แสดงความสงสารต่อแนวคิดของคริสเตียนที่ว่ามนุษย์เราตกอยู่ในความเสื่อมทราม แต่สิ่งที่เราทุกคนต้องทำคือ ดูข่าวเป็นเวลาหนึ่งวันหรือประมาณนั้น หรือสำรวจประวัติศาสตร์มนุษย์อย่างคร่าว ๆ และความจริงแห่งหลักคำสอนของคริสเตียนในเรื่องนี้ก็จะปรากฏให้เห็น

หรือง่ายกว่านั้น สิ่งที่ทุกคนต้องทำคือ มองไปยังกระจก ไม่ยากเลย ใครก็ตามที่ก้มมองลึกลงไปยังจิตใจของตน (ซึ่งอาจเป็นสถานที่ที่น่ากลัว) ก็จรรู้ความสัตย์จริงใน โรม 3:9-23 ซึ่งลงท้ายด้วยคำกล่าวที่ว่า “เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (โรม 3:23)

แน่นอนว่า ชาวดีพบในข้อพระธรรมที่กล่าวว่า “เขาเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว” (โรม 3:24)

สิ่งสำคัญในข่าวอันยิ่งใหญ่ก็คือ การกลับใจใหม่ ยอมรับบาปของเรา เสียใจในการกระทำ ขอการอภัยจากพระเจ้า และทำดีที่สุด ละทิ้งบาปนั้น เพราะเราเป็นคนบาป การกลับใจใหม่จึงเป็นศูนย์กลางของการดำรงชีวิตคริสเตียน สัปดาห์นี้เราจะศึกษาแนวคิดเรื่องการกลับใจใหม่ดังที่แสดงไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ

วันอาทิตย์

มิ-ยิตเตน

Mi-Yitten

ภาษาฮีบรูในพระคัมภีร์ก็เหมือนภาษาอื่นๆ ที่เต็มไปด้วยสำนวน เป็นการใช้คำเฉพาะเพื่อให้ความหมายที่แตกต่างจากความหมายที่แท้จริง สำนวนหนึ่งที่ใช้ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมคือ “มิ-ยิตเตน” (*Mi-Yitten*) คำว่า “มิ” (*Mi*) คือคำถามว่า “ใคร” และ “ยิตเตน” (*Yitten*) หมายถึง “จะให้” ดังนั้น “มิ-ยิตเตน” (*Mi-Yitten*) หมายถึง “ใครจะให้”

อย่างไรก็ตามในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม วลีนี้ชี้ให้เห็นแนวคิดของความปรารถนา ความประสงค์ บุคคลหนึ่งต้องการบางสิ่งบางอย่างอย่างมาก

ตัวอย่างเช่น หลังจากที่พวกเขาหนีออกจากอียิปต์ ลูกหลานชนชาติอิสราเอลเผชิญกับความท้าทายในถิ่นทุรกันดารร้องว่า ถ้าเพียง “พวกข้าพเจ้าตายเสียด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าตั้งแต่อยู่ในประเทศอียิปต์” (อพยพ 16:3) วลี “ถ้าเพียง” มาจากคำว่า “มิ-ยิตเตน” (*Mi-Yitten*)

ในสดุดี 14:7 ดาวิดกล่าวว่า “โอ ขอการช่วยกู้เพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียทีเถิด” ภาษาฮีบรูไม่ได้ใช้คำว่า “โอ” แต่ใช้คำว่า “มิ-ยิตเตน” (*Mi-Yitten*)

โยบ 6:8 ที่เขากล่าวร้องว่า “โอ ข้าอยากจะได้สมดังที่ทูลขอ” อีกครั้งที่คำว่า “โอ” มาจากคำว่า “มิ-ยิตเตน” (*Mi-Yitten*)

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 5:22-29 โดยเน้นเฉพาะข้อที่ 29 คำว่า “โอ” ที่มาจากคำว่า “มิ-ยิตเตน” (*Mi-Yitten*) หมายความว่าอย่างไร

ในข้อนี้ พระเจ้า พระผู้สร้าง พระผู้สร้างจักรวาล เวลา และสสาร พระผู้ตรัสและโลกก็ดำรงอยู่ พระผู้ทรงระบายนมปรางคแห่งชีวิตเข้าสู่อาดัม เป็นผู้ตรัสวลีทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับความอ่อนแอและข้อจำกัดของมนุษย์ ช่าง

เป็นตัวอย่างแท้จริงของเจตจำนงเสรีอะไรเช่นนี้ ในข้อนี้เราเห็นถึงขีดจำกัดในสิ่งที่พระเจ้าจะทำได้ท่ามกลางความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ การใช้ “มิ-ยิตเตน” (Mi-Yitten) เผยให้เห็นว่า แม้แต่พระเจ้านั้นก็เหยียบย่ำเจตจำนงเสรีไม่ได้ เพราะเมื่อไรก็ตามที่พระองค์ทรงกระทำ นั่นก็ไม่ใช่เจตจำนงเสรีอีกต่อไป

และเช่นเดียวกับมนุษย์เราที่มีอิสระในการทำบาป เราก็มีอิสระที่จะเลือกพระเจ้าเช่นเดียวกัน เลือกที่จะเปิดรับการทรงนำของพระองค์ เลือกโดยการตอบสนองต่อพระวิญญูญาณของพระองค์ในการกลับใจจากบาปและติดตามพระองค์ ท้ายที่สุด ทางเลือกนั้นเป็นของเรา ของเราเพียงผู้เดียว และเป็นทางเลือกที่เราต้องเลือกทุกวันและทุกเวลา

มีทางเลือกใดบ้างที่คุณต้องเผชิญในอีกไม่กี่ชั่วโมงหรือสองสามวันข้างหน้า คุณเรียนรู้ที่จะมอบเจตจำนงต่อพระเจ้าอย่างไร เพื่อคุณจะเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องได้โดยพลະกำลังของพระองค์

วันจันทร์

แสวงหาเราและจะพบเรา

Seek Me and Find Me

เราพบหลักฐานการรู้ล่วงหน้าของพระเจ้าตลอดทั่วพระคัมภีร์ นั่นคือพระองค์ทรงทราบล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการเกิดขึ้นหรือการล่มสลายของอาณาจักรโลก (ดาเนียล 7) ไปจนถึงการกระทำของบุคคลเพียงไม่กี่ชั่วโมงก่อนที่จะเกิดขึ้น “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธรเราสามครั้ง” (มัทธิว 26:34) พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทราบจุดสิ้นสุดตั้งแต่เริ่มต้น การรู้ล่วงหน้าของพระองค์ รู้แม้แต่การเลือกโดยเสรีของเราก็ไม่มีผลใดๆ ต่อเสรีภาพของการเลือกเหล่านั้น

ดังนั้นพระเจ้าทรงทราบว่าชนชาติอิสราเอลจะทำอะไรเมื่อเข้าอยู่ในแผ่นดินนั้น แม้ก่อนที่พระองค์จะนำพวกเขาไปยังแผ่นดินเสียอีก

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:25-28 พระเจ้าตรัสว่าพวกเขาจะต้องทำอะไรหลังจากที่เข้าไปอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาเหล่านั้นแล้ว

ในข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้านั้น พระเจ้าตรัสบอกพวกเขาอย่างเจาะจง

ว่า อย่าสร้างรูปเคารพและบุชารูปเคารพนั้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:15-20) กระนั้น ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ดูเหมือนจะบอกว่า สิ่งที่พวกเขาเลือกทำคือ พวกเขาสร้างรูปเคารพและบุชารูปเหล่านั้น โดยไม่คำนึงถึงคำเตือนทั้งปวง

สังเกตใน เฉลยธรรมบัญญัติ 4:25 โมเสสกล่าวชัดเจนว่า สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นทันที หลังจากที่พวกเขาเพิ่งได้รับประสบการณ์ พวกเขาไม่น่าจะตกอยู่ในการบุชารูปเคารพในทันที อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไปหลังจากหนึ่งถึงสองรุ่น ก็มีแนวโน้มที่จะ “ลืมน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:9) สิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อพวกเขา และสิ่งที่พระองค์ทรงดักเตือนนำพวกเขาให้กระทำในสิ่งที่พระองค์ทรงห้าม

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:29-31 พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทำอะไรกับพวกเขาในสถานการณ์นี้

พระคุณของพระเจ้านำอัครรรย แม้หลังจากที่พวกเขาตกอยู่ภายใต้การกราบไหว้รูปเคารพอันน่าเกลียดน่าชังนั้น แม้หลังจากพวกเขาจะได้รับผลที่ตามมาจากการทำบาป หากแต่พวกเขากลับไปหาพระเจ้า พระองค์จะทรงอภัยให้และฟื้นฟูพวกเขาใหม่ กล่าวโดยย่อว่า ถ้าพวกเขาเลือกที่จะกลับใจโดยเสรี พระองค์จะทรงยอมรับการกลับใจของพวกเขา

คำในเฉลยธรรมบัญญัติ 4:30 ที่มักจะแปลว่า “กลับ” หมายถึง “หันกลับ” นั่นคือ พวกเขาจะหันกลับมาหาพระเจ้า ไปยังที่ที่พวกเขาควรจะอยู่มาโดยตลอด คำในภาษาฮีบรู “เทชูวาร์” (*teshuvah*) มาจากรากศัพท์เดียวกันกับคำว่า “หันกลับ” หมายถึง “กลับใจใหม่”

ดังนั้น ใจความสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการกลับใจใหม่คือ การหันกลับมาหาพระเจ้าหลังจากที่เราถูกแยกออกจากพระองค์เพราะบาปของเรา

วันอังคาร

เทชูวาร์ Teshuvah

หัวข้อหลักที่ปรากฏตลอดทั้งหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติคือ เชื่อฟังพระเจ้าและรับพระพร ไม่เชื่อฟังและจะต้องทนทุกข์กับผลที่ตามมา พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ก็เช่นเดียวกัน “อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้

เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระ-วิญญาน ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญานนั้น” (กาลาเทีย 6:7, 8)

น่าเสียดายที่หลังจากการล้มลงในบาป ดูเหมือนจะกระทำบาปได้ง่ายเหมือนการหายใจโดยธรรมชาติ ถึงแม้จะมีคำเตือนและคำสัญญา “เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญญัติท่านในวันนี้ สำหรับท่านไม่ยากเกินไป และไม่ห่างเหินเกินไปด้วย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:11) ผู้คนจำนวนมากก็ยังทำอย่างนั้น คือพวกเขาตกอยู่ในบาปที่พระเจ้าได้ทรงเตือนพวกเขา

แต่ถึงกระนั้น พระเจ้าก็เต็มใจที่จะนำพวกเขากลับมาหาพระองค์ หากพวกเขาเลือกที่จะกลับใจใหม่และหันกลับมาหาพระองค์โดยใช้เจตจำนงเสรี

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 30:1-10 อีกครั้ง พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงทำอะไรเพื่อประชากรของพระองค์ ทั้ง ๆ ที่พวกเขาได้กระทำผิด พระสัญญาอันอัศจรรย์นี้ตั้งอยู่บนเงื่อนไขอะไร

แนวคิดนี้เรียบง่ายและตรงไปตรงมา หากคุณทำผิดพลาด ผลลัพธ์ที่เลวร้ายจะเกิดขึ้นกับคุณและครอบครัว นั่นคือผลของบาป อย่างไรก็ตาม แม้จะเป็นอย่างนี้ คุณก็ยังกลับใจใหม่ได้ และพระเจ้าจะทรงนำคุณกลับมาและอวยพรคุณ

รากศัพท์ภาษาฮีบรูคำเดียวกันนี้ คำว่า “เทชูวาร์” (*teshuvah*) ปรากฏหลายต่อหลายครั้งในข้อเหล่านี้ เฉลยธรรมบัญญัติ 30:2 กล่าวว่า “และท่านก็หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” ในเฉลยธรรมบัญญัติ 30:8 แม้จะเขียนไว้อย่างถูกต้องว่า “และท่านทั้งหลายจะฟังเสียงของพระเจ้าอีก” จริง ๆ แล้วแปลได้ว่า “และท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังเสียงของพระเจ้าอีก” ท้ายสุดใน เฉลยธรรมบัญญัติ 30:10 กล่าวว่า “ถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน” เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ใช้คำว่า “หันกลับ”

กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า แม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับพวกเขา แม้ว่าพวกเขาจะละเมิดและฝ่าฝืนพันธสัญญา พระเจ้าก็มีได้ทรงผ่านคนเหล่านี้ไป

และหากพวกเขาไม่ต้องการให้พระองค์ผ่านไป พวกเขาสามารถสำแดงความปรารถนานั้นได้โดยการกลับใจใหม่

แม้ว่าจะเกี่ยวข้องกับประเทศชาติโดยรวม แม้ว่าบริบทจะแตกต่างจากเราในปัจจุบัน แต่ข้อพระคัมภีร์นี้ยังคงสะท้อนถึงความจริงที่ว่าศูนย์กลางของการกลับใจใหม่ที่แท้จริงสำหรับเราในฐานะผู้เชื่อที่บางครั้งก็ละเมิดพันธสัญญาที่เรากระทำกับพระเจ้าเช่นกันเป็นอย่างไร

พุธ

ด้วยสุดจิตสุดใจ

With All Your Heart

เฉลยธรรมบัญญัติ 30:1-10 แสดงให้เห็นถึงพระคุณและความดีของพระเจ้าต่อผู้ละทิ้งความเชื่อและคนบาป แม้ว่าคนบาปและผู้ละทิ้งความเชื่อเหล่านั้นจะได้รับพรจากพระเจ้าด้วยวิธีพิเศษก็ตาม “เพราะมีประชาชาติใหญ่ชาติโตเล่าซึ่งมีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน อย่างกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเรา ทรงอยู่ใกล้เรา ในเมื่อเราร้องทูลต่อพระองค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:7) ทั้งๆ ที่พระองค์ทรงทำสิ่งทั้งปวงเพื่อพวกเขา และในความเป็นจริงนั้นพวกเขาก็ไม่มีข้อแก้ตัวหรือเหตุผลดีพอที่จะทำบาป พวกเขาก็ยังคงทำบาปอยู่ดี (มีใครเป็นเช่นนี้บ้าง) แต่ถึงกระนั้น

ในเฉลยธรรมบัญญัติ 30:1-10 เน้นการกลับใจใหม่ และการหันกลับมาหาพระเจ้า “เทชวาร์ห์” (*teshuvah*) อะไรคือสิ่งจำเป็นที่เราต้องทำ และสิ่งนี้สอนเราในปัจจุบันว่า การกลับใจใหม่แท้จริงเกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง

สำคัญที่สุดคือ พวกเขาต้องตัดสินใจหันกลับมาหาพระองค์ และเชื่อฟังพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขา ในแง่หนึ่งกล่าวได้ว่า ประเด็นที่แท้จริงคือ จิตใจของพวกเขา เพราะถ้าจิตใจของพวกเขาเชื่อตรงต่อพระเจ้าแล้ว การกระทำก็จะตามมา กล่าวคือ พวกเขา ก็จะเชื่อฟัง

นี่คือสาเหตุที่พวกเขาได้รับพระสัญญาอันอัศจรรย์ที่ว่า หากพวกเขา “หันกลับ” มาหาพระเจ้าอย่างจริงใจแล้ว พระองค์ก็จะทรงทำงานในใจพวกเขา

เขาและจะ “ตัด” ใจพวกเขา พวกเขาจะต้องเลือกที่จะหันกลับมาหาพระเจ้าท่ามกลางภาวะที่ถูกจองจำ จากนั้นพระองค์จะนำพวกเขากลับสู่พระองค์และแผ่นดินของพระองค์ และที่นั่นในแผ่นดินนั้น พระองค์จะอวยพรพวกเขา ส่วนหนึ่งของพระพรก็คือ พระองค์จะทรงทำงานในพวกเขาเพื่อเปลี่ยนแปลงจิตใจให้เข้าใกล้พระองค์มากขึ้น เพื่อที่พวกเขาและลูกหลานจะ “รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้”

ท้ายที่สุดเมื่อพวกเขาตอบสนองต่อคำเตือนของพระเจ้า (ดู กิจการ 5:31) พวกเขาจะกลับใจจากบาปอย่างแท้จริง และแม้ว่าเราจะอยู่ในบริบทที่แตกต่างจากอดีต นางเอลเลน จี. ไวท์ เขียนไว้ว่า “ผู้คนคร่ำครวญเพราะบาปของเขานำความทุกข์ทรมานมาสู่ตนเอง ไม่ได้คร่ำครวญเพราะพวกเขาดูหมิ่นพระเจ้าโดยการละเมิดธรรมบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระองค์ การกลับใจที่แท้จริงเป็นมากกว่าการเสียใจต่อบาป แต่เป็นการหันกลับจากความชั่วอย่างเด็ดขาด” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 557) และนี่คือความจริงที่เราเห็นได้ในเฉลยธรรมบัญญัติ 30:1-10

เราจะรู้ความแตกต่างระหว่างสำนึกบาปเพราะผลที่ตามมา ซึ่งใครก็ทำได้ กับการสำนึกในตัวของบาปเองอย่างไร เหตุใดความแตกต่างนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ

วันพฤหัสบดี

จงกลับใจใหม่

Repent and Be Converted

แน่นอนว่าพระคัมภีร์ใหม่เต็มไปด้วยแนวคิดเรื่องการกลับใจ อันที่จริงยอห์นผู้ให้บัพติศมาเริ่มพันธกิจด้วยการร้องเรียกให้กลับใจใหม่

อ่านมัทธิว 3:1-8 กล่าวถึงแนวคิดเรื่องการ “หันกลับ” อย่างไร กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ยอห์นบอกให้พวกเขาทำอะไรมาก่อนถึงสิ่งที่พบในเฉลยธรรมบัญญัติ ทำไมคำกล่าวนี้เกี่ยวข้องเป็นพิเศษกับพวกฟาริสีและสะดูสี

พระเยซูทรงเริ่มพันธกิจด้วยการร้องเรียกให้กลับใจใหม่ด้วย

อ่านมาระโก 1:15 พระเยซูตรัสถึงอะไร และทำไมพระองค์จึงทรงเชื่อมโยงการกลับใจใหม่กับข่าวประเสริฐ

ไม่ว่าจะเป็นการที่ยอห์นพูดเฉพาะกับผู้นำศาสนาหรือพระเยซูตรัสกับคนทั้งประเทศชาติ แนวคิดยังคงเหมือนเดิม เราเป็นคนบาป และแม้ว่าพระคริสต์เสด็จมาเพื่อช่วยคนบาปให้รอด เราจะต้องกลับใจจากบาปของเรา และการกลับใจใหม่นั้นรวมถึงการหันกลับจากวิถีบาปแบบเก่าของเรา ไม่ว่าเราจะเป็นผู้ละทิ้ง หรือเป็นคริสเตียนผู้ซื่อสัตย์ที่ล้มลงในบาป หรือเป็นผู้เชื่อใหม่ เราต้องยอมรับความบาปของเรา และแสดงการกลับใจจากบาปของเรา สำนึกในตัวของเรา (ไม่ใช่เพียงแค่ผลของบาป) เราต้องตัดสินใจเลือกอย่างมีสติที่จะละทิ้งบาปเหล่านั้นไป และพึ่งพาในคุณความดีของพระเยซูทั้งหมดทั้งสิ้น “กระทำตามพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 15:5)

นักศาสนศาสตร์บางท่านเห็นพ้องว่าพระคัมภีร์ใหม่สะท้อนแนวคิดเรื่องการกลับใจใหม่ดังที่แสดงไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ ตัวอย่างเช่น เมื่อเปโตรกล่าวหาว่าชนชาตินี้ได้ตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขน มีหลายคน “ได้ยินเช่นนี้ก็รู้สึกเสียดแทงใจยิ่งนักและกล่าวกับเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆ ว่า “พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี” (กิจการ 2:37) นั่นหมายความว่า พวกเขาตระหนักถึงบาป พวกเขาสำนึกบาป (“รู้สึกเสียดแทงใจยิ่งนัก”) และปรารถนาที่จะรู้ว่าพวกเขาควรทำอย่างไรเพื่อให้ถูกต้องต่อพระเจ้าที่พวกเขาได้ละเมิดนั้น

สถานการณ์เช่นนี้ไม่เหมือนกับพวกเราทุกคน ผู้เป็นคนบาปที่ได้ละเมิดพระเจ้าหรือ

อ่านกิจการ 2:38 เปโตรตอบคำถามของพวกเขาอย่างไร เหตุการณ์นี้เผยให้เห็นหลักการเบื้องหลังการกลับใจใหม่ที่แท้จริงอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“การกลับใจของเราลึกซึ้งยิ่งขึ้นในทุกย่างก้าวของประสบการณ์คริสเตียนที่เดินไปข้างหน้า พระเจ้าทรงกล่าวแก่ผู้ที่พระองค์ทรงให้อภัย ผู้ที่

พระองค์ทรงยอมรับเป็นประชากรของพระองค์ว่า “เมื่อนั้นเจ้าจะสำนึกในวิบัติบาปและการประทุษร้ายของตบ เจ้าจะเกลียดตัวเองเพราะบาปและการกระทำอันน่าชิงชังต่าง ๆ” (เอเสเคียล 36:31) พระองค์ตรัสอีกครั้งที่ว่า “ดังนั้นเราจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ เมื่อนั้นเราจะลบล้างมลทินบาปให้เจ้าสำหรับทุกสิ่งที่คุณทำลงไป เจ้าจะจำได้ และละอายใจ ไม่กล้าปรีดาอีกเลยเนื่องจากความละอายของเจ้า’ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตประกาศดังนั้น” (เอเสเคียล 16:62, 63) เมื่อนั้นริมฝีปากของเราจะไม่เปิดออกเพื่อสรรเสริญตนเองอีกต่อไป เราจะรู้ว่าความพอเพียงของเราอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น เราจะให้คำสารภาพของอัครสาวกเป็นของเราเอง “ข้าพเจ้ารู้ว่าไม่มีสิ่งดีอะไรอยู่ในตัวข้าพเจ้า” (โรม 7:18) “ขออย่าให้ข้าพเจ้าอวดอะไรเว้นแต่ไม้กางเขนขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา โดยไม้กางเขนนั้นโลกถูกตรึงไว้จากข้าพเจ้าแล้วและข้าพเจ้าถูกตรึงไว้จากโลกแล้ว” (กาลาเทีย 6:14)” (เอลเลน จี. วัตต์, *อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*, หน้า 160, 161)

“ ‘พระกรุณาคุณของพระเจ้ามุ่งชักนำท่านให้กลับใจใหม่’ โรม 2:4 พระเมตตาและความเห็นอกเห็นใจแห่งความรักของพระเจ้าเป็นดั่งห่วงโซ่ทองคำ ที่ส่งผ่านไปยังดวงวิญญาณที่ตกอยู่ในอันตรายทุกดวง องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า ‘เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เราได้นำเจ้าเข้ามาหาเราด้วยความรักความเอ็นดู’ เยเรมีย์ 31:3” (เอลเลน จี. วัตต์, *อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*, หน้า 202)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. แม้ว่าเราต้องกลับใจใหม่ เราจะหลีกเลี่ยงกับดักของการกลับใจใหม่ในรูปแบบเพื่อนำมาซึ่งความดีความชอบแก่ตนเองอย่างไร ประหนึ่งว่าการกลับใจใหม่เป็นการกระทำให้เราถูกต้องต่อพระเจ้า มีวิธีเดียวเท่านั้นที่เราจะทำให้ถูกต้องต่อพระเจ้าได้ วิธีนั้นคืออะไร
2. “เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระเยซูเห็นว่าพระองค์ถูกตัดสินลงโทษก็รู้สึกผิดจับใจ เขาจึงนำเงินสามสิบบเหรียญมาคืนแก่พวกหัวหน้าปุโรหิต และเหล่าผู้อาวุโส และกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปไปแล้วด้วยการทรยศผู้บริสุทธิ์ ทำให้เขาถึงตาย” พวกนั้นตอบว่า “แล้วเราเกี่ยวอะไรด้วย นั่นเป็นความรับผิดชอบของเจ้า” ดังนั้นยูดาสจึงขว้างเงินนั้นเข้าไปในพระวิหาร แล้วออกไปผูกคอตาย” (มัทธิว 27:3-5) ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ยูดาสเสียใจต่อสิ่งที่เขาทำกับพระเยซู (ท้ายที่สุด เขามัวตัวตาย) ทำไมการกระทำของเขาจึงไม่ถือว่าเป็นการกลับใจใหม่ที่แท้จริง
3. ความจริงเกี่ยวกับบาปของมนุษย์ แม้กระทั่งบาปของเราเอง ช่วยให้เรากล่อมตนต่อหน้าผู้อื่น (ไม่ตัดสินผู้อื่น) และต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างไร ทำไมต้องเป็นที่กางเขน เราจึงรับการช่วยให้รอดได้ เช่น การสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อแสดงให้เห็นว่าบาปนั้นร้ายแรงเพียงใด

บทที่ 10

จงจำไว้และอย่าลืม

Remember, Do Not Forget

วันที่ 27 พฤศจิกายน - 3 ธันวาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 9:8-17; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:32-39; วิวรณห์ 14:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:9, 23; เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7; เฉลยธรรมบัญญัติ 8:7-18; เอเฟซัส 2:8-13

ข้อควรจำ

“จงจำไว้และอย่าลืมเสียว่า พวกท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านพิโรธที่ในถิ่นทุรกันดาร ตั้งแต่วันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ กระทั่งท่านมาถึงที่นี่ ท่านมักกบฏต่อพระเจ้าอยู่” (เฉลยธรรมบัญญัติ 9:7)

มี สองคำที่ปรากฏอยู่ทั่วพระคัมภีร์คือ จำไว้และลืม ทั้งสองคำบ่งบอกถึงมนุษย์ และสิ่งที่เกิดขึ้นในใจของเรา ทั้งสองคำเป็นคำกริยาและเป็นคำตรงกันข้าม การจำได้คือ การที่เราไม่ลืม และการลืมคือ การที่เราจำไม่ได้

พระเจ้ามักบอกให้ประชากรของพระองค์จดจำทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อพวกเขา จดจำพระคุณและคุณความดีของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา หลายต่อหลายครั้งที่พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมกล่าวถึงการที่ผู้เผยพระวจนะบอกประชาชนชาวฮีบรูว่า อย่าลืมสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขา สำคัญที่สุดคือ พวกเขาต้องไม่ลืมสาเหตุที่พระองค์ทรงร้องเรียกพวกเขา และพวกเขาต้องเป็นคนอย่างไรในการตอบสนองต่อการทรงเรียกนั้น “ข้าพเจ้าจะระลึกถึงพระราชกิจทั้งปวงของพระเจ้า พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะจดจำบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ในสมัยก่อนๆ” (สดุดี 77:11)

แตกต่างกับเราในทุกวันนี้หรือไม่ ทั้งในระดับองค์กรและส่วนบุคคล การลืมนี่สิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพื่อเราได้ง่ายดายเพียงใด

สัปดาห์นี้เราจะศึกษาหลักการสำคัญตามที่แสดงไว้ในเฉลยธรรมบัญญัติ กล่าวคือ จงระลึกถึงและอย่าลืมนิยามพันธสัญญาระหว่างพระเจ้าในชีวิตของเรา

วันอาทิตย์

จงระลึกถึงสายรุ้ง

Remembering the Rainbow

คำว่า “จงระลึก” ปรากฏครั้งแรกในพระคัมภีร์ในปฐมกาล บทที่ 9 หลังจากน้ำท่วมโลก พระเจ้าทรงบอกโนอาห์ว่า พระองค์จะทรงวางรุ้งบนท้องฟ้าเพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาของพระองค์กับทั้งโลกว่า พระองค์จะไม่ทำลายโลกทั้งใบด้วยน้ำท่วมอีก

อ่านปฐมกาล 9:8-17 คำว่า “จงระลึก” ใช้ในข้อหรืออย่างไร เราสามารถเรียนรู้อะไรจากการใช้คำนี้เพื่อจดจำสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อเรา

แน่นอนว่า พระเจ้าไม่จำเป็นต้องใช้รุ้งเพื่อระลึกถึงพระสัญญาและพันธสัญญาของพระองค์ พระองค์เพียงแต่ตรัสด้วยภาษาที่มนุษย์เข้าใจได้ หากจะกล่าวก็คือ รุ้งนั้นสำหรับเราผู้เป็นมนุษย์ เพื่อให้ระลึกถึงพระสัญญาและพันธสัญญาของพระเจ้าว่า จะไม่ทำลายโลกด้วยน้ำอีก กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า รุ้งเป็นตัวช่วยให้ผู้คนจดจำพันธสัญญาพิเศษที่พระเจ้าทรงให้ไว้ที่ว่า ทุกครั้งที่รุ้งปรากฏ ประชากรของพระเจ้าจะระลึกได้ ไม่เพียงแต่เป็นการพิพากษาโลกนี้ เพราะความบาป แต่รวมถึงความรักที่ทรงมีต่อโลกและพระสัญญาของพระองค์ที่จะไม่ให้น้ำท่วมโลกอีก

ดังนั้นในที่นี้เราจึงเห็นความสำคัญของการระลึก กล่าวคือ การระลึกถึงพระสัญญาของพระเจ้า การระลึกถึงคำเตือนของพระเจ้า การระลึกถึงการกระทำของพระเจ้าต่อโลกนี้

รุ้งบนท้องฟ้ากลายเป็นสิ่งสำคัญยิ่งขึ้นในทุกวันนี้ เมื่อนักวิทยาศาสตร์หลายคนปฏิเสธแนวคิดเรื่องน้ำท่วมโลก โดยอ้างอิงจากการสืบเนื่องของกฎธรรมชาติ นางเอลเลน จี. ไวท์ เขียนไว้ที่น่าจับใจว่า ก่อนน้ำท่วมโลก

หลายคนมีความคิดแบบเดียวกันเกี่ยวกับการสืบเนื่องของกฎธรรมชาติอยู่เหนือความเป็นไปได้ที่จะเกิดน้ำท่วมโลก เธอเขียนว่า พวกนักปราชญ์แย้งว่า “กฎของธรรมชาติได้รับการสถาปนาไว้อย่างแน่นหนา จนพระเจ้าพระองค์เองไม่สามารถเปลี่ยนแปลงกฎนั้นได้” – *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 97 ดังนั้นก่อนน้ำท่วมโลก ผู้คนต่างแย้งว่า ตามกฎของธรรมชาติแล้วน้ำไม่มีทางท่วมโลกได้ และหลังจากน้ำท่วมโลก ผู้คนก็แย้งว่า ตามกฎของธรรมชาตินั้น น้ำท่วมโลกไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

อย่างไรก็ตาม พระคำของพระองค์บอกเราเกี่ยวกับน้ำท่วมโลกและพระเจ้าประทานพระสัญญาของพระองค์ว่าจะไม่ส่งน้ำมาท่วมโลกอีก ดังนั้นหากเราจำความหมายของรู้งี้ได้ เราก็คงมั่นใจได้ว่าพระคำของพระเจ้านั้นสัตย์จริงผ่านคำเขียนด้วยสีสันที่สวองามบนฟากฟ้า ถ้าเราวางใจในพระสัญญาจากพระคำของพระองค์แล้ว ทำไมเราจึงไม่วางใจในทุกๆ พระคำที่พระองค์ทรงบอกเราด้วย

เมื่อคุณเห็นรู้งี้ในครั้งถัดไป ให้นำถึงพระสัญญาของพระเจ้า เราเรียนรู้ที่จะวางใจในพระสัญญาทั้งหมดอย่างไร

วันจันทร์

จงพิจารณาถึงอดีต

Concerning the Days That Are Past

เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 4 เราได้อ่านคำเตือนอันมีค่าที่พระเจ้าประทานแก่ประชากรของพระองค์ผ่านทางโมเสส เกี่ยวกับสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ของพวกเขาในฐานะเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร “หรือมีพระเจ้าองค์ใดได้ทรงเพียรพยายามไปนำประชาชาติหนึ่งจากท่ามกลางอีกประชาชาติหนึ่งด้วยการลองใจ ด้วยการทำให้หมายสำคัญ ด้วยการอัศจรรย์ ด้วยการสงคราม ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่ทรงเหยียดออกและด้วยเหตุน่ากลัวยิ่ง ตามซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงกระทำเพื่อท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:34) หรือกล่าวได้ว่า ไม่เพียงแต่พระเจ้าทรงทำสิ่งยิ่งใหญ่เพื่อท่าน พระองค์ทรงทำในลักษณะที่ช่วยให้ท่านระลึกถึงได้ และจะไม่มีวันลืมสิ่งยิ่งใหญ่ในที่พระองค์ทรงทำเพื่อท่าน

**อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:32-39 พระเจ้าทรงบอกให้พวกเขา
จดจำอะไร และทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเป็นสิ่งสำคัญที่พวกเขาจะต้องจดจำ**

โมเสสชี้ให้ประชาชนมองย้อนกลับไปยังประวัติศาสตร์ทั้งหมด แม้แต่ย้อนไปถึงการทรงสร้าง และถามพวกเขาเชิงโวหารว่า มีอะไรในอดีตที่ผ่านมาทั้งหมดเกิดขึ้นเหมือนกับที่เกิดขึ้นกับพวกเขาหรือไม่ อันที่จริงโมเสสบอกให้พวกเขาถาม ซึ่งก็คือให้ศึกษาด้วยตนเองและดูว่าสิ่งที่พวกเขาได้ประสบมา เช่นนี้เคยเกิดขึ้นมาก่อนหรือไม่ ด้วยการถามคำถามสองสามข้อ โมเสสพยายามให้พวกเขาตระหนักด้วยตนเองถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อพวกเขา ด้วยเหตุนี้ พวกเขาควรสำนึกในพระคุณและขอบพระคุณพระองค์เพียงใด สำหรับการกระทำอันยิ่งใหญ่ในชีวิต

ศูนย์กลางของการกระทำเหล่านี้คือ การช่วยให้รอดจากอียิปต์ จากนั้นพระองค์ตรัสกับพวกเขาที่ภูเขาซีนายในรูปแบบที่น่าประหลาดใจ ซึ่งทำให้พวกเขาได้ยิน “พระวาจของพระองค์จากกองเพลิง”

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:40 เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว อะไรคือบทสรุปที่โมเสสต้องการให้ประชาชนได้รับจากถ้อยคำเหล่านี้ เกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขา

พระเจ้ามิได้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงนั้นโดยไร้จุดประสงค์ พระองค์ทรงไถ่ประชากรของพระองค์ รักษาพันธสัญญาในส่วนของพระองค์ที่ทรงกระทำกับพวกเขา พวกเขาได้เป็นอิสระจากอียิปต์และกำลังเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา พระเจ้าได้ทำในส่วนของพระองค์แล้ว บัดนี้พวกเขาได้รับการเรียกให้ทำในส่วนของตน ซึ่งก็คือให้เชื่อฟัง

แบบจำลองนี้แสดงถึงแผนการแห่งความรอดตามที่แสดงไว้ในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่อย่างไร พระเยซูทรงทำอะไรเพื่อเรา แล้วเราจะตอบสนองต่อสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อเราอย่างไร (ดู วิวรณ์ 14:12)

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:9, 23 พระเจ้ากำลังบอกให้พวกเขาทำอะไร และทำไมคำตักเตือนนี้จึงสำคัญมากต่อชนชาตินี้

ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อนี้เริ่มต้นด้วยคำกริยาสองคำ คือ “จงระวังตัว” และ “ลืม” สิ่ง que พระเจ้าตรัสกับพวกเขาคือ จงระวังตัว เพื่อท่านจะไม่ลืม นั่นคือ จงอย่าลืมสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อท่านหรือพันธสัญญาที่พระองค์ทรงกระทำกับท่าน

คำว่า “จงระวังตัว” (*smr*) (คำนี้ใช้ในอีกรูปแบบใน เฉลยธรรมบัญญัติ 4:9 ซึ่งแปลว่า “จงรักษา”) ซึ่งใช้ทั่วไปในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม หมายถึง “รักษา” “ระวัง” “คงไว้” หรือ “ป้องกัน” น่าสนใจที่คำนี้ปรากฏครั้งแรกในพระคัมภีร์ก่อนที่บาปจะเกิดขึ้นด้วยซ้ำ เมื่อพระเจ้าตรัสบอกอาดัมให้ “รักษา” สวนที่พระองค์ประทานแก่เขา (ปฐมกาล 2:15)

แม้ว่าในตอนนั้น พระเจ้าทรงบอกกับประชาชนเป็นรายบุคคล (คำกริยาอยู่ในรูปเอกพจน์) ให้ระมัดระวังตน เกรงว่าจะลืม ซึ่งไม่ได้หมายถึง “ลืม” ในแง่ของการสูญเสียความทรงจำเท่าใดนัก (แม้จะเกิดขึ้นเมื่อเวลาผ่านไปและคนรุ่นใหม่เข้ามาแทน) แต่ในแง่ของการหละหลวมต่อพันธะแห่งพระสัญญา นั่นคือ พวกเขาต้องระลึกไว้เสมอว่า พวกเขาเป็นใครและมีความหมายอย่างไร ในแง่ของการดำเนินชีวิตต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ต่อหน้าชาวฮีบรูคนอื่นๆ ต่อหน้าคนแปลกหน้าในหมู่พวกเขา และต่อหน้าประชาชาติที่อยู่รอบข้าง

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:9 อีกครั้ง (อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 11:19) ให้เน้นในส่วนสุดท้ายที่เกี่ยวกับการสอนลูกหลาน การสอนลูกหลานจะช่วยให้พวกเขาไม่ลืมได้อย่างไร

ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ทันทีที่โมเสสบอกพวกเขาว่าอย่าลืม อย่าให้สิ่งเหล่านี้ “ประลาดเสียจากใจของท่าน” โมเสสก็บอกให้พวกเขาสอนสิ่งเหล่านี้แก่คนรุ่นต่อไปและต่อไปอีก แต่บางทีสิ่งที่สำคัญกว่าการที่ลูกๆ ของพวกเขา เพียงแค่ได้ยินเรื่องเหล่านี้ก็คือ เพื่อจะได้ไม่ลืมสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อ

พวกเขา โดยผ่านทาง การเล่าเรื่องราวซ้ำแล้วซ้ำเล่า ดังนั้นจะมีอะไรดีไปกว่า การสงวนไว้ซึ่งความรู้ในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อประชากรที่พระองค์ทรง เลือกอีกเล่า

การบอกเล่าประสบการณ์ของท่านที่มีกับพระเจ้าให้คนอื่นฟัง ไม่เพียงแต่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น แต่เป็นประโยชน์ต่อตัวท่านเอง อย่างไร การเล่าถึงการทรงนำของพระเจ้าช่วยให้คุณไม่ลืมการทรงนำ ของพระองค์อย่างไร

พุธ

กินจนอิ่มหมึพื้มัน

Eaten and Full

อดีตผู้นำคริสตจักรท่านหนึ่ง ซึ่งเคยทำงานในสำนักงานใหญ่ของ เซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนติสเป็นเวลา 34 ปี ได้เล่าเรื่องราว เมื่อหลายปีก่อน ภรรยา และเขาได้ลงเครื่องที่สนามบินและพบว่ากระเป๋าเดินทางสูญหายไป “ณ ที่นั่น” เขากล่าวว่า “ข้างสายพานลำเลียงกระเป๋าและต่อหน้าสาธารณะชน เราคุกเข่าอธิษฐาน อ้อนวอนทูลขอพระเจ้าให้กระเป๋าเดินทางที่สูญหายไปกลับมา” จากนั้นเขากล่าวว่า หลายปีต่อมาสิ่งเดียวกันนี้เกิดขึ้นอีก พวกเขามาถึงที่ สนามบิน แต่กระเป๋าเดินทางใบหนึ่งไม่ได้มาถึงด้วย “ไม่ต้องกังวล” เขาบอก ภรรยา “ประกันจะคุ้มครองให้”

จงนึกถึงเรื่องนี้และอ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 8:7-18 พระเจ้าทรง ประทานคำเตือนอะไรแก่ประชากรของพระองค์ในข้อนี้ และมีความหมาย อย่างไรต่อเราในทุกวันนี้

การเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้านำอะไรมาสู่พวกเขา ไม่เพียงแต่ได้ครอบครอง แผ่นดินอันวิเศษและอุดมสมบูรณ์ “เป็นแผ่นดินที่ท่านจะรับประทานอาหาร อย่างอุดม ซึ่งท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:9) แต่พวกเขา จะได้พรอย่างล้นเหลือในแผ่นดินนั้น ผุงสัตว์ ทองคำ เงิน และบ้านที่สวยงาม กล่าวคือ พวกเขาจะได้รับความสะดวกสบายทางด้านวัตถุทั้งหมดที่ชีวิตจะมีได้ แต่แล้ว เกิดอะไรขึ้น พวกเขาจะต้องเผชิญกับอันตรายที่ตามมา

ความร่ำรวยและความรุ่งเรืองทางกาย หากพวกเขาเสื่อมพระองค์เพียงเท่านั้น “ทรงเป็นผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้ทรัพย์สมบัตินี้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:18)

อาจจะไม่ใช่ในตอนแรก แต่เมื่อหลายปีผ่านไป และพวกเขามีความ สะดวกสบายทางวัตถุทั้งหมดที่ต้องการ พวกเขาจะลืมนัด ลืมไปว่าพระเจ้าได้ ทรงนำพวกเขาผ่าน “ถิ่นทุรกันดารใหญ่อันเป็นที่น่ากลัว” (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:19) และคิดว่าเป็นเพราะความฉลาดและความสามารถของพวกเขาเองที่ทำให้พวกเขาประสบความสำเร็จ

นี่คือสิ่งที่พระเจ้าเตือนพวกเขาอย่างชัดเจนว่า อย่าทำ (และน่าเสียดาย โดยเฉพาะหากเราอ่านที่ผู้เผยพระวจนะบันทึกไว้ในเวลาต่อมา นี่คือนี่สิ่งที่เกิด กับพวกเขา)

ดังนั้นท่ามกลางความมั่งคั่งนี้ โมเสสจึงบอกพวกเขาให้จดจำสิ่งที่ พระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้นได้ทำเพื่อพวกเขา และอย่าให้พรทางวัตถุที่ พระองค์ประทานให้มาหลอกลวง หลายศตวรรษต่อมา พระเยซูเองทรงเตือน ในอุปมาเรื่องผู้หว่านถึง “ความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ” (มาระโก 4:19)

ไม่ว่าเราจะมีเงินและทรัพย์สินมากมายเพียงใด เราทุกคนล้วน เป็นเนื้อหนังและเลือดที่รอคอยหลุมฝังในพื้นดิน สิ่งนี้บอกเราเกี่ยวกับ อันตรายที่มาจากความมั่งคั่งอย่างไร ในความมั่งคั่งนั้นทำให้เราลืม ความต้องการพระองค์พระผู้เดียวที่สามารถช่วยเราจากหลุมฝังในพื้นดิน นั้นได้

วันพฤหัสบดี

จดจำว่าท่านเคยเป็นทาส

Remember That You Were a Slave

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 5:15; 6:12; 15:15; 16:3, 12 และ 24: 18, 22 พระเจ้าต้องการให้พวกเขาจดจำอะไรเป็นพิเศษ เพราะเหตุใด

ดังที่เราเห็นมาโดยตลอดในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้ทรง หันจิตใจผู้คนกลับไปยังการอพยพอยู่เสมอ หันไปยังการอัครจรรยแห่งการช่วย ใ้รอดของพระเจ้าจากอียิปต์ จนทุกวันนี้หลายพันปีต่อมา ชาวอียิวยังคงถือพิธี บัสดกาเพื่อเป็นการระลึกถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อพวกเขา “ครั้นท่านไป

ถึงแผ่นดินซึ่งพระเจ้าจะทรงประทาน แก่ท่านตามที่ได้ทรงสัญญาไว้แล้วนั้น ท่านจงถือพิธีนี้ไว้ปฏิบัติ เมื่อลูกหลานของท่านถามว่า พิธีนี้หมายความว่าอะไร ท่านทั้งหลายจงตอบว่า เป็นการถวายสัตวบูชาปัสกาแด่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงผ่านเว้นบ้านของชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงประหารคนอียิปต์ แต่ไว้ชีวิตครอบครัวของเราทั้งหลายประชากรทั้งปวงก็กราบลงนมัสการ” (อพยพ 12:25-27)

ปัสกาเป็นสัญลักษณ์ของการช่วยให้รอดที่เราได้รับจากพระคริสต์ สำหรับคริสตจักรทุกวันนี้ “เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเราได้ถูกฆ่าบูชาเสียแล้ว” (1 โครินธ์ 5:7)

อ่านเอเฟซัส 2:8-13 ผู้เชื่อชาวต่างชาติเหล่านี้ต้องจดจำอะไร จงเปรียบเทียบกับสิ่งที่ชาวฮีบรูในเฉลยธรรมบัญญัติต้องจดจำ

เปาโลต้องการให้คนเหล่านี้จดจำสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขา โดยพระคริสต์ จดจำการที่พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอด และสิ่งที่พวกเขา มีอยู่ในเวลานี้ก็เพราะพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา เช่นเดียวกับลูกหลานชาวอิสราเอล ไม่มีอะไรในตัวพวกเขาที่น่ายกย่องต่อพระเจ้า แต่เป็นเพียงพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่ให้แก่พวกเขา แม้ว่าพวกเขาจะเคย “ไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้แล้ว” ซึ่งโดยพระเยซูคริสต์พวกเขาจึงเป็นดังที่เป็นอยู่

ไม่ว่าจะเป็นชาวยิวในถิ่นทุรกันดาร คริสเตียนในเมืองเอเฟซัส หรือชาวเซแวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสที่โดคิกตามในโลก เป็นสิ่งสำคัญเพียงไรที่เราต้องจดจำเสมอและไม่ลืมสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อเราโดยพระคริสต์ ไม่น่าแปลกใจที่เราได้รับถ้อยคำที่กล่าวว่า “เป็นการดีที่เราจะใช้เวลาแต่ละวันใคร่ครวญถึงชีวิตของพระคริสต์ เราควรมองที่ละจุด และให้จินตนาการในแต่ละฉากไว้ โดยเฉพาะฉากสุดท้าย ในขณะที่เราใคร่ครวญกับการเสียสละพระชนม์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์เพื่อเรา จะทำให้เรามั่นใจในพระองค์อย่างแน่วแน่มากยิ่งขึ้น ความรักของเราจะมีชีวิตชีวา และเราจะเต็มล้นด้วยพระวิมูถุณของพระองค์ลึกซึ้งยิ่งขึ้น” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 83)

“การวางรังงามไว้บนเมฆเพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาของพระองค์กับมนุษย์ เป็นการที่พระเจ้าถ่อมตัวลงมาอย่างยิ่งใหญ่และมีเมตตาต่อสิ่งมีชีวิตที่หลงผิดของพระองค์ พระเจ้าประกาศว่า เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรสายรุ้งนั้น พระองค์จะทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ ไม่ได้หมายความว่าพระองค์จะลืม แต่พระองค์ตรัสกับเราด้วยภาษาของเราเอง เพื่อเราจะเข้าใจพระองค์มากขึ้น เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ลูกหลานรุ่นต่อรุ่นจะถ่มถึงความหมายของขุมประตูดันรุ่งโรจน์ซึ่งทอดยาวทั้งฟ้าสวรรค์ พ่อแม่ของพวกเราควรเล่าเรื่องน้ำท่วมโลกซ้ำแล้วซ้ำเล่า และบอกพวกเขาว่า พระผู้สูงสุดได้โค้งสายรุ้งและวางไว้บนเมฆ เพื่อเป็นหลักประกันว่า น้ำจะไม่ท่วมโลกอีกต่อไป ดังนั้นสายรุ้งจึงเป็นพยานถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์จากรุ่นสู่รุ่น และช่วยเสริมสร้างความมั่นใจของมนุษย์ต่อพระเจ้า” (เอลเลน จี. วัตส์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 106, 107)

ตั้งแต่มีการก่อตั้งคริสตศาสนาเป็นต้นมา ยังไม่เคยมีคริสตจักรแห่งใดในโลกนี้ที่ได้รับความมั่งคั่งและความสะดวกสบายมากเหมือนคริสตจักรในปัจจุบันนี้ คำถามก็คือว่า ความมั่งคั่งเช่นนั้นส่งผลต่อจิตวิญญาณของเราอย่างแน่นอน และไม่ใช้ผลดีด้วย เป็นไปได้อย่างไร ความมั่งคั่งทางวัตถุส่งเสริมการเป็นคริสเตียนที่ดีในทางปฏิบัติของตนเองและเสียสละตั้งแต่เมื่อใดในกรณีส่วนใหญ่แล้ว จะเกิดสิ่งตรงข้ามขึ้น ยิ่งผู้คนมีมากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งมีความพึงพอใจตนเองมากยิ่งขึ้น และมักจะพึ่งพาพระเจ้าน้อยลง ความมั่งคั่งและความเจริญรุ่งเรืองแม้จะดีอย่างไร แต่ก็มาพร้อมกับกับดักที่อันตรายมากมายทางจิตวิญญาณ

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ความมั่งคั่งส่งผลกระทบต่อจิตวิญญาณของเราอย่างไร มีวิธีใดบ้างที่ผู้ “มีเงิน” จะป้องกันตนเองจากอันตรายฝ่ายจิตวิญญาณที่เป็นผลมาจากความมั่งคั่ง
2. อภิปรายถึงฉากสุดท้ายในชีวิตพระคริสต์ เราเรียนรู้เกี่ยวกับความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราอย่างไร และทำไมเราต้องไม่ลืมความรักนั้น มีสิ่งใดอีกบ้างที่เผยให้เห็นถึงคุณความดีของพระเจ้า และทำไมเราจึงควรจดจำสิ่งเหล่านี้
3. นักวิทยาศาสตร์บางคนกล่าวว่าไม่มีหน้าท่วมโลก ทั้ง ๆ ที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่ามี (และมีรุ่ง) บางคนบอกว่าไม่มีการสร้างโลกหกวันเช่นกัน ทั้ง ๆ ที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่ามี (และให้ระลึกถึงวันสะบาโตวันที่เจ็ด) สิ่งเหล่านี้บอกเราว่า วัฒนธรรมส่งผลกระทบต่อความเชื่อในเชิงลบและมีอิทธิพลอย่างไร

บทที่ 11

เฉลยธรรมบัญญัติในงานเขียนภายหลัง

Deuteronomy in the Later Writings

วันที่ 4 – 10 ธันวาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 22; เนหะมีย์ 9:6; เยเรมีย์ 7:1-7; สดุดี 148:4; เยเรมีย์ 29:13; มีคาห์ 6:1-8; ดาเนียล 9:1-19

ข้อควรจำ

“แต่ ณ ที่นั่นแหละท่านทั้งหลายจะแสวงหา พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน ถ้าพวกท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดจิต และสุดใจ พวกท่านจะพบพระองค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:29)

สึ่งที่น่าสนใจอย่างหนึ่งในพระคัมภีร์ โดยเฉพาะในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมคือ ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงหรือยกคำกล่าวจากข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่ง กล่าวคือ ผู้เขียนพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมในยุคหลังกล่าวอ้างถึงข้อความของผู้เขียนในยุคก่อนหน้า โดยใช้ถ้อยคำของพวกเขาในการเขียนมุมมองของตนเอง

ตัวอย่างเช่น สดุดี บทที่ 81 ซึ่งกลับไปยังหนังสืออพยพ และยกถ้อยคำจากบทนำของพระบัญญัติสิบประการเกือบทั้งหมด ผู้ประพันธ์สดุดีเขียนว่า “เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์” (สดุดี 81:10)

พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมตลอดทั้งเล่มได้กล่าวอ้างถึงปฐมกาล โดยเฉพาะในเรื่องของการทรงสร้าง เช่น “ข้าพเจ้ามองดูพื้นที่โลก และนี่แน่ะเป็น

ที่ร้างและว่างเปล่า และมองดูฟ้าสวรรค์ ในนั้นก็ไม่มีแสงสว่าง” (เยเรมีย์ 4:23 และอ่าน ปฐมกาล 1:2)

แน่นอนว่า มีหลายครั้งที่ผู้เขียนพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมในยุคหลัง เช่น ผู้เผยพระวจนะ ยกคำกล่าวจากหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ ซึ่งมีบทบาทสำคัญในชีวิตตามพันธสัญญาของชนชาติอิสราเอลในยุคแรก สัปดาห์นี้เราจะศึกษาว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ยุคหลังใช้หนังสือเล่มนี้ได้อย่างไร พวกเขาใช้ส่วนไหนของเฉลยธรรมบัญญัติ และมีประเด็นอะไรที่เกี่ยวข้องกับเราในทุกวันนี้

วันอาทิตย์

หนังสือแห่งธรรมบัญญัติ

The Book of the Law

กษัตริย์โยสิยาห์แห่งยูดาห์มีอายุแปดขวบเมื่อทรงขึ้นเป็นกษัตริย์ ทรงครองราชย์เป็นเวลา 31 ปี (640 – 609 ปีก่อนคริสตกาล) ก่อนที่จะสิ้นพระชนม์ในสนามรบ ในปีที่ 18 แห่งรัชกาลของพระองค์ มีบางอย่างเกิดขึ้น อย่างน้อยก็ช่วงขณะหนึ่ง ที่ได้เปลี่ยนประวัติศาสตร์ประชากรของพระเจ้า

อ่าน 2 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 22 เราเรียนรู้บทเรียนอะไรจากเหตุการณ์นี้

นักวิชาการสรุปไว้นานแล้วว่า พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติเป็น “หนังสือธรรมบัญญัติ” (2 พงศ์กษัตริย์ 22:8) ซึ่งดูเหมือนว่าได้สูญหายจากประชาชนนานหลายปี

“โยสิยาห์ตื่นเต้นเป็นอย่างมากเมื่อได้ยินการอ่านคำแนะนำ และคำเตือนที่บันทึกไว้ในต้นฉบับโบราณนี้เป็นครั้งแรก เขาไม่เคยตระหนักมาก่อนเลยถึงความขัดแย้งที่พระเจ้าทรงเผยไว้ต่อหน้าชาวอิสราเอลในเรื่องของ “ชีวิตและความตาย พระพรและคำสาป” (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19)... หนังสือเล่มนี้เต็มไปด้วยหลักประกันที่พระเจ้าเต็มใจจะช่วยผู้ที่วางใจในพระองค์อย่างเต็มล้นให้ถึงที่สุด พระองค์จะทรงสถาปนาพวกเขาในแผ่นดินแห่งพันธสัญญาอย่างทรงฤทธิ์ และตั้งให้พวกเขาเป็นผู้นำของประชาชาติบนโลกนี้ เหมือนดังที่พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาออกจากความเป็นทาสในอียิปต์” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 393)

ในบทถัดไปเราจะเห็นได้ว่า กษัตริย์โยสิยาห์แสวงหาที่จะ “รักษาพระบัญญัติ พระโอวาท และกฎเกณฑ์ของพระองค์ ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัยของพระองค์” อย่างจริงจังเพียงใด (2 พงศ์กษัตริย์ 23:3 อ่านต่อใน เฉลยธรรมบัญญัติ 4:29; 6:5; 10:12; 11:13) การปฏิรูปนี้รวมไปถึงการชำระล้างและการกำจัด “สิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งเห็นกันอยู่ในแผ่นดินยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพระองค์จะทรงสถาปนาถ้อยคำแห่งธรรมบัญญัติ ซึ่งเขียนอยู่ในหนังสือที่อิสคิยาปุโรหิต ได้พบในพระนิเวศของพระเจ้า” (2 พงศ์กษัตริย์ 23:24)

เฉลยธรรมบัญญัติเต็มไปด้วยคำตักเตือนและเครื่องเตือนสติไม่ให้ทำตามแนวทางปฏิบัติของชนชาติที่อยู่รอบๆ พวกเขา การกระทำของโยสิยาห์และทุกสิ่งที่เขาได้ทำ ซึ่งรวมถึงการกำจัดคนทรงและรูปเคารพใน समाเรีย (2 พงศ์กษัตริย์ 23:20) แสดงให้เห็นว่าพวกเขาหลงจากความจริงที่มอบให้พวกเขาไปไกลเพียงใด แทนที่จะคงเป็นผู้ริสสุทธ์ตามที่ควรจะเป็น แต่พวกเขากลับประนีประนอมไปกับฝ่ายโลก พวกเขา มักคิดว่า เราทุกคนดีแล้ว ขอคุณพระเจ้า

เป็นการหลอกลวงที่อันตรายอะไรเช่นนี้

ในบ้านของเราเองหรือแม้แต่ในสถาบันคริสตจักร มีสิ่งใดที่เราต้องกำจัดให้หมดสิ้นเพื่อจะได้รับการใช้พระเจ้าด้วยสุดจิตและสุดใจของเรา

วันจันทร์

ฟ้าสวรรค์อันสูงสุด

The Heaven of Heavens

เฉลยธรรมบัญญัติชี้ให้เห็นชัดเจนว่าธรรมบัญญัติและพันธสัญญาเป็นศูนย์กลาง ไม่เพียงแต่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติอิสราเอลกับพระเจ้าเท่านั้น แต่เพื่อจุดประสงค์ของประชาชาติในฐานะประชากรที่ได้รับการทรง “เลือก” (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:6; 14:2; 18:5)

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 10:12-15 ที่เน้นย้ำในเรื่องธรรมบัญญัติและสถานะของชาวอิสราเอลที่ได้รับการทรงเลือก อย่างไรก็ตามคำ

กล่าว ที่ว่า “ฟ้าสวรรค์อันสูงสุด” หมายความว่าอย่างไร โมเสสต้องการ
สื่ออะไรในคำกล่าวนี้

“ฟ้าสวรรค์อันสูงสุด” หมายถึงอะไรนั้นไม่ชัดเจนนัก อย่างน้อยก็ใน
บริบทนี้ แต่โมเสสกำลังชี้ไปยังความยิ่งใหญ่ อำนาจ และความสง่างามของ
พระเจ้า นั่นคือ ไม่เพียงแต่ฟ้าสวรรค์ที่เป็นของพระองค์ แต่ “ฟ้าสวรรค์อัน
สูงสุด” เป็นของพระองค์ด้วย เหมือนเป็นสำนวนที่ชี้ให้เห็นถึงอำนาจอธิปไตย
โดยสมบูรณ์แบบของพระเจ้าเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ที่อ้างอิงตามถ้อยคำที่ปรากฏเป็นครั้ง
แรกในเฉลยธรรมบัญญัติ มีประเด็นอะไรบ้างในแต่ละหัวข้อ และเราเห็น
อิทธิพลของเฉลยธรรมบัญญัติอย่างไร 1 พงศ์กษัตริย์ 8:27; เนหะมีย์
9:6; สดุดี 148:4

โดยเฉพาะที่เห็นได้ชัดในเนหะมีย์ บทที่ 9 เป็นแก่นเรื่องของพระเจ้า
ในฐานะพระผู้สร้างและสมควรได้รับการนมัสการแต่เพียงผู้เดียว พระองค์ทรง
สร้างทุกสิ่งทั้งปวง แม้แต่ “ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์อันสูงสุดพร้อมกับ
บริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์นั้น” (เนหะมีย์ 9:6) อันที่จริงแล้ว เนหะมีย์ 9:3
เขียนไว้ว่า เขา “อ่านธรรมบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา” เช่นเดียวกับ
ในสมัยของโยสิยาห์ หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติอธิบายในสองสามข้อต่อ
มาว่า เหตุใดชาวเลวีผู้สรรเสริญและนมัสการพระเจ้า ใช้ถ้อยคำ “ฟ้าสวรรค์อัน
สูงสุด” ซึ่งมาจากเฉลยธรรมบัญญัติโดยตรง

พระเจ้าไม่เพียงแต่เป็นพระผู้สร้างโลกใบนี้เท่านั้น แต่ทรงสร้าง
“ฟ้าสวรรค์อันสูงสุด” ลองคิดว่า พระเจ้าองค์เดียวกันนี้ถูกตรึงที่
กางเขน เหตุใดการนมัสการจึงเป็นการตอบสนองที่เหมาะสมกับสิ่งที่
พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อเรา

วันอังคาร

เฉลยธรรมบัญญัติในเยเรมีย์

Deuteronomy in Jeremiah

หลายปีก่อน มีชายหนุ่มผู้ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าคนหนึ่ง ได้แสวงหาความ

จริงอย่างกระตือรือร้น ไม่ว่าความจริงนั้นคืออะไรหรือจะนำพาเขาไปสู่ที่ไหนก็ตาม ทำยที่สุดไม่เพียงแต่เขารับเชื่อในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซู แต่ยังรับเอาข่าวสารของเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์อีกด้วย ข้อพระคัมภีร์โปรดของเขาพบใน เยเรมีย์ 29:13 กล่าวว่า “เจ้าจะแสวงหาเราและพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า” อย่างไรก็ตาม หลายปีต่อมา ขณะที่เขากำลังศึกษาพระคัมภีร์ เขาอ่านเจอข้อนี้อีกครั้ง แต่พบในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ กล่าวคือ เยเรมีย์อ้างคำกล่าวนี้มาจากโมเสส

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 4:23-29 พระสัญญาที่อยู่ในบริบทใดกับชนชาติอิสราเอล และพระสัญญาที่เกี่ยวข้องกับเราในปัจจุบันอย่างไร

ดังที่เราเห็นแล้วว่า มีการค้นพบหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติอีกครั้งในช่วงรัชสมัยของกษัตริย์โยสิยาห์ และเยเรมีย์เริ่มงานพันธกิจภายใต้การปกครองของโยสิยาห์ จึงไม่น่าประหลาดใจที่เราจะเห็นอิทธิพลของเฉลยธรรมบัญญัติในงานเขียนของเยเรมีย์

อ่านเยเรมีย์ 7:1-7 เยเรมีย์บอกให้ประชาชนทำอะไร และเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติอย่างไร

โมเสสเน้นย้ำครั้งแล้วครั้งเล่าในเฉลยธรรมบัญญัติว่า การดำรงอยู่ของพวกเขาในแผ่นดินคานาอันนั้นตั้งอยู่บนเงื่อนไข และหากพวกเขาไม่เชื่อฟังพวกเขา ก็จะไม่สามารถอยู่ในที่ที่พระเจ้าทรงเลือกให้พวกเขา อ่านคำเตือนเจาะจงในเยเรมีย์ 7:4 ซึ่งบ่งบอกว่า แน่หนอนว่านี่คือพระวิหารของพระเจ้า และแน่หนอนว่าพวกเขาเป็นประชากรที่ได้รับการทรงเลือก แต่สิ่งเหล่านี้จะไม่สำคัญเลยหากพวกเขาไม่เชื่อฟัง

และการเชื่อฟังนั้นรวมถึงวิธีที่พวกเขาปฏิบัติต่อคนต่างด้าว ลูกกำพร้าหญิงม่าย แนวคิดนี้สะท้อนกลับไปยังเฉลยธรรมบัญญัติโดยตรง และเป็นข้อกำหนดในพันธสัญญาที่พวกเขาจะต้องปฏิบัติตาม “ท่านทั้งหลายอย่าให้เสียความยุติธรรม ซึ่งควรได้แก่คนต่างด้าวหรือควรได้แก่ลูกกำพร้าและอย่ารับเสื้อผ้าของหญิงม่ายไว้เป็นประกัน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 24:17; 24:21;

อ่านเยเรมีย์ 4:4 แล้วเปรียบเทียบกับ เฉลยธรรมบัญญัติ 30:6 มีข่าวสารอะไรสำหรับประชากรของพระองค์ และหลักการนี้ประยุกต์กับประชากรของพระเจ้าในยุคปัจจุบันอย่างไร

พุทธ

พระเจ้าทรงประสงค์อะไร

What Does the Lord Require?

งานเขียนของผู้เผยพระวจนะส่วนใหญ่ประกอบด้วยคำเรียกร้องเพื่อให้เกิดความสัตย์ซื่อ ไม่เพียงแต่เป็นความสัตย์ซื่อโดยทั่วไปเท่านั้น แต่เป็นความสัตย์ซื่อแบบเฉพาะต่อพันธสัญญาในส่วนของพวกเขา ซึ่งได้รับการยืนยันอีกครั้งก่อนที่พวกเขาจะเข้าไปในแผ่นดินนั้น หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติได้บรรยายการที่พระเจ้ายืนยันพันธสัญญาอีกครั้งกับชนชาติอิสราเอล หลังจากการเดินทางเป็นเวลา 40 ปี บัดนี้พระเจ้ากำลังจะทำให้พันธสัญญาในส่วนของพระองค์สำเร็จ ดังนั้นโมเสสจึงตักเตือนพวกเขาให้กระทำในส่วนของตนให้สำเร็จด้วยเช่นกัน อันที่จริงโดยพื้นฐานแล้ว งานเขียนมากมายของผู้เผยพระวจนะนั้นก็เหมือนกัน เป็นการเรียกร้องให้ประชาชนยืนหยัดต่อพันธสัญญาในส่วนของตน

อ่านมีคาห์ 6:1-8 พระเจ้ากำลังบอกอะไรกับประชาชนที่นั่น และเกี่ยวข้องกับหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติอย่างไร (อ่าน อาโมส 5:24 และ โยเซยา 6:6 ด้วย)

นักวิชาการด้านพระคัมภีร์ได้พบสิ่งที่เรียกว่า “คดีพันธสัญญา” ในพระธรรมมีคาห์ ซึ่งพระเจ้า “ฟ้องร้อง” หรือฟ้องประชากรของพระองค์ในข้อหาละเมิดพันธสัญญา ในกรณีนี้ มีคาห์กล่าวว่า พระเจ้า “ทรงมีคดีกับประชากรของพระองค์” (มีคาห์ 6:2) คำว่า “มีคดี” ในข้อนี้หมายถึงการขัดแย้งทางกฎหมาย กล่าวคือพระเจ้าทรงมีคดีฟ้องร้องพวกเขา ซึ่งเป็นภาพสื่อเป็นนัยถึงเรื่องทางกฎหมายของพันธสัญญา ซึ่งไม่น่าแปลกใจ เพราะท้ายสุดแล้ว ศูนย์กลางของพันธสัญญาคือ ธรรมบัญญัติ

สังเกตว่ามีคำที่ใช้ภาษาที่นำมาจากเฉลยธรรมบัญญัติโดยตรง “ดูก่อน คนอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประสงค์ให้ท่านกระทำอย่างไร คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินตามทางทั้งปวงของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านทั้งหลาย และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:12, 13) แทนที่จะหยิบยกมาทั้งหมด มีคำที่แก้ไขโดยเปลี่ยน “หนังสือแห่งธรรมบัญญัติ” ของเฉลยธรรมบัญญัติ มาเป็น “วิญญาณแห่งธรรมบัญญัติ” ซึ่งเกี่ยวกับความชอบธรรมและความเมตตา

สิ่งที่ดูเหมือนกำลังเกิดขึ้นในข้อนี้คือ ไม่ว่าจะรูปลักษณะภายนอกของศาสนาและการปฏิบัติจะเป็นอย่างไร (ถวายเป็นสวดบูชามากมาย เช่น “แกะผู้หนีพันตัว”) นั้นไม่ใช่การสถาปนาความสัมพันธ์ทางพันธสัญญาของชนชาติอิสราเอลกับพระเจ้า การปฏิบัติตนภายนอกทั้งปวงนี้จะมีอะไรดี ตัวอย่างเช่น “เขาโลกที่ดินแล้วก็ยึดเอาไป เขาโลกบ้านเรือนและกิริบไปเสีย เขาบีบบังคับคนและบ้านเรือนของเขา และบีบคนกับมรดกของเขา” (มีคาห์ 2:2) ชนชาติอิสราเอลควรเป็นแสงสว่างแก่โลก ซึ่งบรรดาประชาชาติจะกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า “แท้จริงประชาชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญาและมีความเข้าใจ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:6) ดังนั้นพวกเขาจึงต้องปฏิบัติตนด้วยปัญญาและความเข้าใจ ซึ่งรวมถึงการปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความยุติธรรมและเมตตา

วันพฤหัสบดี

คำอธิษฐานของดาเนียล

Daniel's Prayer

คำอธิษฐานที่มีชื่อเสียงที่สุดในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมอยู่ใน ดาเนียล บทที่ 9 หลังจากที่ดินแดนอิสราเอลร้างจากข้อเขียนของผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ว่า เวลาแห่งความ “ร้างเปล่า” (ดาเนียล 9:2) เจ็ดสิบปีกำลังจะสิ้นสุดแล้ว ดาเนียล จึงเริ่มอธิษฐานอย่างจริงจัง

ข้างเป็นคำอธิษฐานงดงามอะไรเช่นนี้ เป็นคำวิงวอนสารภาพบาปของตนเองและของประชากรทั้งปวงอันขมขื่นและเต็มไปด้วยน้ำตา ขณะเดียวกันก็ ยอมรับความยุติธรรมของพระเจ้าท่ามกลางภัยพิบัติที่เกิดขึ้นกับพวกเขา

อ่านดาเนียล 9:1-19 มีแนวคิดอะไรบ้างที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ

คำอธิษฐานของดาเนียลเป็นบทสรุปของสิ่งที่เฉลยธรรมบัญญัติได้เตือนบรรดาประชาชาติ เกี่ยวกับผลของการไม่รักษาพันธสัญญาในส่วนของตน ดาเนียลกล่าวถึง “ธรรมบัญญัติของโมเสส” (ดาเนียล 9:11, 13) ถึงสองครั้ง ซึ่งเป็นการกล่าวถึงเฉลยธรรมบัญญัติโดยเฉพาะ

ดังที่เฉลยธรรมบัญญัติกล่าวไว้ พวกเขาถูกขับไล่ออกจากแผ่นดิน (อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 4:27-31 และ เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 28) เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟัง สิ่งต่างๆ จึงเกิดขึ้นตามคำกล่าวของโมเสส (เฉลยธรรม-บัญญัติ 31:29)

ช่างน่าเศร้าเสียจริง แทนที่ประชาชาติโดยรอบจะพูดว่า “แท้จริง ประชาชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญาและมีความเข้าใจ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:6) แต่ชาวอิสราเอลกลับกลายเป็น “ที่เยาะเย้ย” (ดาเนียล 9:16) แก่ประชาชาติรอบข้างเหล่านั้น

แม้ดาเนียลจะวิงวอนทั้งน้ำตา แต่เขาก็ไม่เคยถามว่า “ทำไม” ซึ่งเป็นคำถามที่หลายคนถามเมื่อเกิดภัยพิบัติ ต้องขอบคุณหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติที่เขาไม่เคยถามก็เพราะเขารู้ว่าเหตุใดสิ่งทั้งปวงนี้จึงเกิดขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง เฉลยธรรมบัญญัติให้ดาเนียล (และคนอื่นๆ ที่ถูกเนรเทศ) ได้เข้าใจว่า สิ่งชั่วร้ายที่เกิดขึ้นกับพวกเขาไม่ใช่เป็นเพียงโชคชะตาเล่นตลก หรือโอกาสที่มีดมืด แต่เป็นผลจากการไม่เชื่อฟังตามที่ได้รับการตักเตือน

แต่สิ่งที่สำคัญกว่าคือ คำอธิษฐานของดาเนียลแสดงให้เห็นว่า ยังมี ความหวังท่ามกลางเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขา แม้ว่า จะดูเหมือนแบบนั้นมากแค่ไหนก็ตาม เฉลยธรรมบัญญัติไม่เพียงแต่ให้ความ เข้าใจในสถานการณ์ แต่ยังชี้ให้เห็นถึงพระสัญญาแห่งการกลับคืนดีอีกด้วย

อ่านดาเนียล 9:24-27 เกี่ยวกับคำพยากรณ์ของพระเยซู และการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ทำไมคำพยากรณ์นี้จึงมอบให้กับ ดาเนียล (และให้พวกเราทุกคน) ในบริบทของการที่ชนชาติอิสราเอล ถูกเนรเทศ และพระสัญญาแห่งการกลับสู่แผ่นดิน

“มีคาห์ 6:1-8 เป็นพระธรรมที่ยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม เช่นเดียวกับ อาโมส 5:24 และ โฮเซยา 6:6 ให้ตัวอย่างชัดเจนถึงข้อความของผู้เผยพระวจนะในศตวรรษที่แปด ข้อความนี้เริ่มต้นด้วยตัวอย่างของคดีความในพันธสัญญาอย่างงดงาม ซึ่งผู้เผยพระวจนะเรียกประชาชนให้มาฟังข้อกล่าวหาของพระยาห์เวห์ต่อพวกเขา ภูเขาและเนินเขาต่างเป็นคณะตุลาการ เพราะอยู่ล้อมรอบพวกเขามาเป็นเวลานาน และได้เห็นการจัดการของพระเจ้ากับชาวอิสราเอล แทนที่พระเจ้าจะกล่าวหาโดยตรงว่าชาวอิสราเอลละเมิดพันธสัญญา พระองค์ทรงถามพวกเขาว่ามีข้อกล่าวหาใดบ้างหรือไม่ ‘เราทำอะไรลงไป เราทำอะไรให้เจ้าเห็นเห็นน้อย’ คนจนบางคนเมื่อต้องประสบกับความอยุติธรรม อาจ ‘เมื่อล้มในการทำดี’ เจ้าของที่ดินบางคนเมื่อมีโอกาที่จะประสบกับความร่ำรวย อาจเห็น้อยที่จะรักษารวมบัญญัติและพันธสัญญา” (Ralph L. Smith, *Word Biblical Commentary*, Micah–Malachi, (Grand Rapids, MI: Word Books, 1984), เล่ม 21, หน้า 50)

“การปฏิรูปที่ตามมา เมื่อกษัตริย์ (โยสิยาห์) หันความสนใจไปยังการทำลายรูปเคารพที่ยังหลงเหลืออยู่ นานมาแล้วที่ชาวแผ่นดินนั้นปฏิบัติตามธรรมเนียมของประชาชาติโดยรอบด้วยการกราบไหว้รูปเคารพที่ทำจากไม้และหิน ดูเหมือนว่าเกือบจะเกินกำลังของมนุษย์ที่จะจัดร่องรอยความชั่วร้ายเหล่านี้ไปให้หมดสิ้นได้ แต่โยสิยาห์เพียรพยายามชำระแผ่นดินให้บริสุทธิ์” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้เผยพระวจนะกับกษัตริย์*, หน้า 401)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนติสที่มีความจริงยุคปัจจุบัน เราเห็นตัวเราเองในสถานะเดียวกับชนชาติอิสราเอลอย่างไร กล่าวคือ เรามีความจริงที่ผู้คนทั่วโลกจำต้องได้ยิน นี่เป็นสิทธิพิเศษยิ่งสำหรับเรา คุณคิดว่าคุณได้ดำเนินชีวิตตามความรับผิดชอบที่มาพร้อมกับสิทธิพิเศษดังกล่าวมากน้อยเพียงใด
2. ลองจินตนาการว่าคุณเป็นดาเนียล ที่เห็นประเทศของคุณถูกรุกรานและพ่ายแพ้ และตระหนักว่าพระวิหารซึ่งเป็นศูนย์กลางความเชื่อทางศาสนาทั้งหมดถูกทำลายโดยคนนอกศาสนาที่กราบไหว้รูปเคารพ ความรู้เกี่ยวกับพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติได้ช่วยเขา (หรือชาวยิวคนอื่น ๆ) ให้คงอยู่ในความเชื่อได้อย่างไร กล่าวคือ หนังสือเล่มนี้ช่วยให้เขาเข้าใจทุกสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไร และเหตุใดสิ่งเหล่านี้จึงเกิดขึ้น ในทำนองเดียวกันการที่เราเข้าใจพระคัมภีร์โดยรวมช่วยเราในเวลาที่เราถูกทดลองและเหตุการณ์ยากลำบากอย่างไร มิเช่นนั้นหากเราไม่รู้พระคัมภีร์ เราอาจท้อใจอย่างมากก็เป็นได้ คำตอบนี้ช่วยให้เรารู้ว่าพระคัมภีร์ต้องเป็นศูนย์กลางของความเชื่อของเราอย่างไร
3. ในชั้นบทเรียน ให้ทบทวนคำพยากรณ์ 70 สัปดาห์ของดาเนียล 9:24-27 พันธสัญญาฉบับมีบทบาทอะไรในคำพยากรณ์นั้น เหตุใดแนวคิดเรื่องพันธสัญญาจึงสำคัญต่อคำพยากรณ์และต่อเรา

บทที่ 12

เฉลยธรรมบัญญัติในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่

Deuteronomy in the New Testament

วันที่ 11 - 17 ธันวาคม 2021

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มัทธิว 4:1-11; เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3; กิจการ 10:34;

กาลาเทีย 3:1-14; กิจการ 7:37; ฮีบรู 10:28-31

ข้อควรจำ

“ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มัทธิว 4:4)

พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่เติมเต็มไปด้วยพันธสัญญาเดิม กล่าวคือ ผู้เขียนพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ที่ได้รับการดลใจ ได้อ้างคำกล่าวของผู้เขียนพันธสัญญาเดิมที่ได้รับการดลใจ พระเยซูพระองค์เองตรัสว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า” (มัทธิว 4:4) หมายความว่า “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม” และพระองค์ตรัสว่า “จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์” (มาระโก 14:49) หมายถึงพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม และเมื่อพระเยซูทรงพบสาวกสองคนระหว่างทางไปเอมาอูส แทนที่พระองค์จะทรงทำการอัศจรรย์เพื่อแสดงตน แต่ “พระองค์จึงทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะ” (ลูกา 24:27)

ไม่ว่าจะยกคำกล่าวโดยตรงจากพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม หรือพาดพิงถึง หรือกล่าวอ้างถึงเรื่องราวหรือคำพยากรณ์ ผู้เขียนพระคัมภีร์

พันธสัญญาใหม่ต่างก็ใช้พันธสัญญาเดิมในการคำจุน หรือแม้แต่พิสูจน์คำกล่าวของพวกเขาเสมอมา

หนังสือในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมที่มักได้รับการกล่าวถึงหรืออ้างถึงบ่อยๆ คือ เฉลยธรรมบัญญัติ (รวมทั้งสดุดีและอิสยาห์ด้วย) มีทธิวิ มาระโก ลูคา ยอห์น กิจการ โรม กาลาเทีย 1 และ 2 โครินธ์ ฮีบรู จดหมายถึงผู้รับใช้ของพระเจ้า และวิวรณ์ ทั้งหมดนี้ชี้กลับไปยังเฉลยธรรมบัญญัติ

สัปดาห์นี้เราจะศึกษาตัวอย่างบางประการ และดูว่าเราจะเรียนรู้ความจริงยุคปัจจุบันจากตัวอย่างเหล่านั้นอย่างไรได้บ้าง

วันอาทิตย์

“พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า”

“It Is Written”

อ่านมัทธิว 4:1-11 พระเยซูทรงตอบการล่อลวงของซาตานในถิ่นทุรกันดารอย่างไร และเราเรียนรู้บทเรียนสำคัญอะไรจากการตอบของพระองค์

พระเยซูไม่ได้ถกเถียงหรือโต้แย้งกับซาตาน พระองค์เพียงยกข้อพระคัมภีร์ เพราะพระวจนะของพระเจ้า “นั่นไม่ตายและทรงพละนาภาอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ” (ฮีบรู 4:12) และพระวจนะที่พระองค์ทรงยกมากล่าวถึงในแต่ละกรณีนั้นมาจากเฉลยธรรมบัญญัติ เป็นที่น่าสนใจมากกว่าเมื่อพระเยซูทรงเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร พระองค์ทรงเลือกที่จะกล่าวข้อความที่ชนชาติอิสราเอลได้รับในถิ่นทุรกันดารด้วยเช่นกัน

ในการทดลองครั้งแรก พระเยซูกล่าวถึงพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 8:3 โมเสสเล่าให้ชนชาติอิสราเอลฟังถึงวิธีที่พระเจ้าประทานสิ่งต่างๆ แก่พวกเขาในถิ่นทุรกันดารตลอดหลายปีที่ผ่านมา รวมถึงการประทานมานา เมื่อพระเจ้าพยายามสอนบทเรียนฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการขัดเกลา ในบทเรียนเหล่านั้นมีคำกล่าวที่ว่า “มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาмиได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” พระเจ้าทรงเลี้ยงดูเราด้วยอาหารฝ่ายร่างกาย แต่พระองค์ก็ทรงประทานการบำรุงเลี้ยงดูฝ่ายจิตวิญญาณด้วย คุณจะรับเอาเฉพาะอย่างแรก

แต่ไม่รับเอาอย่างที่สองไม่ได้ พระเยซูทรงใช้จินตภาพของอาหารเพื่อนำไปสู่คำกล่าวในเฉลยธรรมบัญญัติ และตำหนิชาตานที่มันพยายามค่อยๆ ซึมซับความสงสัยนั้นในพระเยซู

ในการทดลองครั้งที่สอง พระเยซูทรงกล่าวอ้างกลับไปยัง เฉลยธรรมบัญญัติ 6:16 ที่ซึ่งโมเสสชี้ให้ประชาชนมองกลับไปยังการกบฏในมัดสสารห์ (อ่าน อพยพ 17:1-7) กล่าวว่า “อย่าทดลองพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ดังที่ได้ทดลองพระองค์ที่มัดสสารห์” คำว่า “ทดลอง” หมายถึง “พิสูจน์” หรือ “ทดสอบ” พระเจ้าได้แสดงให้เห็นครั้งแล้วครั้งเล่าถึงฤทธิ์อำนาจและความเต็มใจของพระองค์ในการจัดหาสิ่งต่างๆ เพื่อพวกเขา กระนั้น ช่วงเวลาแห่งปัญหาาก็มาถึง พวกเขาร้องออกมาว่า “พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ” (อพยพ 17:7) พระเยซูทรงตำหนิชาตานโดยการกล่าวถึงพระวาทะของพระเจ้าจากเรื่องนี้

ในการทดลองครั้งที่สาม คราวนี้ชาตานพยายามหาทางให้พระคริสต์ก้มกราบและนมัสการมัน ช่างเป็นการเปิดเผยตัวตนและสิ่งที่มีนตองการอย่างโจ่งแจ้งเสียนี้กระไร แทนที่พระเยซูจะได้เถียง แต่พระองค์ตำหนิชาตานและยกคำกล่าวจากพระวาทะของพระเจ้าอีกครั้งในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติที่พระเจ้าตักเตือนประชากรของพระองค์เกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นหากพวกเขาละทิ้งและนมัสการพระอื่น “พวกท่านจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงปรนนิบัติพระองค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13) หมายถึง พระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้น

เราเรียนรู้ที่จะดึงพลังชีวิตของเราเองจากการศึกษาพระวาทะของพระเจ้า เพื่อสะท้อนถึงพระลักษณะของพระเยซูอย่างเต็มล้น และต่อต้านการล่อลวงของชาตานเช่นเดียวกับพระองค์ได้อย่างไร

วันจันทร์

เงยหน้าขึ้น

Lifting Up Faces

ในเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 10 โมเสสเล่าประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล (อีกครั้งหนึ่ง) และใช้เรื่องราวเหล่านั้นตักเตือนประชากรให้สัตย์ซื่อ (อีกครั้งหนึ่ง) โมเสสได้กล่าวบางสิ่งในคำเตือนเหล่านั้นอีกด้วย

**อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 10:17-19 อะไรคือข่าวสารสำคัญสำหรับ
ผู้คนที่นั่น และทำไมข่าวสารนี้จึงเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับคริสตจักรของ
พระเจ้าในยุคปัจจุบัน**

วลีที่กล่าวว่า “ทรงปราศจากอคติ” แปลมาจากคำพูดภาษาฮีบรู ความหมายตามตัวอักษรคือ ไม่ “เงยหน้าขึ้น” เชื่อกันว่ามาจากสภาพทาง กฎหมายที่ผู้พิพากษาหรือกษัตริย์มองใบหน้าของบุคคลที่มาพิจารณาคดี และ พิพากษาตามสถานะของบุคคลนั้นๆ (บุคคลสำคัญหรือบุคคลที่ไม่สำคัญ) ผู้พิพากษาหรือกษัตริย์เป็นผู้ให้คำตัดสิน ความหมายในเฉลยธรรมบัญญัติก็คือว่า พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติต่อผู้คนในลักษณะดังกล่าว แม้ว่าพระองค์จะทรงมี ฤทธิ์และอำนาจยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงยุติธรรมต่อทุกคน โดยไม่คำนึงถึงสถานะ แนนอนว่าความจริงนี้เปิดเผยในชีวิตของพระเยซู และวิธีที่พระองค์ทรงปฏิบัติ ต่อผู้ที่ถูกเหยียดหยามที่สุดในสังคม

**อ่านกิจการ 10:34; โรม 2:11; กาลาเทีย 2:6; เอเฟซัส 6:9;
โคโลสี 3:25 และ 1 เปโตร 1:17 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ นำ เฉลยธรรม-
บัญญัติ 10:17 มาใช้อย่างไร**

อย่างไรก็ตาม แม้ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อยู่ในบริบทที่แตกต่างกันออกไป (ในพระธรรมเอเฟซัสเปาโลบอกเจ้านายให้ระมัดระวังในการปฏิบัติตนต่อ ทาส ในพระธรรมโรมเปาโลกล่าวถึงเรื่องของความรอดและการประณามที่ไม่ แบ่งแยกระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติ) ต่างก็ชี้กลับไปยังหนังสือเฉลยธรรม- บัญญัติและแนวคิดที่ว่า พระเจ้า “ไม่ทรงเงยหน้าขึ้น” และหาก “พระเจ้าของ ท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นพระเจ้าที่ ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่ากลัว” ไม่ทรงมีอคติ แล้วแน่นอนว่าเราก็ไม่ควรมีอคติ เช่นกัน

โดยเฉพาะแนวคิดที่เปาโลกล่าวถึงในพระธรรมโรม เราเห็นการเปิด เผยข่าวประเสริฐ เราทุกคนอยู่บนระนาบเดียวกัน ไม่ว่าเราจะเป็นใคร สถานะ ใด เราทุกคนต่างเป็นมนุษย์ที่ล้มลงในบาป ต่างต้องการพระคุณแห่งการช่วย

ให้รอดของพระเจ้า และข่าวดีก็คือว่า ไม่ว่าสถานะของเราจะเป็นอย่างไร เราทุกคนต่างได้รับความรอดในพระเยซูคริสต์

คุณ “เงยหน้าขึ้น” หรือมือคดบ่อยแค้ไหน และทำไมกางเขน แสดงให้เราเห็นว่าการมีทัศนคติเช่นนั้นเป็นบาปเพียงใด

วันอังคาร

คำแห่งสาปบนต้นไม้

Cursed on A Tree

อ่านกาลาเทีย 3:1-14 เปาโลกล่าวอะไรในข้อนี้ที่เกี่ยวข้องกับเราในปัจจุบัน และเปาโลใช้ เฉลยธรรมบัญญัติ 27:26 และ 21:22, 23 ซ้ำให้เห็นประเด็นนี้อย่างไร

น่าเสียดายที่เป็นเรื่องปกติในคริสต์ศาสนิกชนที่ใช้จดหมายนี้เป็นข้ออ้างเพื่อไม่ต้องรักษาธรรมบัญญัติหรือพระบัญญัติสิบประการ ให้ข้อโต้แย้งนี้เป็นเหตุผลที่จะไม่รักษาพระบัญญัติข้อที่สี่ ราวกับว่าการรักษาพระบัญญัติหนึ่งข้อนั้นเป็นสิ่งตรงข้ามกับอีกเก้าข้อที่เหลือ นี่เป็นสิ่งที่เปาโลกำลังเผชิญอยู่

กระนั้น เปาโลมิได้กล่าวขัดต่อธรรมบัญญัติ และแน่นอนว่าข้อความนี้ไม่ได้พิสูจน์ว่าการละเมิดพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโตเป็นสิ่งที่ทำได้ กุญแจหลักพบได้ใน กาลาเทีย 3:10 ซึ่งเปาโลเขียนไว้ว่า “ทุกคนที่มีได้ประพฤติตามข้อความทุกข้อที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติก็ถูกแช่งสาป” แล้วเปาโลจึงได้ยกคำกล่าวจาก เฉลยธรรมบัญญัติ 27:26 ประเด็นไม่ได้อยู่ที่การไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัติ แต่เป็นการ “ดำรงอยู่ในธรรมบัญญัติ” ซึ่งเป็นสถานะที่ยาก แต่ก็ไม่ใช่เป็นไปไม่ได้สำหรับสิ่งมีชีวิตที่ล้มลงในบาปอย่างพวกเรา

ประเด็นของเปาโลคือ เราไม่ได้รอดโดยการประพฤติธรรมบัญญัติ แต่รอดเพราะพระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา ซึ่งเราได้รับความรอดนั้นโดยความเชื่อ สิ่งที่เปาโลเน้นในข้อนี้คือ สิ่งที่พระคริสต์ทรงทำเพื่อเราบนกางเขน และเพื่อให้เข้าใจในประเด็นนี้ เขาได้ยกคำกล่าวจากหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติอีกครั้ง ครึ่งนี้จาก เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23 เปาโลเขียนเช่นเดียวกับที่พระเยซูกล่าวไว้ว่า “พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า” แสดงให้เห็นถึงอำนาจของพระคัมภีร์

พันธสัญญาเดิม และต่อจากนั้นเขาได้ยกคำกล่าวที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ได้ก่อ อาชญากรรมร้ายแรงและได้รับโทษประหารชีวิตโดยการแขวนไว้บนต้นไม้ เพื่อเป็นตัวอย่างไม่ให้ผู้อื่นกระทำตาม

แม้ว่าเปาโลจะใช้สิ่งนั้นเป็นสัญลักษณ์ของการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ในการเป็นผู้แทนเพื่อเรา พระคริสต์ทรงยอม “ถูกแขวนสาปเพื่อเรา” โดยการกระทำเช่นนั้น พระองค์ทรงเผชิญกับการแขวนสาปของธรรมเนียม นั่นคือ ความตาย ซึ่งมนุษย์ทุกคนต้องเผชิญ เพราะทุกคนต่างละเมิดธรรมเนียม อย่างไรก็ตาม ข้าวดีแห่งข่าวประเสริฐก็คือ คำแขวนสาปที่ควรจะตกเป็นของเรา กลายเป็นของพระคริสต์ “เพื่อเราจะได้รับพระวิญญูตามพระสัญญาโดยความเชื่อ” (กาลาเทีย 3:14)

ดั่งที่นางเอลเลน จี. ไวท์ กล่าวไว้ว่า “ไม่มีผู้ใดนอกจากพระคริสต์ที่ไถ่มนุษย์ให้รอดพ้นจากคำแขวนสาปของธรรมเนียมได้ และนำพวกเขาให้กลับคืนดีกับสวรรค์อีกครั้ง พระคริสต์ทรงรับเอาความผิดและความละอายของบาปไว้กับพระองค์ ความบาปนั้นนารังเกียจต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์จึงต้องแยกพระบิดาและพระบุตรออกจากกัน” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผย-พระวจนะ*, หน้า 63)

ลองคิดถึงสิ่งที่คุณจะต้องประสบหากคุณต้องรับโทษต่อความผิดใดๆ ที่คุณได้กระทำอย่างยุติธรรม อย่างไรก็ตามเนื่องจากพระคริสต์ได้ทรงแบกรับเอาบทลงโทษเพื่อการกระทำผิดของคุณแล้ว ดังนั้นคุณจึงไม่ต้องรับเอาโทษนั้น คุณจะตอบสนองต่อการเสียสละพระชนม์ของพระองค์อย่างไร

พุธ

ผู้พยากรณ์เหมือนดั่งพระองค์

A Prophet Like Unto Thee

พระเจ้าทรงดักเตือนชนชาติอิสราเอลครั้งแล้วครั้งเล่าไม่ให้ปฏิบัติตาม ประชาชาติที่อยู่รอบๆ พวกเขา ในทางกลับกัน พวกเขาจะต้องเป็นพยานแก่ ประชาชาติเหล่านั้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:6-8) ในเฉลยธรรมบัญญัติ 18:

9-14 โมเสสได้เตือนพวกเขาอีกครั้งถึงการปฏิบัติของพวกเขาที่นำ “รังเกียจแต่พระเจ้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:12) โมเสสบอกพวกเขาในบริบทนั้นว่าพวกเขาจะต้อง “ปราศจากคำหั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:13)

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 18:15-19 โมเสสกำลังบอกอะไรในข้อนี้
จงเปรียบเทียบกับ กิจการ 3:22 และ กิจการ 7:37 เปโตรและสติเฟินห์
เฉลยธรรมบัญญัติ 18:18 มาใช้อย่างไร

ในการอ้างถึงพันธสัญญาที่ภูเขาซีนาย ในช่วงที่เปิดเผยธรรมบัญญัติของพระเจ้า โมเสสพูดถึงการที่ลูกหลานชาวอิสราเอล (อพยพ 20:18-21) ต้องการให้โมเสสทำหน้าที่เป็นคนกลาง เป็นผู้วิงวอนระหว่างพวกเขากับพระเจ้า ที่นั่นโมเสสได้สัญญากับพวกเขาสองครั้ง (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15, 18) ว่าพระเจ้าจะทรงตั้งผู้เผยพระวจนะอย่างโมเสสขึ้นมาคนหนึ่ง แนวคิดเรื่องผู้เผยพระวจนะท่านนี้ที่เหมือนโมเสสในบริบทนี้คือ จะเป็นผู้วิงวอนระหว่างประชาชนและพระเจ้า

หลายศตวรรษต่อมา ทั้งเปโตรและสติเฟินยกคำกล่าวในข้อนี้เพื่อกล่าวถึงพระเยซู ในกรณีของเปโตร พระเยซูทรงทำให้สิ่งที่ “บรรดาผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์” (กิจการ 3:21) กล่าวถึงนั้นสำเร็จ และผู้นำจะต้องเชื่อฟังพระองค์และสิ่งที่พระองค์ตรัส กล่าวคือเปโตรยกข้อพระคัมภีร์ที่ชาวยิวรู้จักดีและบ่งชี้ไปยังพระเยซูโดยตรง ด้วยแนวคิดที่ว่า พวกเขาจำเป็นต้องกลับใจใหม่จากสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไปกับพระองค์ (กิจการ 3:19)

ต่อมาใน กิจการ 7:37 แม้จะอยู่ในบริบทที่ต่างออกไปจากของเปโตร สติเฟินก็ประกาศถึงพระเยซู เขากล่าวถึงพระสัญญาอันมีชื่อเสียงนั้นเช่นกัน และเขาก็อ้างว่าพระสัญญานั้นบ่งชี้ไปยังพระเยซูด้วย เขากล่าวว่าโมเสสเป็นเหมือนตัวแทนของพระเยซูล่วงหน้า อยู่ในบทบาทประวัติศาสตร์ของพระองค์ และนำชาวยิว ซึ่งเหมือนกับที่เปโตรได้ทำคือ สติเฟินพยายามแสดงให้ผู้คนเห็นว่าพระเยซูเป็นผู้ทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จผล และพวกเขาทุกคนควรเชื่อฟังพระองค์ ซึ่งตรงข้ามกับข้อกล่าวหาสติเฟินที่ว่า เขากำลัง “พูดหมิ่น

ประมาทโมเสสและพระเจ้า” (กิจการ 6:11) สตีเฟนประกาศพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ เป็นผู้ทำให้สิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาผ่านโมเสสนั้นสำเร็จผล

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์ทั้งเล่มอย่างไร และทำไมในการเข้าใจพระคัมภีร์ทั้งหมดจะต้องมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง

วันพฤหัสบดี

สิ่งที่น่ากลัว

A Fearful Thing

พระธรรมฮีบรูมีความล้าลึกและประเสริฐ เป็นการแนะนำชาวยิวที่เชื่อพระเยซู ซึ่งมีเนื้อหายาว และคำแนะนำที่ให้พวกเขาปฏิบัติตามคือ ยืนหยัดในความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

แน่นอนว่าความสัตย์ซื่อนี้ควรเกิดจากความรักที่เรามีต่อพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและในพระลักษณะและคุณความดีของพระองค์ ซึ่งเปิดเผยให้เห็นอย่างทรงพลังที่กางเขนของพระคริสต์ แม้ว่าบางครั้งมนุษย์จำเป็นต้องได้รับการเตือนถึงผลเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นจากการละเมิดนั้น ดังนั้นเราจำเป็นต้องจำไว้ว่า ท้ายที่สุดหากเราไม่ยอมรับสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเราคือการจ่ายค่าไถ่บาปให้เรา เราจะต้องจ่ายค่าแห่งบาปนั้นด้วยตัวเราเอง และนั่นก็หมายถึง “การร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (มัทธิว 22:13) และตามมาด้วยความพิณาศชั่วคราวนรินทร์

อ่านฮีบรู 10:28-31 เปาโลกล่าวถึงอะไร และนำมาประยุกต์กับเราได้อย่างไร

น่าสนใจว่า ในการชักจูงผู้เชื่อชาวยิวให้ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า เปาโลยกคำกล่าวจากเฉลยธรรมบัญญัติ ที่เป็นคำแนะนำแก่ผู้เชื่อชาวยิวก่อนหน้านี้ให้ยืนหยัดในความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า เปาโลยกคำเขียนใน เฉลยธรรมบัญญัติ 17:6 ด้วยความจริงที่ว่า มีบางคนสมควรตาย และจะเผชิญกับความตายก็ต่อเมื่อมีคนอย่างน้อยสองคนให้การเป็นพยานปรักปรำบุคคลนั้น

แต่การที่เปาโลเขียนเช่นนี้ก็เพื่อชี้ให้เห็นว่า หากความไม่เชื่อสัตย์นั้นนำไปสู่ความตายภายใต้พันธสัญญาเดิมแล้ว “ท่านทั้งหลายคิดดูซิว่า คนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า และขัดขืนพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณนั้น ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นกว่าคนเหล่านั้นสักเท่าใด” (ฮีบรู 10:29) กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ตอนนี้องค์เจ้าได้รับความสว่างและความจริงมากกว่าเขาเหล่านั้น และเจ้ารู้ถึงการเสียดสนสิ้นพระชนม์ของพระบุตรพระเจ้าเพื่อบาปของเจ้า ดังนั้นถ้าเจ้าถอยห่าง การลงโทษของเจ้าก็จะมากยิ่งขึ้นกว่าของพวกเขา

จากนั้นเปาโลก็ย้อนกลับไปยังเฉลยธรรมบัญญัติในทันที ครั้งนี้กลับไปอยู่ที่เฉลยธรรมบัญญัติ 32:35 เพียงเพื่อยืนยันข้อโต้แย้งของเขา เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่บรรพบุรุษได้รับในพระคริสต์และมีความรู้ในสิ่งที่กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า “การแก้แค้นและการตอบสนองเป็นของเรา” จะ “ทรงพิพากษาประชากรของพระองค์” ต่อการละทิ้งความเชื่อและไม่สัตย์ซื่อท้ายที่สุด พระองค์ได้ทรงพิพากษาบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้ซึ่งไม่ได้รับสิ่งที่ชาวียิวในพันธสัญญาใหม่เหล่านี้ได้รับ คือการเปิดเผยอย่างสมบูรณ์ถึงความรักที่แสดงให้เห็นบนกางเขน ซึ่งก็คือ เปาโลกำลังเตือนพวกเขาอยู่

“พระเจ้าจะทรงพิพากษาประชากรของพระองค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:26) เรามิเพียงความหวังเดียวในการพิพากษานั้น ความหวังนั้นคืออะไร (อ่านใน โรม 8:1)

วันศุกร์   **ศึกษาเพิ่มเติม:**

เช่นเดียวกับที่พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมยกคำกล่าวจากพันธสัญญาเดิม (ตัวอย่างคือ ผู้เผยพระวจนะบางท่านจะยกคำกล่าว หรือคำอ้างจากข้อความในหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสส) พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ก็เต็มไปด้วยข้อความการอ้างอิง และการพาดพิงถึงพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมโดยตรงด้วยเช่นกัน มีการอ้างอิงจากหนังสือสดุดี อิสยาห์ และเฉลยธรรมบัญญัติมากที่สุด บ่อยครั้งผู้เขียนพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่จะอ้างจากพระคัมภีร์ฉบับเซปตัวจินต์

(Septuagint LXX) ซึ่งบางครั้งเรียกว่า “พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมของกรีก” ซึ่งเป็นฉบับแปลภาษากรีกจากพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูที่รู้จักกันดีในช่วงต้น หนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์รู้จักกันในชื่อ โตราห์ (Torah) หรือ เพน-ทาทุซ (Pentateuch) แปลในศตวรรษที่สามก่อนคริสตกาล และส่วนอื่นๆ ของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมแปลในศตวรรษที่สองก่อนคริสตกาล

เราก็เรียนรู้วิธีตีความพระคัมภีร์จากวิธีที่ผู้เขียนพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่อ้างอิงจากพันธสัญญาเดิมได้มากมายเช่นกัน บทเรียนแรกที่เราเรียนรู้คือ ผู้เขียนพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ไม่เคยตั้งคำถามเกี่ยวกับความถูกต้องหรืออำนาจของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมเลย ซึ่งแตกต่างจากนักวิชาการพระคัมภีร์มากมายในปัจจุบัน กล่าวคือ ไม่มีข้อความที่แสดงให้เห็นถึงความสงสัยต่อเรื่องราวในประวัติศาสตร์ ตั้งแต่การดำรงอยู่ของอาดัมและเอวา การล้มลงในบาป น้ำท่วมโลก การทรงเรียกอับราฮัม และอื่นๆ “นักวิชาการพระคัมภีร์” ที่ตั้งคำถามเหล่านี้เป็นเพียงการสงสัยของมนุษย์ ซึ่งไม่ควรอยู่ในจิตใจและความคิดของเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เมื่อพิจารณาถึงความสว่างทั้งหมดที่เราได้รับในฐานะเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราจะสัตย์ซื่อต่อความจริงที่เราได้รับอย่างไร
2. อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 18:9-14 อีกครั้ง คำกล่าวปัจจุบันสำหรับคำว่า “เป็นที่รังเกียจแต่พระเจ้า” คืออะไร เราจะหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร
3. เหตุใดคริสเตียนผู้เข้าใจเรื่องการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนของพระคริสต์มากกว่าคนอื่น จึงไม่ควร “เงยหน้าขึ้น” (มีอคติ) (ตามบทเรียนวันจันทร์) เราจะรู้ได้อย่างไรว่าตัวเรามีแนวโน้มที่จะทำอย่างนั้น การจ้องมองไปยังกางเขนช่วยรักษาทัศนคติที่ผิดนี้ได้อย่างไร

ที่หนักหน่วงที่สุดคือการพลัดพรากจากคนที่เขาห่วงใยและรัก ผู้คนที่เขาให้ความสนใจและมอบชีวิตให้เป็นหนึ่งเดียวกันมาแสนนาน แต่เขาเรียนรู้ที่จะวางใจในพระเจ้า เขามอบตนเองและประชากรของเขาให้แก่ความรักและพระเมตตาของพระเจ้าด้วยความเชื่อที่ไม่สงสัย” (เอลเลน จี. วัตต์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 470, 471)

ชีวิตและพันธกิจของโมเสสแสดงให้เห็นถึงพระลักษณะของพระเจ้าเป็นอย่างมาก การตายและการฟื้นคืนชีพของเขาก็เช่นเดียวกัน

วันอาทิตย์

บาปของโมเสส: ตอนที่ 1

The Sin of Moses: Part 1

แม้ว่าลูกหลานชาวอิสราเอลจะละทิ้งความเชื่อและต้องพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พระเจ้ายังคงจัดเตรียมให้พวกเขาอย่างน่าอัศจรรย์ นั่นคือพระคุณของพระเจ้าหลังไหลมาสู่พวกเขา แม้พวกเขาไม่สมควรได้รับก็ตาม (ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นเช่นนั้น) เราเองทุกวันนี้ก็เช่นกัน เป็นผู้รับพระคุณของพระองค์แม้เราเองก็ไม่สมควรได้รับเหมือนกัน ที่จริงแล้วก็คงไม่เรียกว่าพระคุณ หากเราสมควรได้รับมิใช่หรือ

และนอกเหนือจากอาหารอันอุดมสมบูรณ์ที่พระเจ้าประทานแก่พวกเขาในถิ่นทุรกันดารอย่างน่าอัศจรรย์ การสำแดงพระคุณของพระเจ้าอีกประการหนึ่งก็คือ การจัดหา น้ำ หากปราศจากน้ำ พวกเขาก็คงพินาศอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอยู่ในทะเลทรายที่แห้งแล้ง ร้อน และรกร้างว่างเปล่า เปาโลเขียนถึงประสบการณ์นี้ว่า “และได้ดื่มน้ำทิพย์ทุกคน เพราะว่าเขาได้ดื่ม น้ำซึ่งไหลออกมาจากพระศิลาที่ติดตามเขามา พระศิลานั้นคือพระคริสต์” (1 โครินธ์ 10:4) นางเอลเลน จี. วัตต์ ยังเสริมอีกว่า “ทุกทีในการเดินทาง พวกเขาต่างต้องการน้ำ ณ ที่นั้น ช่างๆ ค่ายพักของพวกเขา น้ำก็พุ่งออกมาจากซอกหิน” (*บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 411)

อ่านกันดารวิถี 20:1-13 เกิดอะไรที่นั่น เราเข้าใจเรื่องที่พระเจ้าทรงลงโทษโมเสสเนื่องจากการกระทำของเขาอย่างไร

ไม่ใช่เรื่องยากที่จะมองเห็นและเข้าใจความคับข้องใจของโมเสส หลังจากทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อพวกเขา รวมถึงหมายสำคัญและการอัศจรรย์และการช่วยให้รอดอย่างอัศจรรย์ใจ ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงพรหมแดนของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา และแล้วเกิดอะไรขึ้นอีก ในทันใดนั้นเกิดการขาดแคลนน้ำ และพวกเขาเริ่มวางแผนต่อต้านโมเสสและอาโรน พระเจ้าไม่สามารถจัดหาน้ำให้พวกเขาได้เหมือนที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อพวกเขาบ่อยๆ หรือ ไม่ใช่แน่นอน พระองค์ทรงทำได้ และพระองค์ก็กำลังจะทำเช่นนั้นอีก

อย่างไรก็ตามให้ดูคำพูดของโมเสสในขณะที่เขาตีหินนั้นสองครั้ง “เจ้าผู้กบฏจงฟัง ณ บัดนี้จะให้เราเอาน้ำออกจากหินนี้ให้พวกเจ้าดื่มหรือ” (กันดารวิถี 20:10) ทุกคนได้ยื่นความโกรธในน้ำเสียงนั้น เพราะโมเสสเริ่มต้นด้วยการเรียกพวกเขาว่า “เจ้าผู้กบฏ”

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ความโกรธของเขาเองมากนัก ซึ่งจริงๆ ก็แย่มากพอเข้าใจได้ แต่เมื่อเขากล่าวว่า “จะให้เราเอาน้ำออกจากหินนี้ให้พวกเจ้าดื่มหรือ” ดูราวกับว่าด้วยตัวเขาเองหรือด้วยน้ำมือมนุษย์สามารถทำน้ำให้ออกจากหินได้ในความโกรธของเขา ดูเหมือนเขาจะลืมไปชั่วขณะว่า มีเพียงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเท่านั้นที่ทำงานท่ามกลางประชาชนที่สามารถทำการอัศจรรย์นั้นได้ในจำนวนคนทั้งหมดนั้น โมเสสน่าจะรู้ดีที่สุด

เราพูดหรือทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยความโกรธบ่อยแค่ไหน แม้เราจะเชื่อว่าความโกรธนั้นมีเหตุผลก็ตาม เราเรียนรู้ที่จะหยุดโกรธ อธิษฐาน และแสวงหาอำนาจของพระเจ้าให้เราพูดและทำสิ่งที่ถูกต้อง ก่อนที่เราจะพูดและทำผิดได้อย่างไร

วันจันทร์

บาปของโมเสส: ตอนที่ 2

The Sin of Moses: Part 2

อ่าน กันดารวิถี 20:12, 13 อีกครั้ง เหตุผลเจาะจงอะไรที่พระเจ้าทรงให้กับโมเสส เหตุใดสิ่งที่เขาทำ จึงทำให้เขาเข้าไปไม่ได้ อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 31:2 และ 34:4

ตามข้อพระคัมภีร์นี้ มีบางอย่างที่แยกว่าบาปที่โมเสสพยายามจะเข้าแทนที่พระเจ้า ซึ่งนั่นก็เพียงพอแล้วคือ เขาแสดงให้เห็นถึงการขาดความเชื่อ ซึ่งสำหรับคนอย่างโมเสส คงอภัยให้ไม่ได้ เพราะนี่คือชายผู้อยู่ที่พุ่มไม้ที่ไฟลุกโชติช่วง (อพยพ 3:2-16) ซึ่งตั้งแต่นั้นมาเขามีประสบการณ์มากมายกับพระเจ้าที่คนส่วนใหญ่ไม่มี และตามข้อพระคัมภีร์นี้ โมเสสไม่ได้ “เชื่อพระเจ้า” ซึ่งก็คือ โมเสสแสดงให้เห็นถึงการขาดความเชื่อ และผลที่ตามมาคือ โมเสสล้มเหลวที่จะ “ถวายความศักดิ์สิทธิ์แก่พระเจ้า” ต่อหน้าลูกหลานชาวอิสราเอล กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ถ้าโมเสสสงบสติอารมณ์แต่แรก และทำสิ่งที่ถูกต้องโดยการแสดงความเชื่อและการวางใจในพระเจ้าท่ามกลางการละทิ้งพระเจ้า เขาคงได้ถวายพระเกียรติพระเจ้าต่อหน้าประชาชน และเป็นแบบอย่างแก่พวกเขาอีกครั้งหนึ่ง ว่าความเชื่อที่แท้จริงและการเชื่อฟังควรเป็นเช่นใด

จงสังเกตถึงวิธีที่โมเสสไม่เชื่อฟังสิ่งที่พระเจ้าตรัสบอกให้เขาทำ

อ่าน กันดารวิถี 20:8 พระเจ้าทรงบอกให้โมเสสทำอะไร แต่โมเสสทำสิ่งใดแทน (กันดารวิถี 20:9-11)

ข้อ 9 โมเสสนำไม้เท้าดังที่ “พระองค์ทรงบัญชา” จนถึงตอนนี้ทุกอย่างก็ยังคงดีอยู่ แต่ในข้อ 10 แทนที่โมเสสจะพูดกับหินนั้น และน้ำก็จะไหลออกมา ซึ่งเป็นการสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าอย่างอัศจรรย์ แต่โมเสสกลับตีหินนั้น และไม่ใช้เพียงครั้งเดียว แต่สองครั้ง แต่กระนั้นการตีหินและน้ำก็ไหลออกมาเป็นเรื่องอัศจรรย์ แต่แน่นอนว่าไม่น่าอัศจรรย์เท่ากับเพียงแค่พูดกับหินแล้วสิ่งเดียวกันนี้ก็เกิดขึ้น

แน่นอนว่า หากดูผิวเผินแล้ว ราวกับว่าพระเจ้าพิพากษาโมเสสหนักเกินไป เมื่อเทียบกับสิ่งต่างๆ ที่โมเสสได้ผ่านมา เขาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปยังดินแดนแห่งพันธสัญญา トラบเท่าที่เรื่องนี้ได้รับการบอกเล่า ผู้คนต่างสงสัยว่าทำไม เพราะการกระทำหุ่นหันพลันแล่นเพียงครั้งเดียวหรือ สิ่งที่เขาคาดหวังมานานจะถูกปฏิเสธหรือ

คุณคิดว่าลูกหลานอิสราเอลจะได้รับบทเรียนอะไรจากสิ่งที่เกิดกับโมเสส

โมเสสผู้นำสงสาร เดินทางมาไกลมาก ผ่านอะไรมามากมาย จะต้องถูกตัดออกจากการทำให้พระสัญญาที่กระทำกับอับรามเมื่อหลายศตวรรษก่อนสำเร็จ “ดินแดนนี้เราจะยกให้พงศ์พันธุ์ของเจ้า” (ปฐมกาล 12:7)

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 34:1-12 เกิดอะไรขึ้นกับโมเสส พระเจ้าตรัสอะไรเกี่ยวกับเขาที่แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนพิเศษ

“ในช่วงเวลาอันโดดเดี่ยวนั้น โมเสสได้ทบทวนชีวิตที่ผกผันและยากลำบาก ตั้งแต่เขาออกจากเกียรติยคันส่งงามจากอาณาจักรอียิปต์ที่จะได้ครอบครอง มาเข้าร่วมกลุ่มกับประชากรที่ได้รับการเลือกสรรจากพระเจ้า เขาระลึกถึงช่วงเวลาหลายปีอันยาวนานอยู่กับฝูงสัตว์ของเยโรในทะเลทรายทุตสวรรค์ที่ปรากฏตัวในพุ่มไม้ที่ไฟลุกโชติช่วง และการได้รับการทรงเรียกให้ช่วยชาวอิสราเอล เป็นอีกครั้งที่เขาเห็นการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่แห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่สำแดงเพื่อผู้คนที่เลือกสรร และพระเมตตาอย่างอดทนอดกลั้นอันยาวนานของพระองค์ในช่วงหลายปีที่พวกเขาพเนจรและกบฏ แม้พระเจ้าได้ทรงทำทุกสิ่งเพื่อพวกเขา แม้เขาจะอธิษฐานและลงแรงเพียงใด มีเพียงผู้ใหญ่สองคนเท่านั้นในกองทัพใหญ่โตที่ออกจากอียิปต์พบว่าสัตย์ซื่อจนสามารถเข้าไปในแผ่นดินแห่งพันธสัญญาได้ ในขณะที่โมเสสทบทวนผลงานของเขา ชีวิตแห่งการทดลองและเสียสละของเขาดูเหมือนจะไร้ประโยชน์” (เอลเลน-จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 471, 472)

เฉลยธรรมบัญญัติ 34:4 บอกบางสิ่งที่น่าสนใจมาก “นี่คือแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบว่า ‘เราจะให้แก่พงศ์พันธุ์ของเจ้า’” พระเจ้าทรงใช้ภาษาเกือบจะคำต่อคำเหมือนกับครั้งที่พระองค์เคยตรัสกับบรรพชนและลูกหลาน เกี่ยวกับเรื่องที่จะมอบแผ่นดินนี้แก่พวกเขา ซ้ำแล้วซ้ำเล่า และในตอนนี้องค์กำลังตรัสอีกครั้งกับโมเสส

พระเจ้ายังตรัสด้วยว่า “เราให้เจ้าเห็นกับตา แต่เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินนั้น” (เฉลยธรรมบัญญัติ 34:4) ไม่มีทางที่โมเสสซึ่งยืนอยู่ ณ ที่นั้น

แล้วจะเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชี้ให้ดูด้วยสายตาปกติ ตั้งแต่โมอับไปจนถึงดาน ไปจนถึงนัฟทาลี และต่อไปอีก นางเอลเลน จี. ไวท์ เขียนไว้อย่างชัดเจนว่า เป็นการเปิดเผยที่เหนือธรรมชาติ ไม่เพียงแต่ดินแดนนั้น แต่รวมไปถึงเมืองนั้นจะมีลักษณะอย่างไรหลังจากที่พวกเขาเข้าครอบครองแล้ว

อีกแง่หนึ่ง ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงตอกย้ำโมเสส เจ้าควรที่จะได้เข้าไปในเมืองนั้นหากเจ้าเพียงแต่เชื่อฟังเราตามที่ควรจะเป็น หรืออะไรทำนองนั้น แต่ไม่เป็นเช่นนั้น พระเจ้ากำลังสำแดงให้โมเสสเห็นว่า แม้สิ่งต่างๆ จะผิดพลาด แม้โมเสสจะผิดพลาด แต่พระเจ้ายังคงสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาที่พระองค์ทรงกระทำกับบรรพบุรุษและกับชนชาติอิสราเอลเอง ดังที่เราจะเห็นต่อไปว่า พระเจ้ามีสิ่งที่ดีกว่าเตรียมไว้ให้กับผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อแม้จะมีข้อบกพร่องก็ตาม

พุทธ

การฟื้นคืนชีพของโมเสส

The Resurrection of Moses

“เหตุฉะนั้นโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงสิ้นชีวิตที่นั่นในแผ่นดินโมอับตามพระดำรัสของพระเจ้า และพระองค์ทรงฝังท่านไว้ในหุบเขาในแผ่นดินโมอับตรงข้ามเบธเปโออร์ จนถึงทุกวันนี้หาмиผู้ได้รู้จักที่ฝังศพของท่านไม่” (เฉลยธรรมบัญญัติ 34:5, 6) พระคัมภีร์เพียงไม่กี่ข้อนี้ เป็นศูนย์กลางของชีวิตชาวอิสราเอล ชายผู้หนึ่งซึ่งงานเขียนของเขามีชีวิตอยู่ ไม่เพียงแต่ในสมัยอิสราเอลเท่านั้น แต่อยู่ในคริสตจักรและในศตวรรษต่อมาจนทุกวันนี้ด้วย ชายผู้นั้นได้จบชีวิตลงแล้ว

โมเสสสิ้นชีวิตลง และถูกฝัง ผู้คนไว้ทุกข์ และก็จบลง หลักการของพระวจนะในพระธรรมวิวรณ์ใช้ได้กับในเรื่องนี้คือ “คนทั้งหลายที่ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข” “จริงอย่างนั้น” พระวิญญาณตรัสไว้ “เขาได้หยุดพักจากการงานของเขา เพราะการงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป” (วิวรณ์ 14:13)

อย่างไรก็ตาม การเสียชีวิตของโมเสสยังไม่จบที่สุดท้ายของเรื่องราวชีวิตของเขา

อ่านยูดาห์ บทที่ 9 เกิดอะไรขึ้น และพระคัมภีร์ข้อนี้ช่วยอธิบาย การปรากฏตัวของโมเสสในภายหลังในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่อย่างไร

แม้เราจะเห็นภาพเพียงน้อยนิด แต่ก็เป็นการบรรยายฉากให้เห็นอย่าง น่าเหลือเชื่อ มีคาเอลหรือองค์พระคริสต์โต้เถียงกับมารเรื่องศพของโมเสส โต้เถียงอย่างนั้นหรือ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า โมเสสเป็นคนบาป เห็นได้ว่าบาป สุดท้ายที่เห็นได้ของเขาคือ เขารับเอาสง่าราศีซึ่งเป็นของพระเจ้ามาเป็นของ เขาเอง ซึ่งเป็นบาปชนิดเดียวกันกับ “ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้า จะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด” (อิสยาห์ 14:14) ที่ทำให้ลูซิเฟอร์ถูก โยนลงมาจากสวรรค์ตั้งแต่แรกเริ่ม การโต้เถียงเรื่องศพของโมเสสจึงควรเกิด ขึ้น เพราะ ณ เวลานั้นพระคริสต์ทรงอ้างสิทธิ์ให้โมเสสในเรื่องของพระสัญญา แห่งการฟื้นคืนชีพ

แต่พระคริสต์ทรงทำเช่นนั้นเพื่อคนบาป เช่น โมเสสผู้ละเมิดธรรม- บัญญัติของพระองค์ได้อย่างไร แน่แน่นอนว่าคำตอบคือ ที่กางเขนเพียงเท่านั้น เห็นได้ชัดว่า พระเจ้ากำลังทอดพระเนตรไปยังกางเขน อ้างสิทธิ์ให้โมเสสฟื้น คืนชีพอีกครั้ง ดังเช่นเดียวกับเครื่องสัตวบูชาทั้งหมดที่ชี้ไปยังการสิ้นพระชนม์ ของพระคริสต์ในภายหลัง “เนื่องจากบาป โมเสสจึงตกอยู่ใต้อำนาจของ ซาตาน เนื่องจากความดีความชอบของเขาเอง เขาจึงตกเป็นเชลยอันชอบด้วย กฎแห่งความตาย แต่เขาถูกยกขึ้นสู่ชีวิตอมตะ ดำรงตำแหน่งด้วยพระนาม ของพระเจ้าผู้ไถ่ โมเสสออกมาจากอูโมงค์ด้วยสง่าราศีและขึ้นไปพร้อมกับ พระผู้ไถ่ไปยังเมืองของพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 479)

เรื่องราวของโมเสสช่วยเราให้เข้าใจความลึกซึ้งของแผนการแห่ง ความรอดอย่างไร ในเรื่องที่โมเสสได้รับการเรียกให้ฟื้นสู่ชีวิตอมตะก่อน การตรึงที่กางเขน

ด้วยความรู้ที่ได้รับจากพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ การตัดโมเสสออกจากดินแดนแห่งพันธสัญญาดูเหมือนจะไม่ใช่เป็นการลงโทษมากนักอีกต่อไป แทนที่จะเข้าสู่แผ่นดินคานาอันฝ่ายโลก และต่อมาคือ กรุงเยรูซาเล็มฝ่ายโลก (ซึ่งประวัติศาสตร์ทั้งปวงที่เราต่างรู้จักดีคือ เป็นสถานที่แห่งสงคราม การพิชิต และความทุกข์ทรมาน) ในตอนนี้ “เทพนครเยรูซาเล็ม” (ฮีบรู 12:22) เป็นบ้านของโมเสส ซึ่งเป็นที่พำนักที่ดีกว่าแน่นอน

โมเสสเป็นตัวอย่างแรกในพระคัมภีร์ในเรื่องของการฟื้นคืนชีพจากความตาย เอโนคได้รับชั้นสวรรค์โดยไม่เห็นความตาย (ปฐมกาล 5:24) และเอลียาห์ก็เช่นกัน (2 พงศ์กษัตริย์ 2:11) แต่เท่าที่บันทึกไว้ โมเสสเป็นผู้แรกที่ได้รับการฟื้นคืนชีพสู่ชีวิตนิรันดร์

เราไม่รู้ว่าโมเสสนอนหลับใต้พื้นดินนานแค่ไหน แต่แน่นอนไม่ใช่สิ่งสำคัญไม่ว่าเขาจะหลับตาลงในความตาย 3 ชั่วโมงหรือ 300 ปี สำหรับเขาแล้วนั่นมีค่าเท่ากัน เช่นเดียวกับคนตายทุกคนในตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ประสบการณ์ของพวกเขาเกี่ยวกับความตายคงไม่แตกต่างจากของโมเสส เราหลับตาลงในความตาย และสิ่งถัดไปที่เรารู้ก็คือ การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู หรือการพิพากษาครั้งสุดท้ายไม่แบบใดก็แบบหนึ่ง (อ่าน วิวรณ์ 20:7-15)

อ่าน 1 โครินธ์ 15:13-22 เราพบพระสัญญาอันยิ่งใหญ่อะไรในข้อนี้ และทำไมถ้อยคำของเปาโลจะสมเหตุสมผลก็ต่อเมื่อเราเข้าใจว่าคนที่ตายแล้วนอนหลับในพระคริสต์จนถึงวันฟื้นคืนชีพ

หากปราศจากความหวังเรื่องการฟื้นคืนชีพ เราก็คงไม่มีความหวังเลย การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นหลักประกันของเรา คือการที่พระองค์ “ได้ทรงชำระบาปแล้ว” (ฮีบรู 1:3) บนกางเขนในฐานะพระเมษโปดกผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์และเป็นขึ้นจากความตาย เพราะการฟื้นคืนชีพของพระองค์ เราจึงมีหลักประกัน โมเสสเป็นแบบอย่างแรกของมนุษย์ที่ล้มลงในบาป ที่เป็นขึ้นจากความตาย เพราะสิ่งที่พระคริสต์จะ

ทรงทำ โมเสสจึงถูกปลุกให้เป็นขึ้นมา และเพราะสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำแล้ว เราก็มักจะถูกปลุกขึ้นมาจากความตายด้วยเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ โมเสสจึงเป็นแบบอย่างแห่งการไถ่ให้รอดโดยความเชื่อ ความเชื่อที่แสดงออกมาในชีวิตแห่งความสัตย์ซื่อและไว้วางใจในพระเจ้า แม้เขาจะล้มลุกคลุกคลานในตอนท้ายก็ตาม เราเห็นได้จากหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติทั้งเล่มว่า โมเสสพยายามเรียกร้องประชากรของพระเจ้าให้สัตย์ซื่อในแบบเดียวกัน และเราก็เช่นกันซึ่งอยู่ชายแดนของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา จะต้องตอบสนองต่อพระคุณที่ให้แก่พวกเราในแบบเดียวกัน

มิใช่พระเจ้าองค์เดียวกันนี้หรือที่เรียกร้องให้เราสัตย์ซื่อต่อพระองค์ด้วยเช่นกัน เราจะทำอะไรได้บ้าง เพื่อให้แน่ใจว่าเราจะไม่ทำผิดพลาดแบบเดียวกับที่โมเสสเตือนไว้ล่วงหน้าในเฉลยธรรมบัญญัติ

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“เมื่อพวกเขาร้องอย่างโกรธเคืองว่า ‘เราต้องเอาน้ำจากศิลาขึ้นมาให้เจ้าจันหรือ’ พวกเขาวางตัวเองในตำแหน่งของพระเจ้า เสมือนกับว่าอำนาจนั้นอยู่บนตัวพวกเขาเอง เขาเหล่านี้มีความอ่อนแอและกิเลสตัณหาของมนุษย์ โมเสสซึ่งเหน็ดเหนื่อยกับการพำบนและกบฏอย่างต่อเนื่องของประชากรเหล่านี้ จึงลืมนึกถึงพระเจ้าผู้ช่วยผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เมื่อปราศจากพลังกำลังจากพระเจ้า เขาจึงทำลายประวัตินี้ด้วยการแสดงออกถึงความอ่อนแอของมนุษย์ ชายผู้หนึ่งที่อาจยืนหยัดอยู่บนความบริสุทธิ์ มั่นคง และไม่เห็นแก่ตัวจนสุดปลายชีวิตพันธกิจของเขา ในที่สุดก็ต้องพ่ายแพ้ พระเจ้าได้รับการดูหมิ่นต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอล ในขณะที่พระองค์ควรได้รับการยกย่องสรรเสริญ” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 418)

“ณ ภูเขาแห่งการจำแลงกาย โมเสสอยู่กับเอลียาห์ผู้ได้รับการเปลี่ยนแปลงขึ้นสู่สวรรค์ พระบิดาทรงส่งทั้งสองมาเพื่อเป็นผู้ถือแสงสว่างและพระสิริแก่พระบุตรของพระองค์ ฉะนั้นคำอธิษฐานของโมเสสที่กล่าวไว้เมื่อหลายศตวรรษก่อนจึงสำเร็จในที่สุด เขายืนอยู่บน ‘เทือกเขางดงาม’ ซึ่งเป็นมรดก

ของประชากรของเขาเป็นพยานต่อพระองค์ ผู้ซึ่งเป็นศูนย์กลางแห่งพระสัญญา ทั้งปวงของชนชาติอิสราเอล นั่นคือจากท้ายสุดของชายผู้หนึ่งที่เปิดเผยต่อสายตามนุษย์ในประวัติศาสตร์ ซึ่งได้รับเกียรติอย่างสูงจากสวรรค์” (หน้า 479)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในมุมมองหนึ่งคือ โมเสสฟื้นขึ้นจากความตายและถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ไม่นานหลังจากการตายของเขา แต่ในขณะเดียวกัน โมเสสผู้นำสงสาร (เรสเนนัษฐาน) ได้เห็นความยุ่งเหยิงของสิ่งต่างๆ ในโลกเบื้องล่างนี้ เราส่วนใหญ่โชคดีเพียงใดที่จะฟื้นขึ้นจากความตายหลังจากการต่อสู้ดิ้นรนทั้งหลายบนโลกนี้จบสิ้นลง ก่อนการเสด็จมาครั้งที่สอง ดังนั้นแล้วเราได้รับพรที่ยิ่งใหญ่กว่า โมเสสได้รับในทางใดบ้าง
2. การเสียชีวิตและการฟื้นคืนชีพของโมเสส แสดงให้เห็นถึงพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ที่อ้างอิงจากพันธสัญญาเดิมบ่อยครั้งนั้น ซึ่งช่วยให้เราเข้าใจพระคำลึกซึ้งยิ่งขึ้นกว่าพันธสัญญาเดิมอย่างไร
3. เรื่องราวชีวิตของโมเสสรวมถึงการตีก้อนหินด้วยความโกรธ เป็นแบบอย่างของการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ และได้รับความรอดโดยความเชื่อ นอกเหนือจากการประพฤติตามธรรมบัญญัติอย่างไร
4. จงอภิปรายเรื่องการฟื้นคืนชีพในวาระสุดท้ายว่า ทำไมเรื่องนี้จึงเป็นศูนย์กลางของความหวังทั้งหมดของเรา และหากเราวางใจในพระเจ้าเรื่องการฟื้นคืนชีพแล้ว เราควรวางใจพระองค์ในเรื่องอื่นอย่างไร เพราะเมื่อพระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพื่อเราแล้ว พระองค์จะทรงทำสิ่งอื่นอีกมิใช่หรือ

บันทึก

A series of horizontal dotted lines for writing.

บันทึก

A series of 25 horizontal dotted lines for writing.